

ز بکس پر سر ایښې هېندارې ته کتل
کې ږمنځ تېراوه. په چپ لاس یې د
ه تورو کې پټ کړل خو سپین وینسته
وخه یې وشړې دی بیا درجوت شي،
سره یې په تندي کې ګونځې را پیدا

ې سپینو وینستانو په وجه خو ځلي
، سر دې سپین شو، په کور کې زړه
نګې کړې، هېندارې ته یې په ځیر
ه: «دا وینستان خو مې هسې خدای
خو دومره زیاته نه یم. پلار مې دې
سپین وینسته یې په میراث راپاتې دی.
ځوان و، لا په عسکری کې و چې نیم

په هېنداره کې يې خپل مخ ته وکتل، ځان سره يې وويل:
«په رنگ کې خو دومره بده نه يم. سپينې خو هسې بې مالگې وي.
همدا سې غنم رنگه ښه يم.»

لاس يې د پوزې سر ته ونيو، خوله او نيمه پوزه يې پټه
شوه. په هېنداره کې غټې تورې سترگې د جگې پوزې په سر
باندې ښکارېدې. اوږده بانه يې د سترگو شاوخوا ته لکه پيره
داران ولاړ وو. سره نښتې ځيرې وروځې يې لکه د گوربت وزرونه
معصومه موسکۍ موسکۍ کېدلې؛ خو لاس يې چې ايسته کړ،
خندا يې مروره شوه. پر تندي يې گونځې راغلې. پرېرې غوښنې
شوندې يې سره راټولې شوې او د پاسنۍ ژامې راوتلې داړې يې
پټې کړې. سريې وڅرېد، تيونو ته يې پام شو. لاس يې ورته وروړ
او د شنو پنجابې کاليو له پاسه يې کچ مېچ کړل. گوتې يې له نړيو
پوښتنيو سره ولگېدې او په ورغو کې يې واړه تيونه د پېرکيو
لپاره د پېرو په اندازه. همزولې وريادې شوې، له غټو چاغو
تيونو سره. يوازې دا لا پاتې وه، همزولې ټولې واده شوې وې. هره
يوه يې د درېو - څلورو اولادونو څښتنه وه.

له دالانه د پښو ښکالو راغی. ژريې تور پړونۍ پر سر واچاوه او له
ځانه يې تاو کړ. د ښځ له غاښونو يې خپل تل شوي وينښته راټول
کړل. د چپ لاس پر ورغوي يې د ښي لاس په دويمه گوته سره
راوپېچل. هېنداره يې بېرته په بکس کې کېښوده. بکس ته يې
قلف ورواچاوه او د صندلۍ لاندې چې پر سريې پرستې او
نيالۍ کتار وې، پورې وواځه. د گامسکوټ له رخته جوړ شوی
څادر يې پر کاليو باندې وغوړاوه.

ور خلاص شو. د ببو وچ کلک لاسونه له بډ و هلو لستونو سره رابنکاره شول. د نیالیو له سره یې رومال راواخیست او مخ لاس یې ورباندې وچ کړل. له دېواله راڅرېدلې د شطرنجیو جای نماز یې راکښته کړ. د معصومې له څنگه بره تېره شوه. تیندک یې وخور، نژدې پر مخې لوېدلې وه. معصومه ژر ورپاڅېده: ببو! څه وشول؟

ببو د پښې په ګوتو باندې د تغر او تلي تارونه هوار کړل، ویې ویل: هېڅ، پښه مې بنده شوه.

معصومې رمنځ د کوټې د یوازینۍ لوړې کړکۍ له پاسه چې سیوري خواته وه، کېښود. تل شوي وینسته یې په لاس کې ټینگ ونيول. له کوټې راووته. د سرای د دیواله خواته لاړه او وینسته یې د څښتو تر منځ په یوه چاوده کې وټومبل.

څو شېبې هماغلته ودرېده. د چاودنو او ازونو ته یې غوږ ونيو، چې د کابل له سوېل او لمر خاته خواوو راپورته کېدل. د کلوله پشټې غونډۍ یې د سترگو مخه ډک کړې وه ځکه خود چاودنو دوړې او لمبې ورته نه ښکارېدلې. دلته هم داسې څه نه وو چې په لېدلو یې د سړي زړه خوشحاله شي خو بیا هم د کوټې ترتیاري ښه وو. کوټې ته لمر نه ورته او دېوالونه یې یوازې اڅېر شوي وو، رنگ شوي نه وو. لکه شگلنه ځمکه چې پر سړي اوبه نه تم کېږي، دا بې رنگه دېوالونه هم د رڼا تېري وو، رڼا به په کې ورکېدله، ته و رڼا یې خوړله. د کوټې نیمايي برخه له غولي تر چته پورې په نیالیو، بړستو او اضافي لوښو ډکه وه او ایله په کې د درې په درې گزو ځای پاتې و. د کوټې له چته ښکارېدل چې

خاوند يې کوم بېوزلی انسان و ځکه چې لاري (دستکونه) يې له يوه بله سره لرې اچولي وو. چېرته چې درې لاري پکار وو، دوه دانې. د لارو پر سر د درو او تختو پر ځای د ولي خانگې او کاره واړه بناخونه له پاهو سره. ځای ځای خټې ترې لاندې راوتلې وې. معصومي لمر ته ايښې د اوبو په ډېکو لاس کېښود، ترمې وې. د مني په مازديگري لمر کې نور د دې وس نه و چې د دوې په ډېکو کې اوبه گرمې کړي. ډېکې يې راواخيستې او بېرته کوټې ته لاړه. د کوټې له وره سره جوخت يې ډېکې سره څنگ په څنگ کېښودې. د صندلۍ له لاندې يې زړه کمپله راوايسته او ډېکې يې ورباندې پټې کړې چې د سهار اوداسه ته تودې پاتې شي.

مور يې د مازديگر لمونځ خلاص کړی و. مخ قبلي ته پر جای نماز ناسته وه او د اوږدو لرگينو تسبو دانې يې اړولې. پوښتنه يې وکړه: لورې! د باندې څه خبرې وې؟

— نور به نو څه وي. بيا سره ښکر په ښکر دي. سم دم غوبل

يې جوړ دی.

— په کوم ځای کې، درمالومېږي که نه؟

— نه بېو! لکه کارته نو خواته چې وي.

بېو سر پورته کړ، چت ته يې وکتل او ويې ويل: خدای دې

خير کړي. دا ورور خو دې ډېر ځنډ وکو.

— غم يې مه کوه. خدای مهربان دی، رابه شي.

ببو لږه ها خوا ته شوه. د جای نماز کښته سريې، چې يو څه سره راټول شوی و، بېرته سم کړ او معصومي ته يې وويل: سترگه رالوېږي، راشه لمونځ دې وکړه.

دا په لمانځه ولاړه وه چې د وره غنجا شوه. تر لمانځه وروسته يې د صندلۍ له سره يوه کمپله راواخيسته. چوترې ته راووته. ببو د وړې نياليچې پر سر ناسته وه. د اومو خښتو د پوال ته يې ډډه لگولې، تسبي يې اړولې.

معصومي کمپله ورباندې واچوله. بېرته کوټې خوا ته لاړه او ژر له يوه بالښت سره راغله. ببو مخې ته کږه شوه، دا يې شا ته ورته بالښت کېښود.

ببو وويل: «ښاده شې، لورې راځه کښه»

د دواړو سترگې د انگړ په ډډه کې ښخې وې. داسې غلې وې لکه دوه نا اشنا کسان چې يو د بل په ژبه سره نه پوهېږي. يو نيم ځل د ببو غږ اورېدل کېده چې د تسبو په اړولو يې «يا رحمن، يا رحيم» داسې ويل لکه د خوږمن انسان زگېروي.

معصومي سر پر زنگانه کېښود او له پښو يې لاسونه تاو کړل، په کرار غږ يې د حمزه بابا دغه بيت زمزمه کړ:

شوگيرې د خپل زنگون د پاسه خوند کا

خو د خوب لپاره ستا زنگون په کار دی

رڼا خپله لمن ټولوله. لمر هم د معصومي غوندې سرد غره پر زنگانه ايښی و. ببو او لور يې هماغسې غلې وې تر هغې چې د ملا اذان دغه چوپتيا ماته کړه.

معصومه پاڅېده، له کوتې څخه يې دوه زاړه جاي نمازونه راوړل. لمونځونه يې هماغلته وکړل. معصومې لمونځ ژر خلاص کړ او بېرته مخ دروازي خوا ته کېناسته؛ خو مور يې په ناسته لافلونته کول. تياره وار په وار سره زياته شوه. معصومې غږ وکړ: ببو بس دی، په تياره کې لمونځ نه کېږي، د سجدې ځای نه درمالومېږي. ببو سلام وگرځاوه خو دعا يې هم د لمانځه په شان اوږده شوه، لکه مزدور چې د خپلې اضافه کاري د پيسو په سرچنې ووهي. ځنډ وروسته يې لپه کړي لاسونه پر مخ راتېر کړل. هماغسې په ناسته راوڅښېده او ځان يې د معصومې څنگ ته ورساوه. ځان يې راغونډ کړ، متونه يې په ورغوو باندې وسولول. معصومه پاڅېده، کوتې ته لاړه. چې بېرته راغله، په لاس کې يې توره شپږ وه. د ببو پراوږو يې وغوړوله. پخپله هم د هغې څنگ ته کېناسته او پښې يې تر کمپلې لاندې پټې کړې. ببو کمپله پورته راکش کړه، ترستوني په کې ننوته.

تياره لکه وېره خوړېدلې او شېبه په شېبه زياتېدلې. ببو ځان سره لگيا وه، خوله يې ښورېدلې، لکه کومه دعا يې چې ويله. يونيم ځل يې له خولې څخه «خير کې خدايه»، «خدايه ته مهربانه يې» راوتل.

نژدې وه چې تياره لرې او نژدې هر څه ترستوني تېر کړي چې چا وروټکاوه. دواړه اوچت پاڅېدې. جمال له دالانه غږ وکړ: ککۍ، زه به يې وگورم.

هغوی هماغلته ودرېدې او لارې ته یې سترگې وگنډلې. د لرگین وره غنجا پورته شوه. د بایسیکل تیر له وره راتېر شو. معصومی وویل: هغه دی لالا مې شکر په خیر راغی. ببو پر تندي باندې لاس کېښود، مخې خواته لږه کږه شوه، ویې ویل: زه خویې نه وینم. ابراهیم په کراره له خپل بایسیکل سره انگرې ته راننوت. له نرۍ لارې راتېر شو. چوترې ته نژدې یې بایسیکل د دېواله څنگ ته ودراره.

ببو ورغږ کړ: زویه په خیر راغلې؟ یوه ستړي غږ ځواب ورکړ: خیر یوسې، ببو. جمال بایسیکل ټینګ ونيو او ابراهیم یې له کنجوغې څخه رابړي پړی خلاص کړ. لوی لرگین صندوق یې په کراره راکښته کړ او پر ځمکه یې کېښود.

ببو معصومی ته کړه: هله لانتین ولگوه. معصومی د کوټې خواته ورمنډه کړه. بېرته له لگېدلي لانتین سره راووته. د زاړه لرگین صندوق له یوه سره ابراهیم او له بل سر یې جمال نیولی و او سوکه سوکه د دالان خواته روان وو. معصومه یې مخې ته رڼا کوله. جمال صندوق د دوی تر کوټې پورې ورساوه. صندوق یې په کراره په ځمکه کېښود، ویې ویل: د اکازو! څه دې په کې اچولي چې دومره دروند شوی؟ ابراهیم ستمی وکېښ: «لوبښي دي. چېرته؟ کپنه ډوډۍ همدلته وځوره»

جمال له وره سره ودرېد، شا ته يې وکتل، ويې ويل: «ته دې دمه جوړه که، زه به وروسته راشم.»

معصومي لانتين د ابراهيم مخې ته کېښود. لالا يې د صندوق له زنځيره نيلوني مزی خلاص کړ. سړپوښ يې لرې کړ او د چيني او ناشکن لوښو په راايستلو لگيا شو. معصومي ژر ژر لوښي راواخيستل او د کرکۍ تاخچې ته يې ورپورته کړل.

ببو هم لستوني بډ ووهل. شيان يې سره ځای په ځای کړل. ابراهيم هماغلته د غولي په منځ کې وغځېد. معصومي ورته بالښت راواخيست. هغه سر پورته کړ او په بالښت يې سر ولگاوه. ببو پوښتنه وکړه: زويه لمونځ دې کړی؟

ابراهيم سوړ اسويلی وایست: نه ببو، کالي مې بې لمانځه شوي. اواز يې ډېر سترې و، د زگيروي په شان. ببو ورته په ځير وکتل. د خت کينه اوږه او دواړه لستوني يې په تورو وينو ککړ وو. اوچته پاڅېده، ورنژدې شوه. پراوړې او لاسونو يې لاس ورتېر کړ. په وينستانو کې يې گوتې تېرې کړې.

ابراهيم وويل: ببو! رک روغ یم.

ببو په لږزنده غږ پوښتنه وکړه: مور دې ومړه، وه زويه ژوبل خو به نه يې؟

د ابراهيم پر وچو شونډو نرۍ موسکا تېره شوه، ويې ويل: نه ببو، هېڅ بلا نه یم وهلی.

- بلا دې د سردښمن ووهي. نو دا وينې؟

- د بل چا وينې دي. بيا به يې کيسه درته وکم.

معصومي د چايو په گيلاس کې کاشوغه وخرخوله او گيلاس
يې د ابراهيم څنگ ته کېښود. ويې ويل: لالا دغه خوږ چای
وڅښه، دمه به دې جوړه کي. سور نه دی.

ابراهيم لاسونه په غولي تکیه کړل، په کراره راکېناست. د
کېناستو پر وخت يې د مخ گونځې زياتې شوې.

معصومي بالښت ورته سم کړ. ده ډډه ولگوله، غاړه يې تازه کړه.
له غاړې څخه يې تور او سپين دسمال لرې کړ. د چپ لاس په گوتو
يې سترگې وموښلې. بې لاستي روسي گيلاس يې پتري نيولو
شوندو ته ونيو. د چايو يو غړپ يې چې وکړ، نور يې گېلاس په
سر پورته کړ. ټول گېلاس يې په يوه ساه وڅښل او تش گېلاس يې
معصومي ته ونيو.

- نورام درته راوړم.

- که يو بل گېلاس راکې، بده به نه وي.

پښې يې وغځولې، سترگې يې پټې کړې.

بيو څو شېبې په چوپه خوله ورته وکتل، بيا يې له کړکۍ بهر ته
وکتل. هرڅه په ترږمو کې ډوب شوي وو. په نرمه غاړه يې ورغږ
کړ: زويه!

ابراهيم سترگې وغړولې. په کراره يې مخ بيو خوا ته کړ. بيو خپله
خبره وغځوله: زرمينې...

ابراهيم يې خبره ورغوڅه کړه: هو ريښتيا چېرته ده؟ لا راغلي نه
ده؟

- نه، ورور يې راغلی و. ويل يې چې نن شپه به هماغلته وي. ته
يېم غوښتی يې.

معصومي وويل: لالا! په بدنۍ کې مې درته تودې اوبه اچولې
دي. جامې دې هماغلته، په تشناب کې دي.
ابراهيم په کراره پاڅېد. له کوتې څخه ووت.
معصومي وويل: ببو، وړې خوبه نه يې؟
- نه، لورې. صبر وکړه چې لالا دې په خير لار شي، بيا به يې
وخورو.

ابراهيم چې بېرته راغی، سپين خت پرتوگ يې په تن کې وو. په
لاس سره يې وينستان سم کړل. د واسکت له جيبه يې د قلم غوندي
اوږد نری لاسي خراغ راوايست. ويې لگاوه، بېرته يې مړ کړ. ويې
ويل: ببو، زه به نولار شم.
- همداسې څې؟
- ولې؟

- وه زويه، يخ دی. يا دې پتو واخله يا دې بنیان واغونډه.
معصومي ورته د کاليو له سره خړ پتو راواخيست. ده ځان په کې
راونغاړه او له کوتې ووت. معصومه لانتين په لاس ورپسې رهي
شوه.

۲-۱. دلاري کيسه

څنگه چې ابراهيم د کوټې په بر سر کې پر جگې توشکې کېناست، د زرمينې وړو کي ورور بدني او چيلمچي په لاس کې راغی او لاسونو ته يې اوبه واچولې. دسترخوان وپړ شو. د زرمينې خور او وريندارې په خو شېبو کې د وريجو غورۍ او د غوښې او کچالانو د زيمينې تالي پر دسترخوان کېښودل. ترکاري، او د مستو کاسې هم راوړسېدې. ابراهيم، چې نور کله به په خوراک کې ښه تکړه و، ژر شا ته شو.

خبير وويل: نيسه کنه، تا خو هېڅ شى ونه خوړ.

مور يې له هغې خوا ورغبر کړ: غوښې خو همداسې پاتې شوې، تا خو بيخي لاس ام ورنه وور.

ابراهيم په موسکا سره وويل: زړه ته مې نه کېږي. چې رښتيا شي سترې يم.

د زرمينې پېغلې خور ته يې وکتل: گلشن خوره کې! ما ته به داسې يو ښه تريخ چای راجوړ کې. کېنه، ډوډۍ دې وخوره، وروسته به يې راوړې.

گلشن په چټکو گامونو د وره خوا ته روانه وه، ويې ويل: خير دى لالا، چای تيار په ترموز کې لرو.

خبير ورته د مستو کاسه ورنژدې کړه: ته خو ونيسه دا مستې وڅکه. د کور مستې دي، پوډري نه دي.

ابراهيم کاسه ورپورته کړه. درې-خلور کاشو غې يې ځنې وخوړې. کاسه يې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

گلشن یې مخې ته په چيني پياله کې چای کېښود. په مړوند کې
يې بنگرې وشرنگېدل. له غټې کريستالي شريني دانې نه يې يو
چاکلېټ راواخيست. زېړ پوستکۍ يې چې د غوا عکس ورباندې
و، ايسته کړ. چاکلېټ يې په ورغوي کې د اوبسي مخې ته ونيو.
ابراهيم چاکلېټ واخيست، ويې ويل: «ښاده شې خورکۍ،
ژوندې دې وې»

زرمينې ورغبر کړ: سړيه! مبارکي نه ورکوې؟

ابراهيم ورته وکتل: د څه شي؟

- نه يې وينې؟ بنگرې يې اخيستي دي.

د گلشن په لاس کې شپږ دانې د سرو زرو بنگرې د کټور کميس تر

لستوني لاندې د گيس رڼا ته ځلېدل.

ابراهيم وويل: اوهو، مبارک، مبارک.

د گلشن خوله له خندا نه راټولېده، ويې ويل: کبير لالا مې له لنډه نه

رالېږلي دي.

د ستر خوان چې ټول شو، خبير پوښتنه وکړه: خير خوبه و؟ څنگه

ناوخته شوې؟

ابراهيم چې پښې يې غځولې وې، سم کېناست. د واسکت له

جيبه يې د «مونډ» سگرېټو د بۍ راوايست. يو سگرېټ يې ترې

راو کيښ، ويې لگاوه. غاړه يې تازه کړه. شنې سترگې يې تنگې

کړې. بې له دې چې خبير ته وروگوري، ويې ويل: وروره گله!

کيسه ډېره اوږده ده. چلستون ته تللی وم. ها زموږ د بام لاره خو

دې ليدلې وه کنه؟ هلته راکټ لگېدلی و.

خبير وويل: ورانۍ خوبه يې ډېر نه وي کړی؟

ابراهيم په دې منع کې له خپل سگړته لوڅرې پورته کړې، ويې ويل: نه خدای ورباندې فضل کړی. بس يو څو لاري يې مات کړي وو. کوټو ته يې داسې ډېر تاوان نه و رسولی. هغه څه کوي چې کوم ظالم غل مو پر لوبښو ورپېښ شوی، ټول مسي دېگونه يې وړي دي.

زرمينې غږ وکړ: وي خدايه! هغه زما چيني لوبښي، هغه په جهيز کې...

ابراهيم يې په خبرو کې ولوېد: غم يې مه کوه، هغه يې نه وو موندلي، رامې وړل.

د چپ لاس په گوتو يې نرۍ ږيره و موبښله او خپلې خبرې يې وغځولې: چيني او ناشکن لوبښي مې کارتن کې واچول. لس لس نيمې بجې به وې چې له کوره راووتم.

زرمينه يې بيا په خبرو کې ولوېده: نو تر اوسه پورې چېرته وې؟ ابراهيم ورته بد بد وکتل، خو بېرته يې کيسه شروع کړه: د چلسيتون په سړک باندې هاوانونه لگېدل نو د ويسل اباد(واصل اباد) په کوڅو راگه شوم. زه خودا دومره وخت کې هاخواته نه وم تللی. ټول کورونه ږنگ شوي. د چا دروازه نشته، د چا دېوال نږدلی. خو مطلب روغ کور به په کې پيدا نه کې. په کوڅو کې نو بني ادم څه چې لا په نوم ژوندی ساری نه ښکاري. چوپه چوپتيا ده. يو نيم ځای کې ټوپکيان وينې چې د خلکو کړکۍ يا دروازي يې په اوږو کړې دي. خير، دغسې روان يم، د جنگلک د فابريکې شا ته رسېدلی وم چې چا راباندې غږ وکو «ودرېږه». کتل مې چې له فابريکې څخه دوه ټوپکوال رامنډې وهي. تريس داره اوږده

کند هاري ختونه يې په تن، پاڅي يې بډ وهلې، سيلور بوتونه يې پس قات په پښو کړي، کلاشينکوفونه يې خوړند نيولي، راوړسېدل.

دې وخت کې زرمينې وار خطا غوندې وويل: پيسې خو به يې درنه نه وي اخيستي؟

ابراهيم ورته تندي تريو کړ: بابا خبرو ته خو مې پرېږده.

بهرته يې مخ خيبر ته واړاوه: نو وروره گل، لستوني يې بډ وهلې دي. دا اوږدې خيرنې خنې څه وايي، دا د بلا غوندې سرې سترگې يې څه وايي، دا په لاسونو او مړوندونو باندې په شنه رنگ د مار و لړم عکسونه سم دم ځناوړ وو.

راته ويې ويل چې درځه چې هر څه مې ورته زارې وکړې، پرې يې نه بنوډم. د دوی يو کس مخکې شو، زه ورپسې او دا بل يې په ما پسې روان شو. بار مې دروند دی او لاره داسې خرابه چې دڅښتو، د بنښنو ټوټې دي، د کانکرېټو ټوټې دي چې هرې خوا ته پرتې دي او داسې ډزو ډوز روان دی چې څه درته ووايم.

بس وروره گل، يوه خالي انگرته يې بوتلم. هرڅه گډوډ وو. د دروازو او د کړکيو خو بيخي درک نه و. ماشينونه يې په بېخ کې غوڅ کړي وو. دېرش - څلوېښت نور بايسيکلونه هم ولاړ وو. چا باندې د اوږو بوجی، چا باندې د غوړو ټيمونه، يوه نيم باندې بيا د کور سامان بار وو.

نو وروره گل، باسيکل مې په ستنه باندې ودراره. ټوپکيانو بل انگرته بوتلم. هلته نو داسې کړنگ و کړونگ روان دي چې ته وا د علي رضا خان کوڅه ده او د ښار ټول ټيټاران همدلته راغونډ

شوي. ورننوتم چې گورم د پرش _ خلو بښت کسان لگيا دي. څوک د ماشينونو نټونه خلاصوي، څوک د اوسپنو غټې ټوټې لاريو ته خپژوي، د چا په لاس کې مارتول د چا په لاس کې اړه چې هره پرزه په رېنچ و په پلاس نه خلاصېږي نو يا يې ماتوي يا يې اړه کوي. ټوپکي راته وويل: ماشين خلاصوی سې که يه؟

ما وې ورک کوه يې ځان ترې خلاصوه، ومې ويل: نه بابا، ولله که مې په ټول ژوند کې رېنچ په لاس کې اخيستی وي. دا نو خبره نه وه بلا وه. خير وروره گل، زه يې هم د موټرو بارولو ته ودرولم. داسې درندې پرزې يې راباندې پورته کړې چې کولمې يې راوشکولې. ترمازديگره پورې مو دوې لارې ډکې کړې. اوس نو موټروان چې قدرالله کوي، موټر نه چالانېږي. پاتکيان پخپله د خير په غونډۍ کرار ناست دي، خپله سگرتي ځکوي او په موږ باندې موټرې ټيله کوي. ډک زيل موټر وگوره او د سپرې زور. نسونه مو هم وږي دي. بس په يو شواخون مولارۍ چالانې کړې. د پاتک کومندان يوه ټوپکوال ته په سترگو کې څه اشاره اشاره وکړه. هغه د باغ بابر خواته يو فشنګ والو ځاوه. کراره کراري شوه. ډزې بندې شوې. لارۍ بې غمه سړک ته ووتې. په پاڅه سړک يې چاراسيا خواته کش ورکړ. موږ هم بايسیکلونه راواخيستل. سړک ته راووتلو.

خبير وويل: چای دېم څښه چې يخ نه شي.

ابراهيم پيال ته پورته کړه، يو غږ پ يې ترې وکړ، د زرميني خواته يې مخ واړاوه: ريښتيا هغه د صوفي کریم زوی، هغه د قاري له دوکان سره يې چې کور و، هغه څه نومېږي؟

— کوم یو یې یادوې، د هغه خو درې زامن دي.

— هغه منځوی، د بابه نظر لور چې ورته ناسته ده.

— ښه، رحیم یادوې؟

هو هماغه هغه خوارکی هم راسره و. بس وروره گلّه، همداسې سره روان یو چې څنگه د اوسپنو لاری له سترگو پنا شوې، دا زوی مړي بیا سره ونښتل. د باغ بابر د دېوالو شا ته شورای نظار والا په مورچو کې ناست وو. کلاشینکوفونه یې له پکول خولیدو او برگو د سمالونو سره ښکارېدل خونور پټ وو. حزب اسلامي والا له فابریکې او دا نور له باغ بابر داسې سره ولي چې قیامت یې جوړ دی. خیر یو رقم ته مو ځانونه د باغ بابر د دېوال څنډې ته ورسول چې څنگه موږ ورورسېدو، بیا سره غلي شول. یو دوه تنه برگ پتلانه والا له باغه راووتل. کمیسونه یې په پتلونو باندې خوشې کړي، داسې په کبراروان دي چې ته وا دیلی یې فتح کړی. نو وروره گلّه، له چا د اوږو محصول اخلي، له چا د غوړیو او د بورې. ما وې څه نو تا سره خو سودا نشته خوزه یې هم ودرولم. کارتن یې راباندې خلاص کو. اوس رانه د دې زړو لوبښو بل غواړي. یو څو شېبې مې ورته سوالونه وکړل چې پرې مې ږدي خو داسې خپېرې یې راکړې چې ما وې هر څه به ورته پرېږدم خو چې خوشی مې کي. هماغه و چې جیبونه یې راته تش کړل. چې د ټولو شوکول خلاص شول، راته ویې ویل چې: «او مردم از اجه اموتو گوله واري مېگرېزین که اگه هزارگیا از خانې الم و فرنگ دید تان باز دیگه خون تان ده گردن خود تان»

ما وي، وروره موږ خو به پېژني چې عام خلک يو؛ نو ولي به مو ولي؟ ټوپکي په زوره وخنډل، ملگري ته يې وکتل، ويې ويل: «اي لوده ره سيل کو» بيا يې ما ته مخ راواړاوه: «راستي که اوغان غول استي. برو پشت گپ نه گرد، جان بيا در! سر مردم شرت مېزین که اي نفره ده تالاقش بزمن يا ده پايش. بي ناموسه ايتو نشان مېزنه که حيران بيايي.»

موږ چې تر اوسه د ملا او د خټه د درد له لاسه د خوځېدلو نه وو، داسې چابک روان شوو چې ته واد بايسیکلو مسابقه ده. د گذرگاه پله ته لا نه وو رسيدلي چې د مرميو باران راباندې جوړ شو. چيو چيو چيو، مرمی دي چې تېرېږي. کمبخت غورځېږي او بختور تېرېږي. تيار پل صراط و. د گذرگاه فارم ته چې ورسېدو، له مرميو بچ شوو. اوس چې شاوخوا ته گورم له دېرش - پنځه دېرشو کسانو به اېله پنځلس کسه پاتې وو.

نو وروره گله، چې گورم د صوفي زوی ورک دی. اوس نو هک حيران يم چې څه وکم. که همداسې ترې نه راشم خو ناځواني ده، بله ورځ به راته وايي چې د نیمې لارې ملگری وي او که پسې ورشم نو څوک د دې مرميو مخه ويني. يو څو شېبې هماغلته ودرېدم. زړه مې نو داسې درزېږي چې درزا يې په خپل غوږونو اورم. ساه مې بنده بنده کېږي. خواخوږي بايسیکل بل سړي ته وسپاره. د فارم دېواله ته جوخت روان شوم. ځان مې سيند ته واچاوه. ښه و چې اوبه په کې لېږي وي، د يوې ويالې اوبه به وي، هغم د سيند په منځ کې. خنډې يې وچې وي. دغسې د سيند په خنډه کې تر پله پورې لارم. کرار کرار مې د سيند د دېواله د ډېرو

په چاودو کې گوتې او پنبې ښخې کړې او پورته شوم. د سړک سر ته چې ورسېدم، پروت مې وکو. لږ مې سر را پورته کو. چې گورم ډېر کسان په وینو کې لت پت پراته دي. څوک د خپلو بایسیکلو څنگ ته پراته دي او د ځینو خو بایسیکلونه هم نه ښکاري. د باغ خوا ته گورم چې دوه وسلوال دوه دوه بایسیکلونه په غبرگو لاسو کې نیولي او باغ ته ننوځي.

وروره گل، د صوفي زوی مې له سپین واسکته وپېژاند. ځان مې کرار کرار په پروت ورور ساوه. خوله یې خلاصه وه خو سترگې یې پټې وې. ما وې مړ به وي خو چې لږ مې ورته صبر وکو نو ومې لیدل چې په ځنډ سره یې له ستوني خرهار راوځي. تتر یې دوه ځایه سوری و. له خرهارو سره یې له ټپونو خوت خوت وینې راوتلې. اوس حیران یم چې څه وکم؟ که ودرېم او دی په شا کم؛ خو ټوپکیان به مې وویني، دا ځل به ما وولي. نو همداسې په پراته مې کرار کرار او ځکاوه. یاره بني ادم څومره دروند شی دی. گز یونیم گز به مې راڅکولی و چې خرهار یې بند شو. چې هر څه مې ورته صبر وکو، نور یې ساه ونه ایسته، سړی ختم شو.

دې خبرې سره د ابراهیم مخ تک سور او بستی و. شونډې یې رپېدلې. غږ یې لږ زېده. لارې یې تېرې کړې. د سترگو په کونجونو کې یې دوه څاڅکي او ښکې په څڅېدو وې. د چایو پیاله یې پورته کړه او په دې پلمه یې په گوتو سره اوښکې پاکې کړې. د سترگو لاندې یې خپلو بچیو ته وکتل. هغوی د ماما له زامنو سره سات تېري کوله.

خو شېبې ټول غلي وو. د هر چا د ساه کښلو اواز او د چايو د سرپولو غږ تر بله رسېده. ماشومان هم دې چوپټيا ته حيران شوي وو، خپله سات تيري يې بنده کړې وه.

د زرميني مور وويل: زويه سترې به يې، که خملې نو بله کوټه اوزگار ده.

ابراهيم زگيروي ته په ورته غږو نيولي اواز وويل: هو ولله، سترې خو یم.

هغه روان شو. زرمينه هم ورپسې جگه شوه. بلې کوټې ته لاړل. ابراهيم په نيلې دېوال باندې راڅرېدلي د اميتاچن لوی پوست کاږد ته کتل. زرميني دوي نيالۍ سره څنگ په څنگ واچولې. ابراهيم پوښتنه وکړه: اوړکي دلته نه خملې؟

زرميني ځواب ورکړ: نه، هغوي به خپلې انا سره خملې.

وروټکېده. زرمينه ورغله، د گلشن له لاسه يې پتنوس او د چايو ترموز راواخيستل. پر ځمکه يې کېښودل او د دروازي قلف يې بند کړ. دواړه گېلاسونه يې ډک کړل. يو چاکلېټ يې سپين کړ او ابراهيم ته يې ونيو. چايونه يې يې له خبرواترو سره وڅښل.

ابراهيم په بستر ننوت. مخ يې دېوال ته کړ او شا يې زرميني ته. زرميني له اوږې راکش کړ، ويې ويل: څه کوي؟ خپل کور کې خو ستا د مور وخور له لاسه نه جومه لرو نه پنشمبه، اوسم رانه مخ اړوي.

ابراهيم وويل: هغوي نو څه ملامتې دي. د مهاجري ژوند دی. همدا يوه کوټه لرو. هغوي نو چېرته وشړم.

زرمینې د سړي د کمیښ تنې خلاصه کړه، گرېوان ته یې لاس
ورننه ایست، په گوتو یې د سینې څیره وینسته ونازول. وموسېده
په ټیټ لړزنده غږ یې وویل: هغوې مه شړه خواوس.
— څه کړې، د بل کور دی. چېرته به ولاړمبو؟

زرمینې سر پورته کړ، شونډې یې د سړي پر شونډو کېښودې.
شېبه وروسته یې سراوچت کړ. وینستو ته یې ځنډ ورکړ. په
سترگو یې د کوټې په کونج کې څرېدلې پردې ته اشاره وکړه،
ویې ویل: غم یې مه کوه. هغه دی تشناب، لاره یې کوټې ته ده. د
گازو ډبه، اوبه، هرڅه پکې تیار ایښي دي.

۱-۳. ناندري

دروازه خلاصه شوه. اسمعیل، ذبیح او لیمې درې واړو په منهدو
ځانونه بېو ته ورسول او د هغې غېږې ته وغورځېدل. ورپسې
ابراهیم په وره کې رابنکاره شو او بیا زرمینه راننوته. زرمینې د
معصومي په لاس کې دسمال ته وکتل چې خامک یې په کې
گنډل. بیا یې پرتاڅې باندې لوښو ته وکتل، سوړ اسویلی یې
وکیښ. خوله یې خبرو ته جوړه کړه؛ خو څه یې ونه ویل.
بېو ابراهیم ته وویل: زویه! نوکري ته دې نه ځې؟ پروښم نه وې
تللی.

ابراهیم وویل: بېو، نن خو جومه ده.

—وی، زویه د ورځو حساب رانه ورک دی. خیر ما وې زویه که د
ما یې منې، نور نو چلستون ته مه ځه.
—ولې بېو؟

—ته یې نه وینې؟ څه حال دی؟ پروښم چې څو پورې بېرته راتلې،
زما په زړه یو خدای خبرو. ریښتیا هغه د وینو کیسه خو دې ونه
کړه؟

جمال په دالان کې وټوځېد، له هماغه ځایه یې غږ وکړ:
ابراييمه، راغلی یې؟

ابراهیم ځواب ورکړ: هو، راځه انډیواله.

یوه ډنگر لاس د وره پېړه پرده لرې کړه، جمال راننوت. ابراهیم
یې خپل څنگ ته وروباله: راشه، دلته کېنه.

له کپناستو سره سم يې پوښتنه وکړه: ښه نو په چلستون کې څه خبرې وې؟

ابراهيم ورته د تېرې ورځې کيسه په شد و مد وکړه. خو دا ځل يې د بېگه په شان رنگ ونه ټنښتېد او د غږ او شونډو رپېدا يې هم پرون غوندې زياته نه وه.

ببو، چې د څادر په پيڅکه يې اوښکې وچولې، په ژر غوښي غږ وويل: زويه، خداى دې تا راته ژوندى لري. مال به بيا پيدا شي خو که خداى مکره ...

ابراهيم جمال ته سترگې وواهه، ببو ته يې وويل: ببو، څه و کم نو، د غې نړور دې خپلو چيني لوبو پسې لېږلى وم.

زرميني ژر ځواب ورکړ: زه نو څه خبره وم چې داسې به کېږي. بيا په لوبو خو به تاسې ښه ښکاره شئ، يوازې ځان ته خو مې نه دي راغوښتي.

ابراهيم د هغې د نورو خبرو مخه ونيوله، ويې ويل: ببو، څه وکو؟ همدا مو د ژوند سرمايه ده. اوس وگوره هغه د مسو ديگونه يې ټول وړي دي.

ببو بيا خپله خبره تکرار کړه: مال خو د سړي د لاس پيدا دى، مال سړى نه پيدا کيي.

- سمه ده، ببو. چې ريښتيا ووايم نو زه يې هم ډارولى يم. بيا يې د خپل لاس ساعت ته وکتل: نه بجې دي. زه به لاړ شم، که د صوفي کريم د کورپته مې پيدا کړه. يو چا خو ويل چې په بيمارو (بي بي مهر و) کې اوسېږي.

جمال وويل: زه به لاړ شم، د سماوات د پاره به لرگي مات کم.

دوی چې لارل، زرمینې معصومې ته تندې تریو کړ: میرات دې شي دا دومره دسمالونه چا ته یې گنډې؟ ښه د ربپارانو کتار خو دې د دروازې شاته ولاړ دی. دومره دې له لاسه نه کېدل چې دا لوبښي ځای په ځای کړي.

معصومې بېو ته وکتل. هغې پر شونډو باندې گوته کېښوده چې څه مه وایه.

معصومې وویل: ما خو تا ته پرېښودل چې پخپله راشې. چې بیا راته ونه وایې چې ولې دې دلته ایښي، ولې دې هلته نه دي ایښي؟ ستا خو بیا ډېرې نڅرې زده دي.

ستن یې په دسمال کې ښځه کړه. ولاړه شوه. دسمال یې د کالیو په سر کېښود، ویې ویل: هه، وایه چېرته یې ږدې؟

زرمینې هېڅ ونه ویل. د کوټې په گوټ کې یې د لرگین صندوق سر خلاص کړ. دوی بخڅې یې ترې راوايستې. بیا پاڅېده د تاخچې له سره یې د چیني کاسو یو درځن راکښته کړ. په کراره یې په صندوق کې کېښود.

معصومې ژر ژر د هماغه گل نورې کاسې، غوړۍ، پیالې او نور لوبښي راکښته کړل او د زرمینې څنگ ته یې کېښودل.

دغه شان لانجې هره ورځ د معصومې او زرمینې ترمنځ کېدلې. بېو هرکله معصومې ته ویل: «هغه خو خدای وهلي، ژبه یې همداسې ترخه ده؛ خو ته ورته او سیله وکه» خو معصومې به کله کله د بېو په خبرو سر نه گرځاوه او له زرمینې سره به یې ښه برابره ژبه وهله. د کابل حالات هم د دوی د کور په څېر وو، هره ورځ جگړه.

۱-۴. په میکرویانو کې جنگ

ابراهیم د صوفي کریم د کور په لټه، د دریم میکرویانو له مارکېټ سره له بایسیکله راکښته شو. د دوی بل گاوندی، اسماعیل، اوس په میکرویانو کې اوسېده او په مارکېټ کې یې د بنجارې دوکان کړی و. د کانتینرو مارکېټ ته څېرمه پر سړک باندې د دوستمیانو څو جیپ او ډاتسن موټرې ولاړې وې. د دوی موټرې د دوستم په عکسونو پېژندل کېدې. څو تنه گوییچه والا له بیرو وینستانو سره، سور سپین دسمالونه پروسرونو باندې تړلي، کلاشینکوف، راکټ یا پي کا پراوړو د یوه بل گوییچه والا شاته روان وو. د هغه ږیره پاکه خریلې وه خو اوږده نري بریتونه یې د شونډو له څنگه څرېدل. د یوه سره سپین لغړزني هلک لاس یې په لاس کې و. په بل لاس کې یې د روسي ودکا شرابو یو غټ بوتل نیولی و.

له هغې خوا د شورای نظار څو ډاتسنې چې پر هېندارو یې د مسعود عکسونه سربښ وو، راغلې. د دوستمیانو تر څنگ تېرې شوې. یو بل ته یې د سلام لپاره ښي لاسونه پورته کړل. یو دم کغها شوه. لومړی د سرکتار موټر ودرېد او ورپسې نورې وسله والو د موټرو له ټولنې څخه راټوپ کړل. د اول موټر له مخکیني سیتې یو برکه دریشي والا چې پکول یې پر سر او برگ دسمال یې پراوړه و او لایې د نورو شورای نظار والاوو غوندې ږېره نه وه لنډه کړې، راکښته شو.

د دوستمیانو پر قومندان یې غږ وکړ: «او بې ناموس، ده اې دولت اسلامي تو چطو شراب میخوري؟»

هغه وویل: «نرواړې مېخورم. نباشه، برو دشتت خلاص»

له دې خبرې سره شوراى نظار والو د توپکو شپېلۍ دوستمي قوماندان ته سيڅې کړې. هغه خپلو ملگرو باندې غږ وکړ، په خپله ژبه يې څه ورته وويل. دوو ملگرو يې د ده او لغړزني او د شوراى نظار والو تر منځ لکه ډال ودرېدل او د پي کا خولې يې حریفانو ته ونيولې. قوماندان يې هلک په ځان پسې راوڅکاوه.

توپکيان سره و خوځېدل، يو بل ته سره مخامخ وو خو هريو کرار کرار په خټ روان و. يو يو گام به شا ته تلل او يو بل ته به يې کتل. دوستمي قوماندان هم ديکتروف تمانچه را ايستلې وه. هلک يې د يوه دوکان دېوال ته پناه کړ او پخپله راميدان ته شو. تمانچه يې د دښمن لوري ته ونيوه، لومړى ډز يې وکړ. دې سره جگړه ونښته. لکه د جوارو گڼې دانې چې په سره تېۍ باندې په يوه وار سره پخې شي او پرې پرق وچوي، د دوى توپکې هم همداسې په يو وار سره خلاصې شوې. دې ته يې نه کتل چې مرمۍ پر چا لگېږي. عام خلک څوک يوې خواته تنښتېدل، څوک بلې خواته او په دې ځغاستو کې يې ځينې لگېدل او پر ځمکه لوېدل.

د سړک د غاړې دوکاندارانو هم په تېښتې پېښه وکړه. دوکانونه يې همداسې خلاص پرېښودل. ساعت نيم وروسته ډزې اول کمې شوې او بيا کرار کرار بيخي بندې شوې. ابراهيم د ميکرويانو د جومات له شا څخه په کراره غږۍ اوږده کړه. مخامخ په عسکري دريشي کې د دوستمیان يوه جنرال خپل هغه ملگرى موټر ته

و خېژاوه چې جنگ يې پيل کړی و. هغه ځان شا ته راڅکاوه. شور يې جوړ کړی و، گرېوان يې تر نامه پورې شکولی و. نورو يونيفورم والاوو دوستميانو د قوماندان له نورو ملگرو وسلې واخيستې.

ابراهيم کرار کرار سرک ته راووت. د مارکېټ په بل سر کې، د هوايي ميدان سرک ته نژدې، زيات شمېر برگ پتلانه جنگيالي بنکار بدل چې خپل ملگري يې موټرو ته خېژول. له دواړوو خواوو څخه دوو درېو موټرو حرکت وکړ. د دوستميانو جنرال د شوراى نظار له يوه قوماندان سره له نورو لرې، څنگ په څنگ گرځېده. دوى خبرې سره کولې او باډيگاردانو يې ورته پيره کوله. نور وسله وال په موټرو کې د مړو او زخميانو په پورته کولو لگيا وو. ابراهيم د اسماعيل دوکان ته ځان ورساوه. په دوکان کې داسې گډوډي وه چې تا ويل غويانو په کې غوبل گډه کړی. دوکان پاک چور شوى و. يو خوش کار تنونه، او په ويتيرين کې ايښي شيان سره گډوډ پراته وو.

ابراهيم چې د هغه پريشاني وليده، د صوفي د زوى كيسه يې ورته ونه کړه. د هغه د کور پته يې ورنه واخيسته او رهي شو. د چهار صد بستر شا ته په چار نله کوڅه کې يې د يوه خامه دوه پوپرز کور ور وټکاوه. د نهو - لسو کالو يو ډنگر وړوکی هلک په خيرن فيروزه يي خت پرتوگ کې راووت. اوږې يې دومره نرۍ وې چې د هلک کميس ورباندې نه شو ټينگېداى. تا ويل کميس دې وچ لرگي ته وراغوستى دى. هلک وويل چې صوفي په خپل زوى پسې وتلى دى، شفاخانې لټوي.

ابراهيم پوښتنه وکړه: نور نارینه مو په کور کې نشته؟
 د هلک سترگې په هوا کې کاغذ باد ته ښخې وې. بې له دې چې د
 ابراهيم خوا ته وگوري، سړيې وښوراوه، ويې ويل: نه.
 ابراهيم ناچاره بېرته په بايسیکل باندې پښه واړوله او د
 اسماعيل دوکان ته لاړ. د دوکان مخې ته يې تش کارتنونه،
 پلاستيکي کڅوړې او کاغذونه گډوډ پراته وو. دوکان ته يې سر
 وردننه کړ. په تاقونو او ويترين کې ځينې شيان بېرته ځای په ځای
 شوي وو؛ خو لکه د للمې غنم چې د ملخو سپل ورباندې تېر شوی
 وي، يو شی دلته بل يوه لوبشت ها خوا ته د اسماعيل غږ يې
 واورېد: ابراهيمه، دلته يم. دلته راشه.

شا ته يې وکتل، ټول دوکانداران په يوه پيټاوي کې لکه د
 چرسيانو ټولی پر دوو پښو ناست وو.

ورغی، اسماعيل ته يې د صوفي د زوی کيسه تېره کړه او ويې
 ويل چې هغه بايد صوفي کریم له پېښې خبر کړي.

د دريم میکرويانو د جومات شا ته بلاک کې د نجف علي کور و.
 دی، نجف علي او فريد به د مکتب په وختونو کې سره يو ځای
 گرځېدل. وروسته چې هر يوه يو کار و بار پيدا کړ، بيا به يې هم په
 مياشت دوو کې يو د بل حال اخیست؛ خو اوس جنگونو سره بېل
 کړي وو. ورغی چې خبر يې واخلي.

د بلاک دويمې زینې ته ورننوت. د ډېوالونو پر فیروزه يې رنگ
 باندې دوړې او لوگي ناست وو او رنگ يې توربخون کړی و.
 بايسیکل يې د زینې له کتارې سره ودراره. په زنځير يې په کتارې
 پورې وتاړه. قلف يې راواخیست، د زنځير د دواړه سرونو په

وروستيو کړيو کي و اچاوه او ټينگ يې کړ. قلف ته يې ټکان ورکړ، بند و.

جيب ته يې لاس کړ، کيلي په کې وه. درې څلورو پټو نه ختلی و چې بېرته راکېسته شو. د بايسیکل زنځير يې بيا وښوراوه، ټينگ و. بيا يې جيب ته لاس کړ، کيلي يې وښوروله. په پوريو کې پورته خوا روان شو.

دويم منزل ته چې ورسېد، له ماتې ښېښې ساړه باد د ده پر لینگيو برید وکړ. په زینه کې پرته پلاستيکي کڅوړې، گرد او کاغذونه د باد په امر وڅرخېدل او د اوسپنيزې کټارې له منځه چې درې څلور سيخونه يې لادرکه وو، کېسته، اول پورته ولوېدل.

ده پر دېوالونو لیکلي خاطري او نومونه لوستل چې پښه يې په کوم شي پورې ولگېده، پر ځمکه د اوسپنې د څښېدو غنجا شوه. د اوبو د ایشولو سماوار په يوه زاړه پتنوس کې د سکرو او وړو لرگيو په څنگ کې ايښی و.

يوه ډنگره پېغلو ته له درېيم پور په منډه راکېسته شوه. په بدو وهلو لاسونو کې يې د غوړيو له پنځه کيلويي ټيمونو څخه جوړ د اوبو يو تش او بل ډک سطلونه راڅرېدل. ابراهيم يې له څنگه تېر شو.

نجلی سماوار لږ پورته کړ، په هوا کې يې وڅوځاوه چې ايرې يې لاندې تويې شي. بيا يې په احتياط سره سرې اوبه په خالي ټيم کې واچولې. سماوار يې بېرته له يخو اوبو ډک کړ.

ابراهيم بېرته مخ د بوالونو ته کړ او د يادگارونو په لوستلو
لوستلو څلورم پوړ ته ورسېد. د مخامخ کور د دروازې پر زنگ
يې گوته ټينگه کړه خو د زنگ شرنگی پورته نه شو.

د دروازې تر څنگ د برق ميټرونو ته يې وکتل، کړۍ يې نه
تاوېدې، ټولې ولاړې وې. ورپې په لاس وډباوه.

د نجف علي کشري ورور دروازه خلاصه کړه. لکه هماغه هلک
چې د صوفي کريم د کور ورپې پرانيستی و، هماغسې ډنگر خو
پاک سوتره.

ابراهيم ترې د نجف علي پوښتنه وکړه. هغه لا ځواب نه و ورکړی
چې دروازه لږه خلاصه شوه.

چا د دروازې له چولې ابراهيم ته وکتل. بيا يې دروازه پوره
خلاصه کړه.

د نجف علي مور وه، د ابراهيم په ليدو يې سترگې له اوښکو ډکې
شوې. شونډې يې ورپېدې. د سپين مخ گونځې يې زياتې شوې.
په ژړا سر شوه او همداسې په ژړا ژړا يې په هزاره گۍ لهجه وويل:
ابراييم جو! علي ازمو...

سلگو يې خبرې ورپرې کړې.

- باچې ازمو خو.. گوم شود...

ابراهيم ته يې داسې کيسه وکړه چې نجف علي کارته نو ته تللی و
چې د فريد خبر واخلي. چا ورته ويلي وو چې د فريد ناروغي بيا
راگرځېدلې ده. له هغې ورځې بيا ترننه يې درک نه دی معلوم. د
فريد دوی کور ته يې سړي استولي وو خو هغوی بيخي ليدلی نه
و. فريد پخپله هم په ناروغ بدن ډېر ورپسې گرځېدلی و. د حزب

اسلامي او جنبش پاتکونه يې لتولي وو خو د نجف علي پته نه وه
لگېدلې.

ابراهيم د نجف مورت ته تسلي ورکړه چې خدای مهربان دی، د
ژونديو لاره خلاصه وي. راپيدا به شي. دې سره يې بېرته د خپل
کور لاره ونيوه.

دوهم څپرکی

۱-۲. شورای هماهنگي

گېر ز شو، کوټه ولېزېده. بېو چيغه کړه: «خیر کې خدایه، خیر!»
د زرمینې لېزانده غږ پورته شو: «خدایه، ته مو وساتې!»
ابراهیم نارې کړې: هله خراغ ولگوه.
د رڼا لیکه په چت ولگېده. ابراهیم د لاسي خراغ رڼا د کوټې ټولو
دېوالونو باندې وگرځوله.
معصومه وټوځېده، ویې ویل: اوف څه بلا دوړې دي.
په ټوله کوټه کې د دوړو معلق گردونه د خراغ په رڼا کې ښکارېدل
چې لکه د انتظار شېبې ځای پر ځای ولاړ وو.
معصومې لانتین ولگاوه.
ابراهیم وویل: هله ماشومان سره واخلي چې د باندې ووځو.
بېو د بالنسټ له لاندې خپل جاکټ راوايست، په بېړه یې
واغوست. څادر یې له ځانه تاو کړ.
ابراهیم اسماعیل وښواره: اسماعيله، وه اسماعيله!
زرمینې وویل: مه کوه، څوارکی ویده دی. بېرته ځملي، بلا وه
برکت یې نه و.

لایې خبره نه وه خلاصه شوې چې د بل گر زهار له غږ سره کوټه
داسې سخته وښورېده چې ته و ا چا له بیخه پورته کړه او بېرته یې
پر ځمکه وویشته.

د «خیر کې»، «خدا یه خیر!» نارې پورته شوې.
جمال له دالانه چیغه کړه، ابراهیمه! هلئ راووخئ.
اسماعیل وار خطا کېناست. پلار یې ورته وویل: هله بچو، کمپله
دې واخله، ووځه دهلېز ته.
زرمینې ذبیح په غږ کې ونيو.
ابراهیم لیمه واخیسته.

معصومې یې مخې ته رڼا وکړه. ټول دهلېز ته ورووتل.
د جمال اولادونه لا وختي د دهلېز په منځ کې راټول شوي وو.
ابراهیم وویل: خدای دې خیر کړي، لکه چې حزب اسلامي
راورسېد.

جمال ځواب ورکړ: خدای خبر.
مخکه لکه زلزله چې وي، وښورېده. د دهلېز ورپه شدت سره
خلاص شو او له دېواله سره ولگېد. یو درون غږ واورېدل شو،
ورپسې د جټ د طیارې شغها راغله چې وار په وار سره لرې کېده.
ماشومانو چیغې کړې.

ابراهیم د لیمې تندي ښکل کړ: غلې شه لورې، هېڅ خبره نشته.
شباباس، د غسې سر دې زما په اوږه کېږده، آفرین.
زرمینې د ذبیح سر په سینې پورې ولگاوه او ببو اسماعیل په خوا
پورې ونيو.

ببو وویل: «توبه خدایه، توبه مې دې وي.»

جمال وويل: نه، گومان نه كوم. حزب اسلامي خو طياره نه لري.
ابراهيم ورغبرگه كړه: نو څه خبره به وي؟ معصومي! ته خو هغه
راډيو راوباسه، گوندي په خبرونو كې يې ووايي.
جمال په غبرگو لاسونو د دوو زامنو سرونه، چې څنگ ته يې ولاړ
وو، په ځان پورې لگولي وو. هغه وويل: نيمه شپه ده، راډيو به څه
وايي؟ پرېږده چې سهار شي، بيا به بي بي سي ونيسو.
زرميني په لږزانده غږ وويل: اوه خدايه، اوس څنگه وكو؟ چېرته
لاړ شو؟

چا يې ځواب ورنه كړ.
ځنډ وروسته جمال وويل: اوس خو همدغه دهلېز بهترين ځای دی.
خداى مو دې له هاوان او له بمه وساتي، نور نو كه راکټ له هرې
خواراشي، دلته به خوندي يو. تر سهاره به همدلته كېنو. پلوشي!
كمپلي راواخله.

ببو وويل: دا دوه خراغونه ولې لگېږي، يو يې مړ كئ كنه.
ابراهيم ورغبرگه كړه: رښتيا وايي، يو يې مړ كئ، بل يېم ټيټ كئ.
پلوشي او معصومي يو بل ته سروكتل.
پلوشي وويل: ته خپل خراغ مړ كه. موږ لا يو گېلن تېل لرو، زموږ
دې بل وي.

تر سهاره د چاودنو او د ډزو غږونه راتلل خو له لرې.
ماشومان بېرته ويده شوي وو.
جمال او ابراهيم په احتمالاتو او په دې سره غږېدل چې څه وكړي
او چېرته لاړ شي.

ښځمنو د يوې لويې برستنې لاندې ځانونه ننه ايستلي وو، په
کرار غږ يې سره مجلس کاوه خو بيو د اسماعيل سر پر خپل
زنگون لگولی، يوازې ناسته وه.

يو نيم ځل د ښځو د خدا غږ هم پورته کېده خو بيو به ورباندې غږ
وکړ: غلې شئ، خداى مو خوارې که.
ښځو به ژر خدا بنده کړه او بيا به يې غږونه تپت کړل او سره وبه
پسېدلې.

د سهار لمونځونه يې په هماغه دهليز کې وکړل.

جمال هره شېبه خپل ساعت ته کتل.

کرار کرار د باندې رڼا زياته شوه.

ابراهيم راډيو چالانه کړه. «دا لندن دی. دا د بي بي سي پښتو
خپرونه ده چې په لنډو څپو ... خپرېږي.»

اول خبر دا و چې حزب اسلامي د دوستم له ملي جنبش او له
وحدت گوند سره لاس يو کړی او د هماهنگي شورا يې جوړه کړې.
دوى په گډه د برهان الدين رباني په مشرۍ د حکومت پر ضد
جگړه شروع کړې ده.

نطاق د خبر په پای کې وويل: «دا په داسې حال کې ده چې د حزب
اسلامي مشر گلبدین حکمتیار پخوا ويلي وو چې دوستم
کمونيست دی او ترڅو پورې چې دوستم د رباني د دولت په
څنگ کې وي، دی به له دولت سره سوله نه کوي.»

ابراهيم وويل: دا يې بله خوشالي.

په راډيو کې د جنبش د يوه قوماندان خبرې راغلې چې ويل يې:
«زمونږ مېړنيو پيلوتانو د کلوله پشته او بي بي مهرو پر غونډيو

باندې د شورای نظار دافع هوا توپونه ویشتلې دي. هوایي میدان زموږ په محاصره کې دی. قهرمانه جنگیالي موږ د حزب اسلامي له مجاهدینو سره یوځای د ارګ په لوري روان دي. موږ به ډېر ژر په افغانستان کې یو ملي اسلامي دولت جوړ کړو چې ټول سره وروڼه ملیتونه به په کې برخه ولري.»

د حزب اسلامي ویاند بیا وویل: «نحمده و نصلي علی نبی الکریم و اما بعد. استاد رباني د اسلامي اصولو او شریعت غرای محمدي د احکامو خلاف، غوښتل چې واک په خپل انحصار کې وساتي او نور مسلمان وروڼه په حکومت کې شریک نه کړي. همدا و چې زموږ مجاهد ورور جنرال صاحب عبدالرشید دوستم او ایت الله مزاری هم له موږ سره اتحاد وکړ چې په وطن کې یو سوچه اسلامي حکومت ایجاد کړو، ان شاء الله د هماغه شورا مجاهدین لله الحمد پرمخ روان دي او عنقریب به زموږ مسلمان ملت د دې فاسد حکومت له شره خلاص کړي»

خو د حکومت ویاند بیا ویل: «حزب اسلامي د آی اس آی په امر او د ځینو نورو ګاونډیو په تحریک سره له دوسمې ملیشو او حزب وحدت سره ایتلاف کړی دی او د افغانستان د اسلامي دولت پر ضد یې د بغاوت کړۍ غټه کړې ده خو زموږ مېرني مجاهدین به د دغو خایانو جزا ورکړي. موږ به هماغسې چې روسان مومات کړل، د دوستم کمونیستو ملیشو او د حزب اسلامي ګوډاګیو باغیانو ته هم ماتې ورکړو. موږ همدا اوس زړه میکړو یانوه، جاده او چمن د جنبشیانو له وجوده پاک کړي دي او مجاهدین موږ د بالاحصار په لوري د پرمختګ په حال کې دي»

خبرونه لانه وو خلاص چې له لرې داسې غږونه راغلل لکه څوک
چې غالی وځنډي، ډب، ډب، ډب.

شېبه وروسته د شپېلۍ په شان تېز اوږده غږونه یو په بل پسې
واورېدل شول، شیووو-شیووو...

بیا هماغسې په وار سره د راکټونو د لگېدو وچ گږزهار او له هر
گږزهار سره د کوټو بنورېدل.

ابراهیم وویل: څنگه وکو؟ چېرته لاړ شو؟

جمال ځواب ورکړ: یاره، یو ځای بم امن نه وي.

- نو څه وکو؟

- ما یو چورت ورته وهلی. د دې دېوال شاته په حویلی کې یو
درې متره ځای لرو. هلته به یو بلنډاژ جوړ کو. راکټونه د جنوب او
د شرق نه راځي. که دې خوا ته ولگېږي، موږ به په بلنډاژ کې بچ
شو او که مو له سره تېر شي، هاخوا ته به لگېږي نو چرې به یې
مخې خوا ته تیتېږي، بیا بم په امن کې یو.

- که هاوان راشي؟ هغه خو نېغ رالوېږي.

- د بلنډاژ چټ به په لارو وپوښو. بیا به یې په سرباندې یو څو
دانې د موټرو زاړه تیرونه واچوو، بیا به ښه پرېمانه خاوره
ورباندې واچوو. هاوان که په نرمه مخکې ولگېږي، نه چوي.

د سهار ترچایو وروسته، جمال او ابراهیم له ښځو او ماشومانو
سره په گډه په کار پیل وکړ. لکه تردویمې نړېوالې جگړې
وروسته چې د روسانو نړ او ښځې، واړه او زاړه د خپل وطن په
ابادولو لگیا وو، دلته هم ابراهیم او جمال به په وار سره کولنګ
واهه، معصومې او پلوشې به په سطلونو کې کېندل شوې خاورې

ډ کولې. ماشومانو به سطلونه په دوو دوو نفرو نیول او د کندې په
څنگ کې به یې چپه کول. ببو د حویلی په بل سر کې د لرگیو او
خخلو په منځ کې اوږده بڼاخونه او څانګې بېلولې.
ټول به په کار بوخت وو خو چې راکټونه به راغلل، دهلېز ته به یې
منډې کړې. یو څو دقیقې به غلې شول. درزو دروز به چې غلې
شو، بېرته به یې کار پیل کړ.
ببو چې د مازدیګر لمونځ یې وکړ، پخلنځي ته لاړه. تر ماښامه
هماغلته ورکه وه.
زرمینې د دهلېز له وره څخه نارې کړې: اسماعيله، وه اسماعيله
یو وار دلته راشه.
ابراهیم بېلچه په ځمکه ودروله. دېوال ته یې تکیه وکړه، ویې
ویل: څې کوي وه ښځې! پرېږده چې راسره کومک وکړي.
زرمینې ځواب ورکړ: ما سره دې دا پلاستیک ونیسي چې په
کړکیو پورې یې ټک ووهم، شیشې ټولې ماتې دي. د یخ د لاسه به
مړه شو.
اسماعیل ورمنډه کړه.
د ماښام اذانونه چې وشول، ببو له پخلنځي د باندې راووته. د
دهلېز په وره کې لګېدلي پلاستیک باندې یې لاس تېر کړ، ویې
ویل: زرمینې لورې خیر یوسي، د یخ باد چاره دې وکړه.
ابراهیم او جمال د بلند اژپرسرد خاورو وروستی بېلچې
واچولې او د بېلچو په څټ یې ټپ ټپ خاوره وډبوله.
د بلند اژ بام له ځمکې کم زیات یو ګز پورته، د کوټې تر اورسې
پورې لوړو.

ببو وويل: زامنو ستري مه شئ.

جمال ورغبرگه کړه: خير يوسې. ابراهيمه راځه چې د ننه يې وگورو چې څنگه شوی.

ابراهيم چې بېلچه يې په ځمکه بنځه کړې او ځان يې ورباندې تکيه کړی و، لويه ساه واخيسته. د بېل لاستی يې خوشې کړ. په غبرگو لاسونو يې ملا و سولوله. ويې ويل: اډې! راځه، ته پيم وگوره.

د بلند اژخوله شمال خوا ته وه او لاره يې مخ په ځوړ کښته خوا تللې وه، لکه کاربز ته چې ورکوزېږي.

جمال مخکې او ابراهيم ورپسې رهي شو.

يو دوه گامه چې لاړل، ابراهيم بېرته راوگرځېد، د بېو لاس يې ونيو.

ببو په کراره پر کم سوړو پوړيو پښه کېښوده.

پنځه شپږ پټې وروسته، ببو وويل: څنگه تياره ده لکه گور.

جمال لاسي خراغ ولگاوه. ملا يې کړوپه کړه، ويې ويل: پام چې سرمو ونه لگېږي.

د نمجنو خاورو بوی دومره تېزو چې د سړي ساه يې ډوبوله. بلند اژتیارو. کم زیات څلور متره اوږده، دوه نیم متره سور. همدومره ژور چې بېو لاس پورته کړ، لاس يې په چت پورې ولگېد. ابراهيم او جمال کړوپه ملا ولاړ وو.

ابراهيم وويل: څه ولله ښه وشول. که خدای کول، نن شپه به يو څه بې غمه خوب وکو.

ببو وويل: مام درته اوگره پخه ده. ما وې سترې يئ چې د بدن
كوفت مو وباسي. لمونځونه اود سونه موزر زروكئ چې بيا
يخېږي.

هر چاله پيتاوي خخه د اوبو يوه ډبكه راواخيسته.
جمال د حويلۍ يوه كونج او ابراهيم بل كونج ته لاړ چې اود سونه
وكړي.

معصومي ورباندې غږ وکړ: لالا! صابون دې وانه خيست؟
- نه، چېرته و؟

معصومي د چوترې له ژۍ خخه صابون داني ورپورته کړه او په
منډه د ابراهيم خوا ته ورغله.

دومره سخت گړزهار شو او ځمکه داسې ولړزېده چې ته وادنيا په
بل مخ واوښته.

انگر په دوړو ډک شو.

د جېټ شغها شوه او بيا يې د لرې تللو غږ راغی.

ابراهيم چيغه کړه: معصومي! چېرته يې؟ لگېدلې خوبه نه يې؟

د دوړو په منځ کې د معصومي تور ټيکری ښکاره شو.

داله لښتي پورته کېدله.

په زوره يې وتوخل، ويې ويل: لالا! زه جوړه يم. ته څنگه يې؟

د گاونډي له کوره شور او بوغاري پورته شوې.

جمال وويل: هلی، خراغ واخلي بلند اژ ته ورننوځئ.

ده او ابراهيم اود سونه پرېښودل. ټول ښځينه او ماشومان يې

بلند اژ ته بوتلل او پخپله د گاونډي کور ته ورغلل.

ابراهيم لاس و غځاوه چې وروته کوي؛ خو ور له چوکاټ سره
الوتی و. له هماغه ځايه يې غږ وکړ: قمبر علي!
د ښځو او ماشومانو ژړا زور واخيست.
جمال ورنارې کړې: خوار جان خيريت اس؟
د قمبر علي مېرمنې له ژړا سره چيغه کړه: خاک ده سرې از مو شد،
واي علي جو ...
ابراهيم بېرته خپل کور ته ستون شو.
له هغې خوا بېو او خراغ هم ورسره و.
بېو زينب او ماشومان يې خپل کور ته بوتلل.
جمال نور ګاونډيان خبر کړل.
پنځه شپږ تنه شول.
د قمبر علي په انگړ کې دومره لويه او ژوره کنده جوړه وه چې اوبه
په کې وتلې وې.
د قمبر علي له ملا پورته سوری سوری بدن د دهليز له وره سره
پروت و.
تر هېډلو ګاونډيانو د لاسي خراغونو په رڼا کې د قمبر پاتې جسد
لټاوه.
چا غږ وکړ: هاغه ده، په کنده کې يوه پايشه ښکاري.
ورکښته شول.
پايشه يې د غوښو له ټوټو سره راپورته کړه.
په بلې پايشې چې څومره وګرځېدل، پيدا يې نه کړه.
د ټولو سلا په همدې وشوه چې قمبر دې د انگړ په کونج کې
امانت ښخ کړي، بيا چې کراري شوه، هديرې ته به يې يوسي.

يوه گاونډي وويل: بيا درامرده ره نمې شويين؟
جمال وويل: نې بابا شهيد پاک اس. غسل کار نداره.
په مړي باندې يې خاورې واړولې.
ټول خپلو کورونو خوا ته رهي شول.
ابراهيم او جمال يو زور زمبېل پيدا کړ. د وره په ځای يې ودراره
او شا ته يې ډبرې کېښودې. يو اوږد لرگي يې ورته تمبه کړ. پخپله
په دېواله واوښتل.
د بلند اژخوا ته ورغلل.
ببو ته يې نارې کړې، ورته ويې ويل: «د قمبر ښځې ته ووايه چې
که په کور کې پيسې ميسې يا طلاوې لري، راواډيې خلي چې
خلک ظالم دي د شپې څوک پرې ورپېښ نه شي.»
ابراهيم او جمال د بلند اژله خولې سره ولاړ وو.
ببو بېرته راغله: «وايي هېڅ شی نه لرم. د مړي پوښتنه کوي چې څه
مو ورسره وکړل؟»
جمال وويل: بله چاره نه وه. خداي خبر چې جنگ به کله بندېږي.
اوس مو امانت خاورو ته وسپاره بيا چې جنگ ختم شو، د خپلو
خپلوانو خوښه يې چې هر چېرته يې وږي.
دا شپه ابراهيم او جمال په دهلېز کې ډوډۍ وخوړه او هماغلته
ځملا ستل.
سهار د زينب ورور راپيدا شو.
ابراهيم ورته ډېر ټينگ شو چې نه دې ځي؛ ځکه هره گړۍ بمونه او
راکتونه لگېدل.
خو هغه ونه مانه.

خلور تیره کراچي يې راوړه. د قمبر په کور کې چې خومره روغ
شيان په لاس ورغلل، په کراچۍ کې يې واچول، خپله خور او د
هغې ماشومان يې د بار پر سر کېنول او د ډزو او چاودنو په منځ
کې يې مزل پيل کړ.

هغوی لاړل او ابراهيم کور ته راغی.

بلنداژ ته ورکېسته شو.

ببو سونگېده.

ټول غلي وو.

ابراهيم يې څنگ ته کېناست: ببو! ولې ژاړې؟

ببو د تور پورني په پيڅکه اوښکې وچې کړې، ويې ويل: خدای
دې يې وبخښي. خومره ښه سړی و.

ابراهيم ورغبرگه کړه: تېر کال منی دې په زړه دی. په خپله کراچۍ
کې يې لرگي راته راوړل. غريب و خو غيرتي. يوه روپیۍ يې رانه
وانه خيسته ويل يې: «از صد خوېش يک همسايه پېش»

ببو په ژرغوني غږ وويل: د ماشومانو له خولې يې زده کړي وو، زه
يې ببو بللم. اوه خدايه، جار دې شم چې څه نورې لوبې به راباندې
ووينې.

ببو پورته چت ته کتل او په گوتو باندې يې لرگينې تسبيح اړولې.
ماشومانو لکه د تعليمي قطعو عسکرو زده کړي وو چې همدا
چې د چاودنې غږ واورې، ټول به په يوه منډه ځانونه بلنداژ ته
رسوي. دوی ټولو به اکثره وخت ټوله ورځ هماغلته تېروله.

د ابراهيم او جمال د کورنيو خرڅ خوراک سره شريک شوي وو. هر ورځ به په نوبت سره يوه بنځمنه پخلنځي ته تلله او نور ټول به په بلند اژ کې وو.

پخلی هم بې جنجاله کار و، بس څلور گېلاسه پرمل وريجي له ميو سره يو ځای په بخار ديگ کې واچوه، غوړي يوه کاشوغه، دومره چې دوه کيلو يې د مياشتې تر پايه ورسېږي. مالگه او مساله له يو ټيمگي او بو سره پرې حواله کړه، نيم ساعت وروسته شوله پخه ده. که کومه ورځ به د شولې په سر کورت، چکه يا مستې هم وي نو د ماشومانو لپاره به جشن و.

لويانو په ښکاره څه نه ويل خو له خوراکه يې ښکار بدل چې مستو يا چکې ته ډېر خوشحاله دي. نېکمرغه به هغه وو چې د ډوډۍ تر پايه پورې شگه يا ډبره يې تر غاښونو لاندې رانه شي او د خولې خوند يې ورځرښه کړي.

ښځو به ډېره خواږي کوله چې وريجي سمې پاکې کړي خو پرمل وريجي خدای وهلي وې، تکې سپينې لکه د ملا جامې او غټې پرسېدلې لکه د ملا خېټه او ډبرې يې هم همدغسې. ښځو چې به هر څه کول، بيا به هم يوه نيمه وړه د وريجو په رنگ سپينه ډبره ځنې پاتې شوه او دغه ډبرې به اکثره وخت د ابراهيم په برخه شوې چې د ډوډۍ خوند به يې ځنې هېر کړ.

د ټولو کابليانو خوراک همدا و. ماشومانو ويل چې زموږ په کور کې د «اختاپوت» د سريال پر ځای د شولې سريال روان دی.

خو زرمينې ته خدای ورکړې وه. کله کله به د شپې ناوخته چې ډزې کمې شوې او نور ویده وو، ابراهيم به يې په کراره وسکونډه.

دواړه به خپلې کوتې ته لارل او ساعت وروسته به د غلو په شان
کرار کرار له لمدو وېستو سره بېرته بلند او ته ورننوتل.
سهار به د ببو شور پورته و چې: زما د اوداسه تودې اوبه څه شوې.
زرمینې به په خادر خوله پټه کړه چې څوک یې پسڅېدل ونه ویني
او معصومي به ورته چپ چپ کتل.
هره شپه د بي بي سي د خبرونو اورېدل فرض عین غوندې و. د
هماهنگي د شورا ویاند د ارگ د کلابندی، دعوا کوله د جمعیت
ویاند بیا د بالاحصار او ان د چاراسیا د نیولو لاپې وهلې خو
ابراهیم او جمال به ویل چې دواړه درواغ وايي. اصلاً دوی ته دا نه
وه مهمه چې څوک وروسته او څوک وړاندې کېږي، دواړه خواوې
د یوه خره غږونه. دوی؛ بلکې هر کابل مېشتي به ویل چې کافر
دې پاچا شي، هندو دې پاچا شي خو چې جنگ بند شي.

۲-۲. اوربند

د جگړې يوولسمه ورځ وه، ۱۳۷۲ د جدي ۱۷ چې بي بي سي په خپل ماښامني سرويس کې دغه خبر ورکړ: «په کابل کې ښکېلې خواوې په دې رضا شوي دي چې د ۲۴ ساعتونو په مخه په خپلو منځو کې اوربند وکړي خو خلک خوندي ځايونو ته پناه يوسي.»

پرسبایي سهار وختي ابراهيم د پلار د لاس وروستی نښه، مزاري غالی پر بايسيکل باندې وتړله چې د درېيم ميکرويانو مارکېټ ته يې يوسي، خرڅه يې کړي او په پيسو يې د خوراک شيان واخلي.

د حويلۍ د وره په درشل کې و چې جمال ورباندې غږ وکړ: صبر وکړه. زه به درسره لاړ شم.

لکه په پسرلي کې چې ميري له مېړه تانه څخه راوځي، کابليان هم له خپلو کورونو راوتلي وو. خلکو خپلې کډې په کراچيو او موټرو بار کړې وې. څوک يوې او څوک بلې خوا ته تلل.

چا پسې د تور سرو او ماشومانو لار روان وو او ځينو بيا سپين سرې ميندې يا بوډا پلرونه په شا کړي وو. د خلکو دغه لالهاندي سړي ته د ميريانو يون ورياد او په دې هريوه په خوله کې د دانو

پنډه وي، ځيني له بره کښته او څوک له کوزه پورته خوا ته روان وي او سړی نه پوهېږي چې د دوی منزل به چېرته وي. ابراهيم او جمال چې د میکرويانو مارکېټ ته ورسېدل، جمال وويل: ته دې سودا کوه، زه به يو چکر هوايي بلاکونو ته ورشم. معتمد به وگورم که يې معاشونه راحواله کړي وي. ابراهيم د اسماعيل دوکان ته لاړ چې غالی. ورته خرڅه کړي خو دوکان يې بند و. له څنگ دوکانداره يې د اسماعيل پوښتنه وکړه. هغه وويل په دې يوه هفته کې هېڅ څوک خپل دوکان ته نه وو راغلي، دغسې چې ته يې حال نه لرې، موږم ناخبره يوو. ابراهيم د يوه کهنه فروش دوکان ته ورغی. غالی يې وربښکاره کړه: وروره، دا غالی به وانه خلې؟ دوکاندار په دسمال باندې د چينې لوبڼو له سره دوږې څنډلې، ويې ويل: وروره، د ځان کالي راباندې غمېدلې، په قالينه به څه وکم. بل ته ورغی. هغه د دوکان مالونه په کراچۍ کې بارول. ابراهيم هېڅ ونه ويل. دغسې پورته خوا د نورو دوکانونو په تمه روان شو. غالی يې ډېره وگرځوله. هېچا نه اخیستله. يوه لاری راغله، د يوه کهنه فروش د دوکان مخې ته ودرېده. د لاری له سيټه څې پکول پرسريو خپتور راکښته شو. سپين کميس پرتوگ يې پاک اتو کړي وو. د څرمنو تور چمپري يې پرتن و. له دوکاندار سره يې څو شېبې خبرې وکړې. بيا يې له

جېبه د کلدارو بڼدل راوايست او په شمېرلو يې لگيا شو. پيسې يې دوکاندار ته ونيوې.

دوکاندار دوو پنډيانو ته ورغړ کړل. پخپله هم ورسره لگيا شو، د دوکان مالونه يې له يوه سره په موټر کې بار کړل. ابراهيم پکول والا ته ورنژدې شو، ويې ويل: وروره، دا د ما غالي به وانه خلې؟

هغه له جېبه د نسوارو وړوکی اوسپنيز ډبلی راوايست. يوه چوندی نسوار يې له لرې خولې ته وشرله. بې له دې چې ابراهيم ته وگوري، په ډکه خوله يې وويل: هواره يې که د غالي مخ وخت يې په ځير وکتل، لاس يې ورباندې تېر کړ. په گوتو باندې يې د غالي خت مخ وډباوه، ډب ډب ډب، ويې ويل: په خو دې بيه ده؟

- هغه بل دوکاندار رانه په لس لکه غوښته، ورمې نه کړه.
- ولې دې ورنه کړه؟ بيه يې درته ويلې ده. ورځه چې پښېمانه نه شي.

- ته يې په خو اخلي؟

- خبره به مې يوه وي، دوه زره کلدارې.

- افغانۍ خو جوړېږي؟

- دغه څه باندې نهه لکه اوغانۍ کېږي.

ابراهيم وويل: څه، سمه ده.

پيسې يې واخيستې. خريدار پر پنډيانو غږ وکړ: او بچه، بيا اي رام ده موټر پرتو.

۳ - ۲. نجف علي چپرته و؟

ابراهيم په بايسیکل باندې پنبه واړوله. مارکېټ ته نژدې يې
نجف علي په مخه ورغی. راکښته شو. بايسیکل يې په بېرته پر
ستېدو ودراره. نجف علي په ډکه خوله خندا ورته غېږه خلاصه
کړې وه. دواړو يو بل په غېږ کې ونيول.

دواړو خندل، يوه هم څه نه ويل. ځنډ وروسته ابراهيم وويل: ظالمه
چېرې وې؟

نجف علي يو ګام شا ته شو. خوله يې له خندا نه راټولېده. مخامخ
يې د ابراهيم سترگو ته وکتل، ويې ويل: ته پخپله يې؟
دواړو په زوره وخنډل او بيا يې سره غېږه ورکړه.

ابراهيم وويل: سړی دغسې کوي؟ چېرته ورک وي؟ نژدې مو
خيرات درپسې کړی و.

نجف وويل: بد بوټی بلا نه وهي. دا دی بېرته راغلم.
ابراهيم يې لاس نيولی خپل کور ته بوت. په لاره کې يې د بيو،
ماشومانو او د جمال حال و احوال وپوښت.

ابراهيم چې څنگه په کوټه کې کېناست بيا يې ورنه پوښتنه وکړه:
ښه نو کيسه وکه، ته چېرته ورک وي؟ موردې خوارکۍ څنگه
درپسې ژړل.

نجف وويل: کيسه ډېره اوږده ده. د جوزا اخره هفته وه. ما وې
راځه د فرید پوښتنه وکه. ته خو بم خبريې کنه، سرطان يې بيا
راگرځېدلی دی.

- خبر یم؛ خو ولله که ورغلی یم. اوس څنگه دی؟
- اوس نو خدای ته معلوم. پر بایسیکل مې پښه واړوله. د زړو
میکرویانو پر لاره همدا سې د کابل نندارې له څنگه تېر شوم او د
شاه شهید په لاره کارته نو ته لارم. رینستیا یوه پېښه خو په لاره
کې راباندې وشوه. له کابل نندارې سره گیلیم جمانو ودرولم. اول
خو یې رانه پوښتنه وکړه چې چېرته ځې؟
ورته مې وویل چې کیسه داسې ده، د خپل انډیوال پوښتنې ته
ورځم.

بیایې راته وویل چې بایسیکل دې په څو اخلې؟
ما وې دا خو مې په درې زره اوغانیو اخیستی و.
هغوی راپورې وخنډل چې موږ درته وایو په څو یې اخلې؟
ما وې وروره دا خو مې خپل بایسیکل دی. له چا نه یې واخلم؟
یو څو څپېرې یې راکړې چې بیا دا خبره ونه کې. بایسیکل دې
اوس زموږ په لاس کې دی. وایه په څو یې اخلې؟
څه سربېره دې خوږوم. چې په جیب کې مې څومره پیسې وې،
ټولې یې رانه واخیستې. دومره روپی. یې راته پرې نه بنودې چې
فرید ته ورباندې میوه واخلم. بایسیکل یې بېرته راکړ.
سینما اقبال ته رسېدلې وم چې حزب اسلام والاوو ونيولم. بس
دغه خبره یې راته ټینگه کړه چې ته حزب وحدت ته جاسوسي
کوي. ته زموږ کوروي ورکوي. سل قسمونه خو به مې کړي وي
خو په چا یې منې. بویې تلم.

د سينما اقبال شا ته درېمه کوڅه کې په يوه کور کې د دوی قرارگاه وه. سينما اقبال درېه ياد دی. يوه ورځ چې له مکتبه تېنېدلې وو.

- «دهرم وير» فلم چې مو په کې وکوت.

- هاهاها، افرين ولله، گردې دې کار کوي.

- هغه ورځ به مې څنگه هېرېږي؟ د انصاري ليسې نه چې تر چمنه په پېښو لاړو.

- د برقي موټر لينونه چې مو خطا کړل. هاهاها، کلينر څومره وځغلولو. عجب وختونه وو. خير، تکاوی کې يې واچولم. دوه په څلورو کې به وه. يو څه لوبښي موبښي، سکاره، منقل، د صندلی، مېز او څو دانې بوجی، هر څه په کې گډوډ پراته وو. بهر ته يې يوه کړکۍ درلوده چې يوه لوبښت به جگه وه خو په اوږدو کې درې څلور لوبښتي کېده.

تريوې هفتې پورې خو هره ورځ وهل او ټکول وو. دا تندي مې وينې، دغه ټپ چې دی، دلته يې په کونداغ باندي وهلی وم. يو سات بې سده پروت وم. هره ورځ يې را نه پوښتنې گروېږنې کولې. په شواروز کې به يې نيمه دانه ډوډۍ راکوله هغه هم وچه کلکه تشناب ته به يې يو سهار بل سهار اجازه راکوله، بولې به مې د تکاوی په کونج کې کولې. په اولو ورځو کې د بولوله بويه سخت په عذاب وم، سترگې به مې سوځېدې خو کرار کرار ورسره روږدی شوم.

پښې او لاسونه يې په زنځيرونو راتړلي وو. په دويمه هفته لکه چې پوه شول چې زه بې گناه يم نو د ورځې به يې لږ څه ازاد پرېښودلڼم خو د شپې به يې بېرته تکاوي کې بندي کولم. اوله ورځ يې چې له تکاوی راوايستم، لمر سخت تېزو. سترگو مې بيخي کار نه کاوه. د لمر تېزې رڼا مې سترگې برېښولې. يو څو شېبې مې سترگې پټې کړې، بيا مې نيم کښې ونيولې خو پورې چې له رڼا سره بلدې شوې.

د انگړ لويه دروازه خلاصه وه. يو ډيرو زما پر بايسيکل ناست و او پښې يې په ځمکه څښېدلې. بل يې د کنجوغې نه نيولی وريسي روان و. دواړو سره ټوکې کولې او خندل يې. يوه ټوپکي راته وويل: دلته راسه.

د حويلۍ کونج ته ورغلم.

ويې ويل: تر غرمې پورې به دغه لرگي گرده ماتوي. ياره، نيم خروار لرگي خو به مې څېړلي وي. لرگي هم خداى وهلى، لوند خيشت، د ونې څانگې او بناخونه. يوه نيمه شنه پاڼه په کې څرېږي. چې په تېر يې وهې، لکه فتر تېر پورته غورځوي. يو څو بناخونه چې مې واړه کړل، سر راباندې وگرځېد. په سترگو باندې مې توره شپه شوه. نژدې لوېدلى وم. ټوپکي غږ وکړ: څه بلا ووهلې؟

لاسونه مې د تېر په لاستي تکیه کړل. ورو ورو کېناستم. ومې ويل: سرمې گرځي.

له اشپزخانې يو څوک راووت. د چايو گيلاس يې په يوه لاس کې او يوه ټوټه ډوډۍ يې په بل لاس کې وه. د کميس لمن يې په

پرتاگه کې منډلې وه. کالي او لاسونه يې غوړ و. ان مخ، وينسته او ډيره يې غوړ ښکارېدل.

توپکي ورته کړه: بسلمانۀ څه کوي؟ کومندان صاب به غوسه سي. آسپز وويل: خوارکي وږي دي. په دې يوه هفته کې يې خوراک وچه ډوډي ده. که دغه خوږ چای په ډوډي پورې ونه څښي، کار نه شي کولای. که سم کار ورنه غواړي نو پرېږده چې دا يوه گوله ډوډي وڅوري.

لرگي چې مې خلاص کړل، له کوهي څخه يې راباندې اوبه وکښلې او چې ډوډي تياره شوه، بيا نو سمه ډوډي يې راکړه. د پسه د غوښې ښوروا يې پخه وه. ډېر خوند يې کړی و. د ماسپښين د لمانځه په وخت کې يو تور پټکی والا تورې کړې سترگې، خرييلي برېتونه، نری، خو اوږده ډېره، د چوترې په سر کې مخکې شو.

نور ورپسې ودرېدل.

دوه تنه پيره داران له دروازي سره ولاړ وو.

ما هم اودس وکړ او په يوه گوټ کې په لمانځه ودرېدم.

هغوی چې له لمانځه خلاص شول نو امام راباندې غږ وکړ چې تا ولې گوښی لمونځ وکو؟

بل يې ځواب ورکړ: «دی خو شيعه دی، په موږ پسې لمونځ نه کوي»

امام وويل: «نه مو دې اورېدلي چې وايي کافر کافر، شيعه کافر، جو نمانې وه بي کافر. دا مو ولې نه دی وژلی؟»

قومندان وويل: ملا صاب، څي کيې، يوه ورځ به مو په درد ولگېږي.

زه د ملا په خبرو پوه نه شوم؛ خو دومره پوه شوم چې وايي شيعه کافر دی.

لس پنځلس ورځې وروسته مې له اشپز څخه پوښتنه وکړه چې د ملا څه مطلب و؟

هغه را ته وويل: «دغه ملا په کراچۍ کې مدرسه ويلې ده. په اردو يې ويل چې شيعه کافر دی او څوک چې دا خبره نه مني، هغه کافر دی. ما په کراچۍ کې وخت تېر کړی. هلته په دې خبرو باندې ډېر جنگونه کېږي.»

د دوی مشر په لمانځه ډېر ټينگ و. هغه به چې په قرار گاه کې و؛ نو ټولو به په جماعت لمونځونه کول.

يوه نيمه يا دوې مياشتې يې په قرار گاه کې وساتلم خو يوه ورځ يې له دوو افرادو سره رهي کړم.

د سياه سنگ سړک ته چې ورسېدو، هلته د گيلم جمانو يو جيپ ولاړ و.

زه يې گيلم جمانو ته ورحواله کړم او خپله بېرته لاړل.

د دوی پوښتنه د کابل نندارې شاته وه.

په اوله ورځ د پوستې قومندان را ته وويل چې هر څه چې کوې ويې کړه خو تنبستې به نه. چې هر چېرته لاړ شې را نه نشې خلاصېدای.

نجف علي د خپلې کورتۍ له جيبه د سگرتو دبی راوايست. په
بېړه يې يو سگرت ترې راو کيښ. ويې لگاوه او په ډېر خوند يې
ورنه لوڅرې پورته کړې.

ابراهيم وويل: تا خو ما ته نصيحت کاوه چې سگرت مه څکوه،
اوس يې په خپله څکوي؟

نجف د سون ستار سگرتو ډبلی ابراهيم ته ونيو. هغه ورنه يو
دانه راواخيست.

نجف ورته لايتر ولگاوه او بيا يې خپلې خبرې وغځولې: دا عمل
هم د گيلم جمانو د قوماندان سوغات دی. دوی نور به چې هر څه
وو، ووبه خو ځوان طبيعته وو.

د هغوی قوماندان، داسې ښه يې نوم و، ته ودرېږه، هو، اکه
ياسين زار خور. يوه ورځ يې وليدم چې خپه ناست يم. دالام
سگرتو قوتی يې راواچاوه. په اوزبکي ډوله فارسي يې وويل:
«نباشه چي چورت مېزني. دنيا تېراث بيگي يک ثگرت بکش که
رنجسته گل کنه.»

سگرت چې مې وڅکاوه، خوند يې راکړ. سرمې سپک شو. په سر
کې مې يو رقم خوندوره گنگسي پيدا شوه. بس له هماغې ورځې
سگرت راسره ملگری دی.

ياسين زار خور په هماغه ورځ ښار ته بوتلم. په جاده کې يې د
جامو لپاره رخت راته واخيست. درزي ته يې وروستم. واسکت او
سيلور بوتونه يې هم راته واخيستل. ويل يې چې نن مې يو ډبل
قمار گتلی.

اکه یاسین یوه بله نادره خبره راته وکړه چې زه یې بیخي هک
حیران کړم. راته ویې ویل: «قمار مې د حزب اسلام له هماغه
قوماندان څخه وگاټه چې ته مې ورنه گټلی وې.»

هېڅ مې باور نه کېده چې پر لمانځه او اوداسه دومره ټینگ سړی
دې قمار باز وي. پر دې مې هم سر نه خلاصېږي چې حزب اسلام او
جنبش خو سره د بنسټیانو و نو قوماندانان به یې څنگه په یوه
میدان کې سره کېناستل.

له گیلیم جمانو سره یو څه هوسا وم. یوازې د کوراندېښنه راسره
وه، نور ښه وم. له اشپز سره یې درولی وم چې کومک ورسره وکم.
کرار کرار مې اشپزي زده کړه. داسې قابلې پلو به درته پوخ کم چې
له پلو سره به دې گوتې هم وخورې.

ابراهیم په خندا ورته وویل: دا دی تیار درته راغلی یم، پاڅه
کنه.

نجف وویل: دا خواسانه خبره ده. هسې مې هم زړه ډک دی.
کېنه چې د زړه پر اس راوباسم.

خپل سگرت ته یې وکتل چې له نیمایي ترفلټره پورې ایرې
شوی او همداسې مې شوی و.

بل سگرت یې ولگاوه او ویې ویل: ته کېنه. زه بېرته راځم.
له کوټې ووت. څو شپې وروسته، ورلې خلاص شو. بیا د نجف
علي پښه ښکاره شوه چې ور یې پورې وواځه او د چایو له پتنوس
سره راننوت. ور یې په اوږه پورې کړ.

پتنوس یې د ابراهیم مخې ته کېښود.

دواړه بې لاستي روسي گېلا سونه یې ډک کړل.

له گېلاس سره يې د چاکلېتو غاب هم د ابراهيم مخې ته کېښود.
ويې ويل: ته دې چای څښه، زه به درته کيسه وکم. د ورځو شپو
حساب رانه ورک و خو گومان کوم چې درې درې نيمې مياشتې
به مې گيلم جمانو سره تېرې کړې وې چې يو ماښام اکه ياسين
راته وويل: «نېاشه ده اې روزا کم خرچ شده بودم. توره سودا کدم»
زه يې د شورای نظار پر يوه قوماندان خرڅ کړی وم.
د ميکرويانو له پله سره يې شورای نظار والا ته وسپارلم.
وروسته بيا پوه شوم چې د قوماندان اغا شيرين وراره په کوم
جنگ کې د حزب وحدت لاس ته ورغلی او زه يې د جنگي اسير په
نامه اخيستی وم چې له خپل وراره سره مې تبادله کړي.
د اکه ياسين کارونو ته حيران وم. خو ورځې مخکې يې راته کالي
او بوټونه واخيستل. ځواني يې راسره وکړه او نن يې بيا داسې
ناځواني وکړه.
څه سر به دې خوږوم د اغا شيرين انډيوالانو لاس تړلی په موټر
کې واچولم.
موټر د هوايي ميدان پر سړک رهي شو. موټر چې له بيمارو (بي بي
مهر و) تېرېده، د خپل کور برنډه مې وليده. مور مې په برنډه کې
ولاړه وه. سړک ته يې کتل. گومان مې وکړ چې زما لاره څاري، زما
انتظار کوي. زړه مې داسې تنگ شو چې ما وې اوس به چوي. د
خپلو اوښکو مخه مې نشوای نيولی.
اغا شيرين ته مې زاری وکړې. د خدای و رسول و قران و سخي د
ټولو په نومونو مې قسمونه ورکړل چې يو ځل، فقط يو ځل مې

پرېږدي چې خپله مور وگورم بيا که مې دار ته هم وڅېژوي،
ورسره لاړ به شم خو اغاشيرين په خوله باندې په سوک ووهلم.
ما د خولې وينه په اوږه پاکوله چې يوه ټوپکوال مې خوله په
دسمال باندې وتړله.

نور نو د چيغې د وهلو نه وم.
سترگې يې هم راباندې وتړلې.
نه پوهېدم چې چېرته مې بيبي خو موټر چې پر خامه سرک ورگډ
شو، پوه شوم چې خير خانې خوا ته ځي.
خو ورځې يې په يوه وړوکي تشناب کې اچولې وم. هماغه د حزب
اسلام کيسه دلته هم وه خو دومره ښه و چې چانه ووهلم.
اکه ياسين چې د ميکرويانو خوا ته رهي کولم، د سگريو دوه دبي
يې راکړي وو. دواړه مې د سبا تر ماښامه تش کړل.

اوله ورځ راباندې ډېره سخته تېره شوه. هره شېبه مې مور سترگو
ته درېدلې. هره گړۍ، هره شېبه راباندې کال تېرېده. د تشناب پر
ديوال له وړوکې کرکۍ څخه د لمر رڼا راپرېوتې وه. رڼاځای پر
ځای ولاړه وه. چې هر څه به مې وروکتل، هماغسې پر خپل حال به
وه. ما به څو سگريه ايرې کړل خو وخت به پښه پر ځای په ټپه ولاړ
و.

نجف د ابراهيم له گيلاسه سوړ شوی چای په کنگالي کې توی
کړ او تازه چای يې ورواچاوه. ويي ويل: چای دې څښه پنځه _
شپږ ورځې چې تېرې شوې. بيا يې لاس تړلی په موټر کې واچولم.
خپله اغاشيرين هم له څو نورو ټوپکوالو سره په موټر کې
کښېناست.

د غره په ډډه کې وو. شاوخوا د عسکري موټرو تش کالبتونه
دلۍ وو. خو ودانۍ د عسکري قشلي په شان ولاړې وې چې
کړکۍ يې چا وړې وې.
نه پوهېدم چې دا کوم ځای دی خو موټر چې د لوی انگر له
دروازې ووت، پوه شوم چې دا د ۳۱۵ غونډ قرارگاه وه.
موټر د بادام باغ پر لاره رهي شو.
له باغ بالا تېر شو او پولې تخنيک ته ورننوت.
دوه کسان په موټر کې راسره پاتې شول او اغاثيرين له نورو سره
کښته شو.
په مخابره کې يې چا سره خبرې وکړې. ويل يې چې ستاسو سپی
مې راوستی، راشئ ويې گورئ.
لس دقيقې به تېرې شوې وې چې د وحدتيانو څو ډاټسن موټرونه
راغلل. زه يې هغو ته وښودلم.
د وحدتيانو قوماندان له سره تر پښو پورې له نظره تېر کړم. په
خپله لهجه يې رانه پوښتنه وکړه: «او باچه! تو باچه از کي
استي؟»
ما وويل: باچه ابراهيم آرزو.
قوماندان خپلو افرادو ته مخ ورواړاوه. يوه ټوپکوال چې کالي يې
تر نورو پاک او د واسکت په جيب کې يې قلم ايښی و، وويل:
صايب هغه خلقي آرزو يادوي. هغه شاعر چې و، په مرکزي کميټه
کې و. د اغا صايب کسانو چې وواژه.
قوماندان وويل: ښه ښه، نو درځئ، لاړ به شو.

اغا شیرین وویل: چېرته ځی؟ سپری مو بوځی. زما وراره را ته راولی.

د وحدتیانو قوماندان وویل: «او که از مایه، با مایه». داد خلقي زوی زموږ نه دی. تا خو ویلي وو چې د قوماندان قمبر ترور زی درسره دی. هسې دې زموږ زړه خوشاله کړی و. دا کدو دې ځان ته وساته، په کار به دې راشي. که نور څه نه کېږي اچار ځنې جوړ که خو زموږ په درد نه لگېږي.

اغا شیرین لکه بوت ولاړ و او سترگې یې د وحدتیانو موټرو ته نېولې وې.

څنگه چې د هغوی موټرونه له سترگو پناه شول، برید یې راباندې وکړ. تر لغتو یې لاندې کړم. ورځ یې راباندې توره شپه کړه. دومره یې ووهلم چې ما وې بند بند مې مات شو.

درگرده یې ویل چې ته یې د هغه بې ناموسه قوماندان د ترورزي په نامه راباندې خرڅ کړی وې. څومره پیسې مې په تا باندې ورکړې خو ته خوشی کدو راوختې.

ما ورته زاری وکړې چې زما گناه نو څه ده. زه خویې په قمار کې گټلی وم.

خو فایده یې ونه کړه. ورځ مې بده شوه. هر وخت چې به اغا شیرین ته خپلې پیسې وریادېدلې، زه به یې ډبولم.

خو هفتې نورې همدا سې تېرې شوې.

د اغا شیرین له عذابه کرار کرار خلاص شوم.

یوه ورځ یې رانه پوښتنه وکړه چې اوس خو مې پیسې درباندي تللې دي، وایه چې څه کمال لرې؟

ما وويل: اشپزي مي له گيلم جمانو زده کړې ده. ښوروا او
قابلي ښه پخولای شم.
پرهماغه ورځ يې راباندې د بگ پوخ کړ.
پخلی به مې ټولو ته خوند ورکړی و؛ ځکه سر له سبا يې اشپز
شوم.
بيا نو خو پورې چې له هغه ځايه راوتښتېدم، په اشپزي
باندې لگيا وم.
ابراهيم له خپل گېلاسه وروستی غورپ وکړ. خپل ساعت ته
يې وکتل، ويې ويل: ښه نو بيا کله راوتښتېدې، څنگه؟
نجف علي وويل: دا خو شپې مخکې چې جنگ شروع شو،
هلته يوه گډوډۍ جوړه شوه، تيار محشرو. ټول ټوپکوال يې په
موټرو کې بار کړل او جنگ ته يې يوړل. په قرارگاه کې يوه پاتې
شوم او دوه نفره پيره داران.
اغاشيرين راته وويل چې: «د ټولو برخه به پخوې. ماښام به موټر
درولېږم. د بگونه به په کې باروې چې خط ته يې راوړي»
ما د بگونه پاڅه کړل. ماښام شو خو څوک په د بگونو پسې رانغلل.
له پخلنځي د باندې راووتم.
ومي ليدل چې دواړه پيره داران په يوه گوت کې ناست دي،
سگرتي څکوي.
يو دم مې په ذهن کې راوگرځېدل چې ياره نجف علي همدا يې
وخت دی، پښې دې سپکې کړه.

ځان مې ازاد وگاڼه. ته نه پوهېږې چې څومره خوندور حال مې و.
لکه په تروږمو کې چې روان اوسې او له هر شي وډارېږې، ناڅاپه
رڼا شي، هر څه روښانه ووينې او پوه شي چې خطر نشته.
څه درته ووايم، د ازادۍ په قدر هغه پوهېږي چې بند يې تېر کړی
وي. خو ژر مې په زړه کې اندېښنه راولوېده. وېرې اخيستی وم.
څنگه وتښتم؟

چېرته لاړ شم؟

که پيره دارانو ولېدم؛ نو بيا؟

که يې ډزې راباندې وکړې؟

زړه مې داسې درزېده لکه څوک چې د پوروږي دروازه وډبوي.
ناړې مې وچې شوې وې. ژبه مې په تالو پورې نښتې وه. غوږونه
مې تېز شوي وو. د هر شي غږ ته مې د يوه خطر په سترگه کتل.
له مکتبه چې به کله کله تښتېدو او سيمنا ته به تلو، هغه وختونه
مې راياد شول. اخر مې وويل يا تخت دی يا تابوت، نن به خامخا
تښتم.

د پخلنځي له څنگه يوه نرۍ لاره تېره شوې وه. له هغه ځايه تر
دېواله پورې به سل گامه لار وه.

تر دېواله کرار کرار لاړم.

دېوال هم داسې دنگ چې دوه کسان سر په سر سره ودرې، ايله
چې يې سر ته لاس ورسېږي. خو بخت راسره ملگرې وو. دېواله ته
نژدې يو زوړ زيل موټر ولاړ و. سر ته يې وروختم. اوس نو له دېواله
يو گام لرې يم خو چې ودرېدم، سر مې تر دېوال پورته و. د دېوال
سر مې ليدلای شو.

يا علي مي وويل او ورتوپ مي کرل.
لاسونه او سر مي ها خواته خوړند شول، پنبې مي دې خواته وچ
گېډه او ټټر مي پردېوال لگېدلي وو.
کرار مي اول يوه پنبه او بيا بله پنبه ورواړوله.
خان مي بهر خواته راخوړند کړ او لاسونه مي د دېوال په ژي،
ټينگ کرل.
اوس نو ډارېږم چې که خان وغورځوم، پنبه مي ماته نه شي خو بله
چاره مي نه وه. بېرته ورختلی هم نه شوم.
بس خان مي خوشی کړ.
غرېز پر ځمکه وغورځېدم.
زنه مي پر زنگانه ولگېده. ټينگ درد يې وکړ خو پسې ونه
گرځېدم.
منډې مي کړې. تر خوړونو پورې مي دمه هم ونه کړه.
خوړته چې ورسېدم، شاته مي وکتل. دېوال د ما بڼام په تياره کې
ورک شوی و.
يو څه ډاډه شوم چې اوس نو که راباندې پوه هم شي، ليدلی خو
مي نه شي.
خان مي يوه خوړته خطا کړ.
کښته پښتۍ مي خوړېدلې. په نس مي درد و.
راياد مي شو چې کله مي پردېوال ټوپ وکړ، پښتۍ مي د دېواله
پر ژي لگېدلې وې.
تر هزاره بغله پورې په خوړونو کې بېخاره لارم.
د يوه کورور مي وټکاوه.

خپل هزاره مې و.
په ولاړو مې خپله كيسه ورته وكړه.
سړي كور ته بوتلم.
شپه مې ورسره تېره كړه.
چې سهار شو، ما وې زه خپل كور ته ځم خو هغوی پرې نه بنسودم.
ويل يې چې ته دا وضعيت وگوره. حزب وحدت له حزب اسلام او
دوستم سره يو شوی دی. پر شواری نظار باندې يې شپه درولې ده.
اوس كه همداسې لاړ شي، بيا به دې ونيسي. يو خو ورځې صبر
وكه چې حال مالوم شي.
يو درې شپې ورته تم شوم خو كتل مې چې جگړه نه بندېږي نو
راهي شوم.
د قصبې پر لاره همداسې راغلم، چار كلا ته مې ځان راوړساوه. بيا
د بيمارو (بي بي مهرو) د غونډۍ له څنگه خپل كور ته راغلم.
ابراهيم په گوندو شو چې پاڅېږي.
نجف وويل: خير خوبه وي، څه كوي؟
- بس وروره، ښه شو چې ته په خير بېرته راغلې، د مور زړه به دې
تكيه شوی وي. زه نو ځم چې ځان كور ته ورسوم.
- چېرته؟ غرمه ده؟ سات ته دې وگوره، يوولس نيمې بجې
دي.
- نه، غرمې نه دي جار شم. لاړ به شم. په دې خلكو باندې اتبار
نشته. بيا به سره نښتي وي او ستا كاني به پر ما شوې وي.

— خدای دې نه کي. وایم خدای دې په کافر باندې داسې ورځ
نه راوړي. رادیو کې خویې وویل چې تر سبا سهاره پورې به
اوربند وي.

— دوی په دې خبرو نه دي بند. د خدای په کور کې یې سره
قسمونه وکړل چې بیا به جنگ نه کوو خو هغه دي تا ولیدل چې
بیا یې څه وکړل.
په همدې وخت کې د هوايي میدان له خوا د بي ام ۴۰ د ډزو غږ
راغی.

ابراهیم وویل: ودې لیدل. بیا یې سره شروع کړل. زه نولارم چې
اوس به یې حزب اسلامي ځواب ووايي.

۴-۲. کلی که پېښور؟

د هوايي میدان سرک ته نوی ورگډ شوی و چې له لرې چا ورباندې غږ وکړ: ابراییم—————! ودرېږه.

بایسیکل یې ودراره، شا ته یې وکتل.

جمال و چې د هوايي میدان له خوا پر بایسیکل راروان و.

هغه چې راوړسېد، ابراهیم هم خپل بایسیکل روان کړ.

جمال وویل: څه دې وکړل؟

- هېڅ، نجف علي مې ولید. یوه گړی مې ورسره مجلس وکو.

- او هو، څومره ښه راپیدا شو.

- هو.

بایسیکل یې ودراره.

جمال وویل: خیر خو به وي؟

- ما خو هېڅ شی نه دی اخیستی. راځه چې بېرته مارکېټ ته لاړ شو.

- ښه ده چې سودا دې نه ده کړې. پیسې به دې نه مصرفوې.
پوهېږې، دا جنگ نه ختمېږي. زه خو وایم راځه چې یو موټر ونیسو، کډه بار کړو، کلي ته ورشو.

- کلي ته؟ ته وایې په کلي کې به مو گوزاره وشي؟

- چې هر رقم وي، له دې ځایه خو به ښه وي. سر خو به مو په امن کې وي. سر څه چې دلته خو مو ناموس هم خوندي نه دی.
پوهېږې، دوستانو په بیمارو کې څو کورونو ته وراوښتي، بې

عزتي يې وراړولې ده. شوراي نظار والا بيا د ميكرويانو
شپاړلسم بلاک کې يوه کور ته ننوتلي دي، په يوې پېغلې پسې.
هغې ځان له شپږم منزله کښته راغورځولې دی.

- دا څه وايي؟ مړه ده که ژوندی؟

- نه بابا، چې خلک وررسېدل، د وخته يې ساه ورکړې وه. ما ورته
ډېر چورت وهلی، بله لاره نه لرو. بهترينه لاره همدا ده چې ځان
وباسو. په هوايي بلاکونو کې مې پيلوټان وليدل، ويل يې چې
بالاناغه هره ورځ ان ۳۲ طيارې د تاجکستان نه روسي وسلې او
مهمات راوړي. پيسې په کانتينرونو کې راځي. وايي د ايران
طيارې بيا په باميان کې کېږي، حزب وحدت ته وسلې رسوي.
دوستم ته خوله ازبکستانه نېغ په نېغه راځي. د گلبدين مخه
پاکستان ته خلاصه ده؛ نو داسې وگڼه چې جنگ نه دی، ناسور
تپ دی.

ابراهيم له جېبه د سگرتو دبی راوايست. په کراره يې يودانه
سگرتې راوکښ او په شونډو يې ټينگ کړ.
له باندې نه يې د جمپر په جیبونو لاس وټپاوه.
له چپ جېبه يې د اورلگيتو کرهار پورته شو.
لاس يې ورننه ايست. د اورلگيتو قوتی يې راوکښ. يو خلی يې
له قوتي راواخيست، قوتی يې د لپې په منځ کې ونيو.
اوږدو نړيو توربخونو گوتو يې اورلگيت ولگاوه.
سر يې په لپه باندې ورتپت شو.
سگرت يې بل کړ او ژري يې يولوی کش ځنې وکړ.
سگرت يې په بني لاس کې ونيو.

خوله يې خلاصه کړه چې اورلگيت مړ کړي خو اورلگيت سوړ
شمال مړ کړ.

پتو يې له اوږدې خطا کړه او بېرته يې سمه جر کړه.

- ابراهيمه، څه چورت وهې؟

- د اکا زو، نه پوهېږم د اغا مړی مې کلي ته يونه ووړ. ټول مې

پرې خپه کړل. اوس په کوم منځ کلي ته کله يوسم؟

- هغه، هسې بهانه وه. که دې ترونه د اغا په غم کې وای نو په ژوند

کې به يې ولې پوښتنه نه کوله. هېر دې دي چې هر څوک به وطن ته

تلل، يا به کاکا يا به د ما د ادا ترونو ته د بورو او چايو گورو

بوجې لېږلې چې ودرېږه دوی خواران دي، هلته قيمتي ده خو

هغوی به څه کول؟ هم به يې چای و بوره خوړله او هم به يې زيارې

ورته کړلې چې دا دووس خلقيان ولله که پرېږدو. تا ته لگيا وو چې

د کاکا جنازه به کلي ته راوړې نو زما د ادا چې شهيد شو، ولې

جنازې ته رانه غلل. خبر مې ورکړ چې که راضي زه به پخپله

درېسې درشم، په طياره کې به مو راولم او بېرته به مو ورسوم خو

ځواب يې راولېږه چې د کافرو جنازه نه کېږي. راغلي دي نه وای،

تکه توره بلا ورپسې خو چې دا مرده خبره يې هم نه وای کړې.

ځان به نه گرموي. هغوی ما و تا ته گرم دي، موږ ورته نه يو و گرم.

جمال پر بايسيکل پښه واړوله، ويې ويل: څه چې ځو! په لاره کې

دې چورت ووهه.

کورته چې ورسېدل، زرمينه يې مخې ته ورغله. ويې ويل: سړيه

چېرته وې، راځه چې لالا مې تا ته منتظر دی. جماله وروره سترې

مه شې.

ابراهيم بايسيكل دېواله ته ودراره، ويې ويل: ما ويل زه به يې پوښتنه وکم خو ښه شو چې دی راغی. ټول سره ښه دي؟

- ښه دي شکر، وايي پېښور ته کډه باروي. راغلی دی چې موږم ورسره بوځي.

خبیر له دهلېزه راووت، غږ يې وکړ: ښه شو چې راغلي په خير. وخت کم دی، زرمينې درته وويل که نه؟

ابراهيم ځواب ورکړ: راته وخوږي ويل، خو ووو، نه پوهېږم ولله چې څه ووايم.

زرمينې نېغ وروکتل: څه چورت وهې، ور به شو. لالا مې تيار موټر نيولی. زموږ کالي به په کې واچوي. کابل خو خدای که بيا کابل کې.

- ښځې، تا ته خو معلومه ده. د غالی پيسې ايله دلارې کرايه پوره کي، نورې پيسې ...

خبیر يې خبره پرې کړه: اوهو ملگريه، ما ويل چې د څه شي چورت به وهې. د پيسو غم مه کوه. موټر خو مې هسې هم کرايه کړی. لويه لاری ده. په يوه کونج کې به يې تم خپل کالي واچوي. په پېښور کې به يو لوی کور ونيسم. يو دوه کوټې به يې تا ته درکم. زما زړه به درپورې ډاډه وي. پردی وطن دی، سړی چې يو خپل دوست عزيز ولري، ښه وي. زه نولارم. کالي مو سره وتړئ، نيم ساعت کې به لاری راولم خورې ځنډ به نه کيې چې په اور بند اېتبار نشته.

زرمينه په منډه د کور خوا ته روانه شوه.

خبیر چې روان شو، ويې ويل: جمال جان، که تم راسره ځي، مشکل به نه وي.

جمال وويل: نه، كوردې ودان. زه به كلي ته لاړ شم.
خبير چې ووت، ابراهيم وويل: زه خو وايم كلي ته مه ځه. پېښور
كې به يو كار روزگارم پيدا كړي. په كلي كې به څه وكې؟
- دهقاني. خپله مخكه به وكرم. بس يې دى، دا خوارلس كاله يې
وخوړه. چې لاړم، خپل حق به ځنې واخلم. اولادونه مې كابليان خو
شول، اوس به پېښور يانم شي. تر اوسه پورې خپل پردى نه پېژني.
ښه ده چې يو خوشې په كلي كېم غوزاره وكړي. زه نو لاړم چې
موټر راوړم. پلوشې، كالي به ژر ژر راوتړي.

درېيم څپرکی

۱-۳. مهاجرت

څرې ما زديگر يوه هينو لاری د پل چرخي تنگي ته ورسېده. مخې ته يې د غټو او وړو موټرو اوږد کتار ولاړ وو. پنځه لس دقيقې وروسته يې د تلاشي وار راوړسېد. په برکه دريشي کې پکول په سرتوپکي له موټروانه پوښتنه وکړه: چي بار کدي؟

- خانه کوچ ازاي بيادر استن.

- خوب عيش کدين، ميرين د پشاور گرم. وابه جان ما که ده اي خنک جان مې کنيم. بيا وطندار پايان شو.

ابراهيم تر شونډو لاندې وبونگېد: ستاسو له لاسه څو.

- چي گفتي؟

- هيچ، چيزې نه گفتم.

- نې اگه ده دلت کدام گپ اس، بگو که دلته بد کنم. زود شو که وخت ندارم.

ابراهيم ورکښته شو.

زرميني او معصومي د موټروان شا ته په سيټ کې ځانونه غونج کړل.

ذبيح او ليمي ځانونه په دوی پورې ونښلول.

توپکي د موټر بادي ته وروخوت.

بيو له اسماعيل سره د کاليو په منځ کې ناسته وه، سړی يې چې ولید، مخ يې په پلو پټ کړ.

دواړه ترستوني په برستن کې پټ وو.

ټوپکي د کاليو په منځ کې څو ځايه تېره سيڅ ورومنډه، بيا يې کښته راټوپ کړل: قاچاق ماچاق خونداري؟

-نې، کل اش سامان خانه اس.

-مره بل اش.

-چند بتم؟

-برو که چوچه دار استي، همي ده هزار بتي از زيات اش ما ره تېر.

-يک کمې مراعات کو، بېچاره مردم استيم.

-تو مثلی که به انسانيت نه مې فامي.

دې سره يې د ټوپک قنډاغ پورته کړ چې ابراهيم ووهي.

ابراهيم ژر جيب ته لاس کړ. لس دانې زرگونونه يې بېل کړل.

ټوپکي په بېره پيسې واخيستې او په سړيې اشاره وکړه چې مخ

دې ورک کړه.

ابراهيم چې سيټ ته وخوت، موټر حرکت وکړ. موټروان وويل: څو

يې درنه واخيستي؟

-لس زره.

-عجب کاپر خلک دي. په اوړي کې مې پلنگ کوچ و. تورخم نه

مې د کابليانو مړی په کې راوړ. سړي زامنو ته وصيت کړی و

چې مړی به يې خامخا شودا (شهدای صالحين) ته راوړي. چې

دقه پاتک ته ورسېدو، سړی يې ټينگ کړ چې د مړي بل راکه.

-د مړي بل؟

- قسم ده که دروغ درته وایم. سړي چې خومره ورته زاری وکړې چې مړی خرابېږي، نه یې پرېخوسته اخر ما ورته په گوتو اشاره وکه چې پیسې ورکه پیسې، شرنگ عیله سلام. پیسې یې چې ورکلي بیا یې خوشې کو.

- عجیبه ظالم خلک دي.

- هغه یې سه کې، لگیا و چې تاسې د پېخور په یخه هوا کې سات تېروئ مونږه دلته د گرمۍ نه مړه شو.

موټروان کټ کټ و خندل خود ابراهیم پر شونډو ایله یوه نری، موسکا تېره شوه.

ماخوستن د ماهیپرله تونله ووتل او مخ په زوړ روان شول. وروسته هوارې ته ورسم شول. نیم ساعت نور یې هم مزل وکړ، موټروان وویل: وروره، شپه به همدقلته کوو. وړاندې خطر ده. تورسړې درسره دي، خه نه ده چې په دې توره شپه کې مزل وکو.

لاری د درې په یوه نسبتاً پراخ ځای کې د یوه هوټل مخې ته د اتو نهو سراجو موټرو په څنګ کې ودرېده.

ابراهیم له موټره کښته شو.

د غاړې په دسمال باندې یې کالي وڅنډل.

د موټر د څراغونو په تېزه رڼا کې د دوړو گردونه ښکاره شول.

ژرژر یې مخ او سر په دسمال پاک کړل. بیا راغی، د موټر مخکینی سیټ یې قات کړ.

ذبیح یې د زرمینې له غېږه راواخیست.

زرمینه راکښته شوه، معصومي لیمه له دواړو لاسو ونيوه او راځوړنده یې کړه.

زرمينې هغه په غېږ کې واخيسته.
کلينرد موټر د بادۍ تخته راخلاصه کړه.
تش بېلر يې ورته ودراره او د بېلر په څنگ کې لويه پلاستيکي
ډبکه.
بېو اسماعيل راوين کړ. د هغه لاس يې ونيو او پخپله چې له هر
گام سره توخېده، له موټره راکېسته شوه.
کلينر ابراهيم ته مخ واپاره: وروره، وایم بيخي بې غمه اوسه. زه
پخپله په بادۍ کې پرېوزم. مال به دې خدای ساتي، زه به يې ساتم.
ابراهيم په هوټل کې د ځان په شان يوه اوږده نرۍ کوټه ونيوه، دوه
په څلورو کې به وه.
اسماعيل چې ورننوت، ترنگ شو. پښه يې په چيلمچي لگېدلې
وه چې د وره په څنگ کې پر ځيگري رنگه موکېټ باندې ايښې
وه.
د گيس رها د خيرنو د پوالونو او لوگي وهلي چت په تياره کې
ورکېدله.
بېو مخکې نورې ښځې ورپسې د نري زرغون د سترخوان له سره
تېرې شوې او پر سپنجي نياليو چې گلداره ځيگري پوښونه يې
وو، کېناستې.
د هرې يوې له کېناستو سره له نياليو گردونه پورته شول او د
گيس رها ته وځلېدل.
د اسماعيل په عمر د هوټلي شاگرد يوه غېږه لرگي په لاسونو کې
رانونت. د کوټې پر سرته تېر شو، بخارۍ يې ولگوله.
درې واړه ماشومان بخارۍ ته جوخت کېناستل.

زرمينې او معصومي كباب وروغوښت، نورو قابلي.
زرمينې د گوتې په اندازه وړې پيالې له شنو چايو ډكې كړې،
ويي ويل: دا چاي ولې داسې خړښكاري؟
ابراهيم وويل: د سيند اوبه كله كله خړېږي.
- وي، دا د سيند اوبه دي؟
- نه، د زمزم اوبه دي، ته لا په دښته كې هم د نل اوبه غواړې؟
غوښه به ښه ژدويې چې ناروغه دې نه كي.
ډوډۍ خلاصه شوه. ابراهيم سر ته بالښت كېښود، اوږد وغځېد.
هوټلي دسترخوان ورتول كړ.
له هغې خوا چې راغی، پرستني ورسره وې.
په دوو واړو يې پنځه ځيگري پرستني راوړې.
بيو سم له لاسه يوه پرستن پر ځان وغورځوله خو زرمينې د گيس رڼا
ته د پرستني مخ او څټ ته په ځير سره وكتل. ويي ويل: زه خويي
ولله كه واغوندم. ته وگوره ځيگري رنگ يې د خيرو له لاسه تور
اوښتی.
ابراهيم وويل: هلته يې كوټه كي، زه به مو خپلې له موټره راوړم.
ابراهيم په دروند خوب ويده و، چې چا وروټكاوه: جگ شئ چې د
لمانځه وخت دی.
راكېناست سترگې يې وموښلې. غږ يې وکړ: بيو! ويښه يې.
- هو، زويه د ټوخلي د لاسه كله ويده شوې يم.
ابراهيم لاسي خراغ ولگاوه.
د كوټې له وره سره يې بدنۍ پيدا كړه.

د بخاری په سر کې له ایښې غټې چاینکې څخه یې تودې اوبه په بدنۍ کې واچولې او د باندې ووت.

د باندې د ډیزلي موټرو د لوگیو بوی فضا ډکه کړې وه. موټرونه ټول چالان وو. د هینو په څنګ کې څو نورې لارې هم ولاړې وې.

ابراهیم ل لمونځ نه و خلاص کړی چې د موټرو انانو غږ یې واورېد: هلې حرکت وکړ چې څو، د تورخم مسافر ژر کوی، هلې.

ابراهیم لنډه دعا وکړه، په منډه کوټې ته لاړ.

له هغې خوا له بنځو او ماشومانو سره بېرته راووت.

هغوی یې موټر ته وڅېړول او پخپله لاړ د هوټل له دروازې سره مېرته ودرېد. د بېګاه حساب یې خلاص کړ او په منډه موټر ته وخوت.

د درې چپ لاس ته د غرونو پر سر د لمر تته رڼا لګېدلې وه چې لاری د زرداد پاتک ته ور نژدې کېده.

ابراهیم له جیبه د پیسو بندل راوايست. څو دانې زرګونونه یې بېل کړل او په بغل جیب کې یې ننه ایستل. نورې پیسې یې زرمینې ته ورکړې چې پټې یې کړي.

په پاتک کې یو ډیر ورپه یوه لوړه کې پر دوو پښو ناست و، په پټو یې ځان داسې پیچلی و چې یوازې یې سترګې ښکارېدې.

درې نور ټوپکيان لاندې د سړک په منځ کې ولاړ وو.

ابراهیم ورکښته شو. پیسې یې له جیبه راو کښلې. ټوپکي اول دانه دانه وګڼلې بیا یې د هر زرګون مخ او څټ ته په ځیر وکتل.

ویې ویل: کمې دي، نورې راوباسه.

- ولله که یې لرم. څه چې راسره وي، په نورو پاتکونو کې یې رانه واخیستی.

- لاندې به نه کوي، که نه خیر به دې نه وي.

- قسم دی که یې لرم. دا ته، دا مې جیبونه.

توپکي یې جیبونه تلاشي کړل.

خولی یې له سره ایسته کړه، د خولی ګرد چاپېره یې په ځیر وکتل. بیا یې لاسونه د ابراهیم تر ځمپر لاندې تېر کړل، په خټ او ولي او ملا یې لاس ورتېر کړ.

د پرتوګانې ټوله دوره یې وپلټله.

جورابې او بوټونه یې ورباندې وکښل.

خو یوه روپی یې هم پیدا نه کړه.

په لوړه ناست ږیرور ورغې کي: څنگه چل دی؟

توپکي وویل: لس زره یې را کړي، وایي نورې نشته.

سړي چیغه کړه: سپیه، ویې نیسه.

ابراهیم شاوخوا ته ترهېدلی وکتل چې سپی به له کومې خوا ورځي. خو سپی نه ښکارېده.

د سړک له بلې غاړې په لویه ږیره او اوږدو برېتونو کې یو سړی، تکې سړې سترګې، جینګه خوله، زېر غاښونه راښکاره شو.

د ابراهیم خوا ته یې ورمنډه کړه.

په ورانه باندې یې خوله ولگوله. غاښونه یې ټینګ کړل.

د ابراهیم بوغاري پورته شوې.

په لاسونو یې د سپي سر پورې وواهه خو نورو توپکوالو یې لاسونه ټینګ کړل.

زرمینې د موټر له کړکۍ څخه لس دانې زرگونونه ورواچول، ویې ویل: د خدای روی ومنئ خوشی یې کئ، دغه ټولې پیسې درواخلئ.

یوه ټوپکوال ورغی. پر ځمکه تیت شوي زرگونونه یې دانه دانه ورپورته کړل.

په لوړه کې ناست ډیرور سپي باندې غږ وکړ: بس یې دی، خوشې یې که.

ابراهیم گوډ گوډ روان شو او موټر ته وروخوت. څنگه چې پر چوکۍ کېناست، په پایڅه یې لاس تېر کړ، او وویل، ورون یې وسولاوه.

پایڅه یې د سړي په ډاږو سوری شوې وه.

زرمینې وویل: ډیر یې ژوبل کړی یې؟

- سخت درد کوي.

د کلونیا بوی پورته شو.

زرمینې ورته په کلونیا لوند کړی دسمال ونيو: هه، په دې باندې یې وتره چې گزک ونه کي.

په سروبي، سرخکان، درونټې او تر تورخمه پورې په هر ځای کې پاټکونه او شکول وو.

له تورخمه چې واوښتل، موټروان وویل: نور به نو غم نه کوئ. دې خوا ته ان تر پېښوره بیا سمه مسلمانې ده، پولیس خپلې پیسې اخلي خو په سپیو سړی نه ډاږي. هاهاها

خو نورو ونه خندل.

د مازدیگر له اذانه سره لاری کارخانوته ورسېده.

خبیر تیار ورته ولاړ وو. هغه له خپلې کورنۍ سره په سراچه کې راغلی و او غرمه رارسېدلې و. د حیات آباد په درېیم فېز کې یې دوه پوړیز کور کرایه کړی و. درې مزدوران د کور له وره سره تیار ناست وو. دوی چې ورور سېدل، خبیر ابراهیم ته کړه: ته دې دمه جوړه کړه، زه به کالي په مزدورانو راکښته کړم. نیم ساعت وروسته چې ابراهیم لامېدلې راووت، مزدورانو غالی څنډلې او په کوټو کې یې هوارې کړې وې. نور کالي یې په دهلېز کې ایښي وو. خبیر د لارې باندې ته وروخت. چارچاپېره یې سترگې وغړولې، هېڅ شی پاتې نه وو. راکښته شو. د موټروان کرایه او د مزدورانو اجوره یې ورکړه، رخصت یې کړل. تر مابنومه پورې ښځې سره لگیا وې. توشکې یې هوارې کړې او نور سامان یې په الماریو او پخلنځي کې ځای پر ځای کړل. سرونه خوندي شوي وو او اوس یې باید د گېډې غم کړی وای. ابراهیم به هره ورځ ملابانگ د بورډ له پله سره د مزدورانو اډې ته ته. په ټوکرینه کڅوړه کې یې یوه جوړه زړې جامې او زاړه بوټونه په شا، غرمې مهال به بېرته وچې شونډې راستون شو.

په لسو ورځو کې ايله يوه ورځ کار ورته پيدا شو، هغه هم داسې چې ما بنام ټيکه دارد اتيا پر ځای شپيته کلداری ورته ورکړې چې: کابلېه، د تا کار نه دې زده. سبا له به نه رازې. په اډه کې يې له نورو مهاجرو سره سلام عليک پيدا شو. يوه رېږې والا مشوره ورکړه چې رېږه دې کرایه کړي او پيازاو آلوگان دې ورباندې خرڅ کړي. همداسې يې وکړل خو هره ورځ به پوليسو ځوراوه. نيمايي گټه به پوليسانو ځنې يووړه، وهل ټکول او سپکول هم ورسره.

غورځونويي د «مهاجره، کابلېه، گيلم جمه» له اورېدو سره حساسيت پيدا کړی و. دغه حساسيت هغه مهال لازيات شو چې يوه ورځ يې په صدر کې د سړک له دې غاړې پورې غاړې ته پر هوايي پله تېرېده چې څو هلکانو دوربينونه په لاسونو نارې وهلي: «راشه کابلې وگوره، گيلم جم وگوره، په دوه دوه روپۍ». ده ورته دوه کلداری ورکړې. دوربين ته کېناست. که گوري چې د نجونو لوڅ عکسونه په کې ښکاري.

د نورو د هر چا خپل نومونه وو «امجد، شاهين، تسليم، سرفراز، جهانگير، سلمان...» خودی چا په نامه نه باله. پوليسو به هم مهاجريا کابلې باله، دوکاندار او خريدار هم پېښوريان خولا خير، په خپله افغان مهاجرو چې پخوا يې هجرت کړی و، هغوی به هم ځينو گيلم جمعي او ځينو سکر شصت والا مهاجر باله.

دوه مياشتې دغسې ووتې.

ابراهيم ورځ تر بلې ډنگرېده.

په دې موده کې زرمینې ورته شو واره وویل: د دې وړو کارونو څه نه جوړېږي. زه خو وایم چې لالا سره مې کار وکړه چې سمه گوزاره مو پرې وشي.

خو ده هر ځل یوه خبره کوله: خپله لاسه ګله لاسه. یو مازدیګر د ناصر باغ په سړک باندې سخته ګڼه ګوڼه وه. د یوه مهاجر خرګاډی په هوا شوی و او لاره یې بنده کړې وه. خرګاډی نه چې خړپخپله په هوا شوی و. بار دروند و، ګاډی په ځمکه لګېدلې و، خړیې په هوا کې معلق درولې و. له هغې خوا پولیس راغی، چیغه یې کړه: وه مهاجره، ایسته که دا ګلبدین دې. مړه، لاره خلاصه که.

دغه پولیس نیم ساعت مخکې ابراهیم ته درېدلې و چې پیسې ورکړي خو ابراهیم لا سودا نه وه کړې. د ابراهیم رېږې ته چې ورسېد، په سوتی باندې یې رېږه وډبوله: اې د ګلبدین زامنو، شابه لاره خوشې کئ. ابراهیم ورو وبونګېد: ګلبدین خو ستاسو سوغات دی. پولیس وروګرځېد: مهاجره، سه دې ووي؟ - هېڅ.

پولیس د لښتې وار ورباندې وکړ. د اوږې په راوتلو هډوکويې ولګېده.

ابراهیم خپله اوږه ټینګه کړه. پولیس یې لینګیو ته لښته ونيوه. پر له پسې پنځه شپږ واره یې پرې وکړل: د څره بچیه، د رنډۍ زو، ...

ابراهيم يې لښتې ته لاس واچاوه، چيغه يې كړه: بې ناموسه، څه
مې كړي دي؟ ولې مې وهې؟
د پوليس بل اندېوال راوړسېد.
ابراهيم يې د سيند غاړې ته وركش كړ.
تلاشي يې شروع كړه.
جېبونه، پايتڅې، لستونې، ټول ځايونه يې وكتل.
بيا هغه بل پوليس يې جېبونه تلاشي كړل.
له يوه جېبه يې د چرسو تلي راوكښ، ويې ويل: اوس مې سمگلر
پيدا كړ. ولله كه رانه خلاص شې، د چرسو سمگلنگ كوي هه؟
په ركشا كې يې كېناوه.
پوليس يې څنگ ته كېناست.
پوليس ركشا والا ته وويل: تهانې ته څو.
ركشا روانه شوه.
سپين جومات ته چې ورسېدل، ركشا والا وويل: سړيه، يو پنځه
سوه وركه چې خوشې دې كي.
پوليس وويل: ولله كه يې په زرو روپو خوشې كم. سه اسانه خبره
خو نه ده. په چرسو مې نيولي.
ابراهيم وويل: ولله كه روپۍ رانه واخلي.
ركشا بيا يو څه مزل وكړ.
بيا د سړك څنگ ته ودرېده. ركشا والا ابراهيم ته مخ واړاوه:
گوره، څه سړى يې، يو زرگون وركه، زان خلاص كه.
ابراهيم بيا وويل: ولله كه يوه روپۍ وركم.

- خوځه دې خپله خو که یې تهانې له د ننه کړې، ولله که بیا په
لس زړه ورنه خلاص شي.
- چې هر څه کېږي، ودې شي.
دی یې تهانې ته بوت. هلته چې ورسېدل، پولیس ابراهیم ته مخ
واړاوه: ورکه د رکشي کرایه.
ابراهیم شل روپۍ ورکړې.
رکشا والا پولیس ته وکتل: صاحبه، دا خو کمې دي.
پولیس وویل: ورکه یو پنزوسی بلم ورکه، مړه.
تر سهاره پورې چا خوب ته پرې نه ښود. په هرو دوو ساعتونو کې
به پولیسان بدلېدل.
نویو پولیسانو به هغه زړې پوښتنې بیا بیا له سره کولې: څه نو
شابه، دا راله او وایه چې چرس نه به غیر نور د چې شي سمگلنگ
کوي؟ پوږد چا نه الې؟ گیراکان دې سوک دي؟ گیراکان دې راله
وځیه...
ده به قسمونه کول چې په ټول ژوند کې یې لا چرس په لاس کې دی
نیولی خو چا نه اورېده.
له هر انکاره سره د وهلو ډبولو یوه جوپه.
سبا غرمه مهال خبیر ورورسېد او دی یې له تهانې راوايست.
هغه په هماغه اولو ورځو په کارخانو کې دوکان جوړ کړی و او د
پولیسو ژبه یې زده کړې وه. پنځه سوه کلدارې یې ورکړې چې
ابراهیم خوشی کړي.
خبیر ورته وویل: نور دې بانې مانې نه منم. سر له سبا به د ما سره
په دوکان کې کار کېږي. که د ځان د پاره یې نه کېږي، زما د پاره یې

وکه دوکان په یو کس نه چلېږي. په بل چا باندې اعتبار نه شم
کولای، ته مې خپل یې هغه تنخواه چې بل ته ورکوم، همغه به تا
ته درکم.
دا ځل ابراهیم له ضده تېر شو.

۲-۳. نوې هيله

معصومه په دې ورځو کې په ځان کې ډوبه وه. پېښور کې
گرمي ډېره وه، هره ورځ به يې لامبل خونن بيا دوه واري تراوبو
ووتله.

هېندارې ته ناسته وه د امله په تېلو يې وينستان غوړ کړل. د
وينستو هر تاري يې جلا جلا وکتل چې کومه دانه سپين وينسته خو
به پکې نه وي پاتې.

مخ يې په کریمو غوړ کړ.

د دواړو لاسونو د گوتو په سرونو يې د مخ پوستکي وسولاوه.

خو شېبې وروسته يې د مخ پوستکي نرم او تر پخوا سپين
بنکارېده.

هغه گونځې چې د ډېر ډنگروالي په وجه يې د خولې په څنډو کې
جوړې وې، ورکې شوې. ته وا چې کریم به يې مخ پر سولي وي،
ځان ته تر پخوا لږه چاغه بنکاره شوه.

د معصومي سترگو د سينگار د مېز پر سر د کریم اولب سيرين د
ډبليو خوا ته کتل.

چا يې سترگې ورپټې کړې.

معصومي يې پر لاسونو گوتې وموښلې. تر مړوندو پورې يې
خپل لاسونه وروغځول. بيا يې ښی لاس د هغې اوږه او سر ته
پورته کړ.

د زرمینې غوږ والی یې پر لاس ولگېد. ویې ویل: «ومې پېژندلې،
ورېنداره یې.»

زرمینې وویل: واه واه! خومره ښایسته شوې یې. که بل څوک
دې ووينې، بیخي به پوه نه شي چې دا هماغه معصومه ده.
- رینبتیا وایې؟
- خود.

- دا خو ستا له برکته دي. که نه نو ما به دومره پیسې له کومې
کولې چې داسې شيان واخلم.
- ای لیونۍ، زما او ستا بې لاسه مانا؟ چې هر څه دې پکار
وو بس په ما غږ وکړه.

- خیر یوسې. هسې هم زه نو څوک لرم؟ بېو خوار کی د بلې
زمانې ښځه ده. خور نه لرم. بس همداته مې هر څه یې.
هغه حیرانه وه چې په دې ورځو کې د زرمینې ژبه څنگه پسته
شوې ده؟ څنگه له دې سره یې گوزاره ښه شوې او مهرباني یې
زیاته شوې ده؟

کله کله به یې پر دې خبرې ډېر فکر کاوه خو کوم ځواب یې ورته نه
شو موندلای. بیا به یې ځان سره ویل: څه یې کوې هسې خدای
راباندې رحم کړی. خدای دې وکړي چې تل همداسې پاتې شي.
نور نو یوازې بېو نه وه چې د معصومې خبرو ته غوږ ونیسي.
اوس یې له زرمینې سره هم د زړه خواله کولای شوه. زرمینه یې
ملگرې شوې وه. د دوی طبعي سره لگېدلې وې.

معصومې ته د بېو په خبره کې د یو ډول پټ خپګان ښیې
ښکارېدلې. دې به اکثره وخت له زرمینې سره ناسته پاسته کوله

نو څوک نه وو چې له بېو سره مجلس وکړي. بېو ورته حال نه و ويلي خو زرمينه پرې پوهېدل چې خپه ده.

له هغې سره د معصومي د کيسو رنگ هم بدل شوی وو. کله کله به د معصومي زړه پرې وسو. څنگ ته به يې ورغله. د چوترې لاندې سيوري ته يا په کوټه کې به ورسره کېناسته، خو شېبې به يې دا غرها غرويشته خو چې څنگه به زرمينه د پخلنځي په لور يا بله خوا روانه شوه او دې ته يې په لاس اشاره وکړه چې پسې ورشي نو بيا به يې ځان نه شو ټينګولای. بېو ته به يې پلمه وکړه چې پلانکي کارمې پاتې دي، زه به لاړه شم، ژر بېرته راځم.

بېو به موسکۍ شوه خو څه به يې نه ويل. په کوټه کې به يې خپلې سترګې په چټ کې ګڼدلي. خدای خبر چې د چټ او سپينيز ګاډرونه به يې خوځلي شمېرلي وي.

بېو کله کله دومره په چورت کې ډوبېدل چې ان د لمسيانو ټوپونه يې هم نه ليدل چې په کوټه کې به پورته پورته غورځېدل. هله به يې له خولې اخ ووت چې کوم لمسی به يې پر دې باندې ولويد او نس يا پنبه به يې ورخوړ کړه او معصومه به راغله، ماشومان به يې له کوټې وشړل.

څنگه چې د زرميني او معصومي زړه د بښني ورو ورو پر دوستۍ او بښتله، د کابل جگړې هم کرار کرار سوکه کېدلې.

د طالبانو د راتلو اوازې گرمې وې. څوک چې به له کندهاره يا له خوسته پېښور ته راتلل، د طالبانو د بڼه سلوک او گوزارې کيسې به يې کولې. هغوی به ويل چې د طالبانو په واکمنۍ کې غلا

نشته، پاته‌کونه يې لرې کړي دي، ظاهر خاني امنيت يې برقراره کړی.

معصومي د طالبانو د کاميابېدو دعاوې کولې. د هغې سترگو د يوه بل زېري د راتلو لاره هم څارله. زرميني ورته ويلې وو چې کوم سړی يې ورته موندلی دی.

د زرميني غږ هغه له چورته وايسته: څنگه داسې موسکۍ موسکۍ کېږي؟

معصومي سترگې خلاصې کړې.

لپه شوي لاسونه يې پر مخ راتېر کړل.

همداسې چې جگېدله، په دواړو لاسو يې د جای نماز دوې څنډې هم راپورته کړې.

زرميني ته يې مخ وروړاوه.

شوندې يې سره نه ورتلې.

جای نماز يې قات کړ، ويې ويل: هېڅ، هسې يوه خبره مې په زړه کې گرځېده.

— ښه گوره، ورور دې وريجې راوړې دي، راځه چې سره پاکې يې کو.

— سمه ده. چېرته کېنو؟

— هلته په چوتره کې.

— ولې په کوټه کې يې نه پاکوو؟

— دلته تياره ده کنه.

— پروا نه لري. په چوتره کې خو بيو ناسته ده. بيا خو سره

کيسې نه شو کولای.

— خوره کې، دلته خوزما سترگې کار نه کوي.
— پروا نه لري. ته مازې راته کیسه وکه. وریجې به زه پاکې کم.
— ښه؟ نو سمه ده.
د پراشوټو سپین دسترخوان یې وېر کړ. وریجې یې په منع کې
کوټه کړې.
خو شپې چوپتیا وه.
معصومه د دسترخوان څنډې ته ناسته وه. د وریجو له کوټې یې د
گوتو په سر وریجې را اخیستې، خپلې مخې ته یې شیندلې او
شگې، د ډبرو ټوټې، خس او د وریجو تورې دانې یې ترې لرې
کولې.
حیرانه وه چې خبره له کومه ځایه پیل کړي. زړه کې یې ویل چې
کاشکې زرمینه پخپله په خبرو سر شي.
همدې چورت کې وه چې زرمینې وپوښتله: څنگه، وریجې خو به
ډېرې ناپاکې نه وي؟
— ناپاکې خودي. څه وکو، ورور خومې هروخت په پټو
سترگو سودا کيي.
— ریښتیا وايي. ها د بلې ورځې کچالان دې ولیدل.
— هو ومي لیدل. نیمایي پکې خوسا وو. په دومره خوارۍ،
باندې پیسې گټي خو بیا یې داسې لگوي چې ته وا او بورا وړي
دي.
— سودا اخیستل دې څوک زما له وروره زده کي. هر چېرته چې
وي، خدای دې یې بناد لري. په بازار کې چې به تر هغه ښه شی نه
و، هغه به د ما لالا اخیستل.

— رينښتيا هم لالا دې تکره دی. خو، هغه شکر په وس کې ښه و.
- شکر چې ښه دی. څه غلا خو یې نه ده کړې، د چا مال خو
یې نه دی خوړلی.

معصومه پر خپلې خبرې پښېمانه شوه چې دا دې څه وکړل؟
روغ مجلس دې خراب کړ.

ويې ويل: زروارې شکر. چا ویلي دي چې غلا یې کړې ده. ټولو ته
مالومه ده چې بل ورور دې په لندن کې خوارې کوله، ده دلته
پیسې یې حقې حالې دي.

د زرمینې د تندې گونځې ورکې شوې. ويې ويل: خدای دې
ستا نصیب هم په داسې ځای کې وکړي چې د خوارۍ رنګ ونه
ویني.

معصومې داسې لویه ساه واخیسته چې ته و اتر اوسه به یې
چا د ساه ایستلو مخه نیولې وه. د زرمینې خبره یې له لنډې خندا
سره بدرگه کړه.

خو شپې بیا سره غلې وې.

دغه چوپتیا پر معصومې وغمېدله.

دا ځل یې پخپله پیل کړه: یو وخت کې به مو بغلاني وریجې
خوړلې. څومره خوږې وریجې وې. دغه سیله هم بده نه ده خو
خدای دې هغه پرمل ووهي چې په کابل کې مې زړه ورنه شین و،
په وچ زور به مې تر ستوني تېرولې.

زرمینې وویل: زما بابا به هر منی په وریجو پسې کندوز ته
تله. یو کندو یې خاص د نیک پی وریجو ته اخیستی و. هې هې د
کنجد له تېلو سره به یې عجب خوند کاوه.

— هغه وختونه به بيا په خوب کې هم ونه وينو. ريښتيا تا ويل
چې هغه سړی د وريجو دوکان لري؟
— کوم سړی؟
— هغه بل.
— کوم هغه بل؟
— ځه، ورک کوه يې توره بلا ورپسې.
زرمينه په خندا شوه: ښه نو هغه بل يادوي؟
معصومي د لاس وريجې بېرته په زوره د ناپاکو وريجو پر
کوټې وشيندلې، تندې يې تريو کړ: زه نو دومره خواره شوم چې
اوس راپورې ملنډې وهې؟
— اې ساده گلې! ولې به ملنډې وهم. هسې مې خورولې. هو
هغه د وريجو، د اوږو او غوړيو دوکان لري. وايي سم دم گوزاره
يې جوړه ده.
— دوکان يې چېرته دی؟
— په ريشخورو کې. کور يېم هماغلته دی، دوکان ته يې نژدې.
— تا يې کور ليدلی؟
— نه، ما نه دی ليدلی خو شفيقه يې د کور ښې راته ويلې دي.
د شفيقې دوې تر کوره سړک ته نژدې دی.
د بيو راتگ د هغوی مجلس خراب کړ خو د معصومي په
ماغزو کې ټوله ورځ د هغه فکرونه گرځېدل. په خيال کې يې د هغه
انځور کله يو خپل او کله بل خپل جوړاوه خو په هر تصوير کې به
هغه يو دنگ، بربتور هډور سړی و.

د معصومي په گومان د هغه عمر له دېر شو پورته او تر څلوېښتو کم و ځکه چې زرميني ورته ويلي وو چې سړی کونډ دی، ښځه يې مړه شوې ده.

معصومي به په خيال کې هر وخت هغه په سپينو کاليو کې له کندهاري غاړې او پېښوري تور واسکت سره لېده.

زرميني ويلي وو چې هغه بېسواده دی خو د معصومي په جوړ کړي تصوير کې د هغه د واسکت په برني جيب کې د يوه قلم نکلي سړپوښ ښکارېده. ډېره يې خريپلې او وينستان يې نه دومره زيات او نه ډېر کم، پيکي يې له کينه ښي طرف ته اړولی وي. همدا د معصومي په ذهن کې د «هغه بل» خيالي تصوير و.

د معصومي او زرميني د هرې ورځې خبرې اترې همدا وې. معصومي به چې د هر څه په هکله خبرې کولې، يو ځل به يې خبره په وريجو يا د شفيقي په پلمه په ريشخورو راوستله او زرميني به هم لکه د دې په مطلب چې پوهېدل، د «هغه بل» نکلوڼه به يې ورته کول.

د معصومي په زړه کې تلوسې په څپو وې. هغه به څه رنگه وي؟ ښايسته به وي که نه؟ مور او خور به يې په گوزاره کې څه خپل وي؟ کور، د کور چارې او لسگونه نورې پوښتنې د معصومي په ذهن کې لرې برې کېدې او پخپله به يې ورته ډول ډول ځوابونه جوړول.

خبير دوی يو نيم کال په پېښور کې پاتې شول. بيا يې دوکان خرڅ کړ او له ټولې کورنۍ سره لنډن ته لاړ.

ابراهيم د کار و بار چل يو څه زده کړی و. په کار خانو کې يې شو
کېس (ويټرين) درلود. بټوي، لاسي خراغونه، چينايي
راډيوگانې او نور واره برقي شيان يې خرڅول.
په نوتیه کې يې يو کور کرایه کړی و چې درې کوټې او دوه
تشنا بونه يې وو.

۳-۳. د کلي حال

په هماغه ورځ چې ابراهيم دوی د پېښور خوا ته راغلل، جمال کلي ته لاړ او بيا يې حال نه شو معلوم چې څه يې وکړل. ابراهيم يوه ورځ په کار خانو کې يو کليوال وليد، د هغه په لاس يې جمال ته خط ولېږه، د کور او دوکانګي ادرسونه يې ورته وليکل خو ځواب يې رانه غی.

د خط تر لېږلو څو اوونۍ وروسته ابراهيم د خپل شو کپس شا ته ناست و چې سترګې يې د جمال پر اولادونو ولګېدې. دوی له خپلې مور او يوه تربور سره وو، ټول سپېره مخونه، چپلکې په پښو، خيړنې جامې، بېروښتانه. ابراهيم د جمال پوښتنه وکړه.

چا ځواب ور نه کړ.

د ماشومانو په سترګو کې اوښکې ور غږېدې، د مور يې سونګا شوه.

ابراهيم ژر ژر شو کپس بند کړ.

مخامخ دوکاندار ته يې وويل: ما ته مېلمانۀ راغلي، زه به لاړ شم. که تکليف نه وي، بيا دغه شو کپس دننه که ټکسي يې ونيوه، دوی يې کور ته بوتلل. جمال مړ و.

پلوشې د غريو او ژړاوو په منځ منځ کې کیسه وکړه: کاشکې یې د
تا منلي وای. کلی نه و، غم و. اول سر کې چې لاړو، په مخکه
باندې دعوا وه. ترونو یې حق نه ورکاوه چې پلار دې خلقي و، په
میراث کې حق نه لري.

دی ورته رښت شو چې که شریعت راسره کوی که نرخ او رواج، زه
درته ولاړ یم.

په یو شواخون یې خپله مخکه وگټله.

نه یې شپه مالومه وه نه یې ورځ، درگړه به لگیا و، د مخکې کار
به یې کاوه.

دوه کوتې یې جوړې کړې، په یوازې سر.

ما به ورسره خټه جوړوله، ماشومانو به په خټه باندې ختل. بیا به
دی د دېواله په سرو، ما به په بېلچه خټه بېلوله، ماشومانو به
لاس په لاس ورته رسول.

د کابل راوړې پیسې ټولې د ټېکټر په کرایې لاړې. هره غرمه مو
خوراک تروې وې. خپله غوا مونه وه، هلکانو به د بل کلي نه
راوړلې.

یو څو دانې چرگې مې ساتلې وې، هگۍ به مو په نوبت سره
خوړلې. غنم مو چې وربېل، د چای گوړې پیسې پیدا شوې. بل
فصل ته مو مۍ او جوار کرلي وو. نوې مو گوزاره یو څه سمه
شوې وه چې ظالمانو وویشته.

ژړا نورو خبرو ته پرې نه ښوده.

ببو، زرمینې او معصومي ټولو ورسره ژړل.

ابراهیم سر پر زنگانه ایښی و.

پلوشې چې زړه په ژړا تش کړ، بیا یې کیسه شروع کړه: خدای دې
یې تباہ برباد کي. کاپر به داسې ظلم چا سره نه کي لکه دوی چې د
مور سره وکو.

دا شپږ میاشتي مو په محکمه دعوا وه. د مشر تره زوی یې د عربو
نه راغلی و، هغه گل ولي خان یې چې بولي. حاجي نه و، تیار
شیطان و.

چې څنگه راوړسېد، په دویمه ورځ یې دعوا شروع کړه. دغه شپږ
میاشتي مو د زړه وینې ورسره خوړلې. چې دا درېیمان شول، دا د
خلات پیسې شوې، چې هلله ورته چرگ حلال که.
درېیمان راسره سترې شول؛ خو دوی خدای شرمولي یوه نه منله.
یوه ورځ جمال بېلچه راواخیسته، له کوره ووت چې په پولو کې د
مړو سوږې پټې کړې. چې گوري گل ولي خان لگیا دی پوله
رنگوي چې ولې؟

ویل یې: که دومره رت یې خو منع مې کړه.

جمال پرې ورمندې کړه، بېلچه یې ورته ونيوه. بڼه یې وډباوه.

هغه بې غیرت د کور خوا ته منډه کړه.

چې بېرته راووت ماشین یې په لاس کې و.

اخ چې زما په مخ کې خويي نه وای ویشتلای.

بیا یې ژړا زور واخیست.

د جمال اولادونو هم دا وار په زوره وژړل.

ابراهیم د هغوی په سرباندې لاس ورتېر کړ خو خبرې یې نه شوې
کولای.

بېو د پلوشې سر په سيني پورې ولگاوه. خټ يې وروسولاه خو د خپلو اوبنکو مخه يې هم نه شوه نيولای. پلوشې اوبنکې پاكي کړې، ويې ويل: ما ځان ورورساوه. همدومره يې له خولې ووتل چې ابراهيم. دغه يې آخري خبره وه. زه پويه نه شومه چې مطلب يې څه و خو ستا نوم يې ياد کړ. وروسته مې په زړه کې راتېر شول چې زړه يې ووراته ووايي چې ابراهيم ته به ځئ. ابراهيم يوه کوټه دوی ته ورکړه. د جمال ماشومان يې د مهاجرو مکتب کې شامل کړل. مشر زوی يې کور ته نژدې د آيس کریم په يوه دوکان کې شاگرد کړ چې له مکتبه وروسته کار وکړي. معصومي به په کور کې خياطي کوله. موسسې به رخت، تار او ستن او مشکې ورکولې، دې به د کتلاک له مخې د ختونو په غاړه او لستونو کې مشکې، ستوري او زرتار گنډل. دغه کار يې پلوشې ته هم ورزده کړ.

څلورم څپرکی

۱-۴. مرکه

ذبیح او لیمې کټ کټ وځنډل.

بیو شاوخوا ته وکتل.

د لمسیانو سترگې په دې پورې ګنډلې وې.

مخ باندې یې لاس تېر کړ.

ګوته یې پر پزې وموښله.

خپلو جامو ته یې هم وکتل.

په تندي کې یې ګونځې پیدا شوې. ویې ویل: څه خبره ده؟ په ما

پورې ځاندي؟

ذبیح له خدا په ډکه خوله وویل: خود.

— ولې په ما څه شوي دي؟

— ببو ته لگیا یې پخپل سر ځاندي.

— زه؟

— او کنه. ها بله ورځ دېم همدا سې ځنډل. بیا مې مور عمه ته

اشاره وکړه. هغوی درپورې وځنډل خو د تا هېڅ ورته پام نه شو.

د رېبارانو په راتګ سره ببو خوشحاله وه.

پرون د هلك مور او خور له شفيقي سره د دوی کور ته ورغلي وې
او سبا يې وعده وه چې بيا به ورځي.
زرميني معصومي ته وويل: گوره، سبا رېباران ستا ليدو ته راځي
خو تر هغې چې ما درته نه وي ويلې، ځان به نه وربښکاره کوي.
بيو وويل: ولې؟

- هېڅ، بس همدا سي. زه يې په چل پوهېږم.

- سمه ده، لوري ته پوه شه او کار دي.

سبا سهار هغوی راغلل.

داځل بيو مور او لور ته ښه په ځير وکتل.

د هلك مور په ونه ټيټه او په رنگ تور بخونه وه. سترگې يې د
رانجو په زور ايله د ليدلو شوې وې. لنډ تندی يې له گونځو ډک و.
د پزې بره برخه يې پيټه او سپرې يې ارتې او غټې وې. د وړې
خولې دواړو خواوو ته يې گونځې داسې پرته وې لکه اوبو ته
چې ډبره ورواچوې او شاوخوا ته يې خپې پيدا شي.

راوتلې نرۍ زنه يې هغه جادوگرې ته ورته وه چې بيو له لمسيانو
سره يو ځای په يوه کارتوني فلم کې ليدلې وه، هغه چې پر جارو به
سپرېدلې او په هوا کې به گرځېدلې.

د هغې لور فاطمه هم نوره هماغه شۍ وه خو په ونه يو څه دنگه او
مخ يې يو څه ښوی و. په عمر پخه ښکارېده.

د بيو په اټکل تر پنځه دېرشو به پورته وه.

په خبرو کې دواړه تېزې وې. د تلویزيون د هغو نطاقانو په څېر چې
خبرونه به يې له ياده ويل او د بيو ماغزه به يې خوړل.

دواړو په وار سره د خپل کور او ژوند صفتونه رااخيستي وو.

ډېرې خبرې فاطمې کولې. د خبرو پروخت يې لاسونه ډېر خوځول، سترگه يې ټومبله، او يونيم ځل يې له خبرو سره خوله هم کړوله.

مجلس گرم روان و چې زرمينې معصومه راوستله. د پيالو پتنوس د معصومې په لاس کې و او چاينکه زرمينې اخيستي وه.

د معصومې يوازې سترگې او د پزې پورته نيمايي بنکار بدلې. تور خادري يې د بني غور له پاسه راغلي، خوله او پزه يې پټه کړې او بېرته د کبې غور له پاسه تېر شوی و.

غټې سترگې يې په رانجو او ريملو لا بنايسته شوې وې او د پيکي پېچل شوي وينسته يې د وروځو سرته راکنسته شوي وو.

ان بېو ته هم تردې مخکې دومره بنکلې نه وه بنکاره شوې. معصومې له فاطمې او د هغې له مور سره د لاس روغېر وکړ. پيالې يې ورډکې کړې او د مېلمنو مخې ته يې کېښودې. پخپله د بېو څنگ ته کېناسته.

يو ځل به يې مېلمنو ته کتل او بل ځل تر سترگو لاندې زرمينې ته. د مېلمنو څو پوښتنو ته يې لنډ ځوابونه ورکړل او کله چې زرمينې ورته په سترگو کې اشاره وکړه، ولاړه شوه.

همدا چې معصومه له کوتې څخه ووته، فاطمه د مور په غور کې وپسېده.

مور يې هم په کراره کوم څه ورته وويل. هغه خندنۍ شوه، ويې ويل: ښه نو زموږ خولې به کله راخوږې کي.

د ببو زړه په درزا شو. د تندي او د مخ گونځې يې کمې شوې
خو هڅه يې وکړه چې خپله خوشحالي پټه کړي. شونډې يې په
زوره سره راټولې کړې، ويې ويل: خورې دا خود ژوند ماميله ده.
د يوې دوو ورځو خبره نه ده. موږم خپل پردي لرو. داسې ژر چيرته
کېږي.

زرمينه په خبرو کې ورولوېده: ببو! دا خوارکيانې ولې
ځوروي. ان له کومه ځايه راغلې دي.
ببو په لږزانده غږ وويل: لورې، يو پوښتنه موبښتنه خو به
موږم کوو.

د هلک مور په بېړه وويل: زروارې خو پوښتنه وکړئ.
فاطمه يې خبره ورپوره کړه: موږ ټول کلی پېژني. چې له هر چا
د سيدانو پوښتنه وکړئ، درته وبه وايي چې څه رقم خلک دي.
ببو هغوی تر بلې جمعې رخصت کړې خو پخپله يې ځان سره
کرل رېږل چې د معصومي واده به څنگه وي؟ په دې پردي وطن
کې به څوک واده ته خبروي؟ جهېز به څنگه ورکوي؟ او سل خبرې
نورې.

دغه خوشحالي له سلواند پښنو سره مله وه. سړی ريښتيا ښه
سړی دی؟ څه چې زرميني او شفيقي ويل، ريښتيا به وي؟ که هغه
صفتونه چې دوی يې کوي، ريښتيا وڅېړي خو بيا يې گټه کړې
ده.

يو ځل يې معصومي ته وويل چې وه نجلۍ ته په کې څه وايي؟
وايي چې سړی بېسواده دی.

معصومي په بيره ځواب ورکړ: ورور مې چې مکتب ويلی، څه گټه يې کړې ده؟ مکتب يې څه په درد ولگېد؟ هرڅومره خواري چې کوي يوه يې نه دوه کېږي.

ببو هغې ته نور څه ونه ويل خو ابراهيم ته يې دومره وويل چې د سړي سم مالومات وکړي چې څه رقم خلک دي. ابراهيم وويل: ښه وايي خو تر کابله څنگه لاړ شم؟ - همدلته به څوک پيدا نه شي چې دوی وپېژني؟ - زه به يې وگورم.

بله ورځ يې ببو ته حال ته ورکړ: يو سړی مې په صدر کې پيدا کړ، د ريشخوردی ده وويل چې سيدان روغ خلک دي. نور نو خدای پوهېږي او کار يې.

د دوی کور ته د شفيقي تگ راتگ ډېر شوی و. مېړه يې هم وخت نا وخت سرور جوته او هغه د خپل کليوال په صفتونو نه مړېده.

د ببو زړه ته د پلوشې خبرې لويه اندېښنه وراچولې وه. هغې ويلي وو چې که دا سړی دومره ښه سړی دی نو ولې زرمينه او شفيقه خپله پېغله خور نه ورکوي چې د معصومي کونښن ورته کوي؟

ببو دا خبره معصومي ته هم وکړه خو هغې وويل: ببو خبره دې تا سره وي. خپلې خور ته يې په لنډن کې يو سړی ليدلی. وايي ښې پيسې لري.

ببو زړه نا زړه وه خو د معصومي عمر ته او دې خرابې وضعې ته چې به يې وکتل، همدا يې خپله پرده گڼله.

بله اوونۍ يې له فاطمې څخه د ورور عکس وغوښت.
هغې په خندا وويل: بيو په عکس باندې يې څه کوي؟ پخپله تيار
راغلی، په کوڅه کې ولاړ دی.
بيو ابراهيم ورپسې ولېږه چې کور ته يې راوړي.
هغوی چې راغلل، بيو او زرمينې د کوټې په پردو کې چوله جوړه
کړه او معصومې د پخلنځي له نيم کبې دروازې ورته وکتل.
سړی دومره بد نه و. د څلوېښت کالو به و. دنگ، هډور سړی و.
سپينه خولۍ يې نيم سر پټ کړی وو او د خولۍ له شاو خوا تک
تور ځلېدونکي وينسته راوتلي وو. د وينستانو څټ او ږيره يې
پاکه خړبيلې وه. داسې ښکارېده چې همدا اوس به د نايي له
دوکانه راوتلی وي. د اوږده مخ پلنې ژامې يې له ډبلو برېتونو او
لوړې پوزې سره د نارينه هيبت کيسه کوله.
همدغه شی د بيو خوښ و.
هغې به ويل چې نارينه بايد هيبت ولري.
د سيد عثمان خړې سترگې يو څه وړې او په خپلو کاسو کې
ننوتلې وې او د غومبرو له راوتلو هډوکو سره يې چندانې ښې نه
بريښېدې.
خو بيو په دې خبرو پسې دومره نه گرځېده او ويل به يې چې نارينه
عيب نه لري.
د ټولو سلا په همدې شوه چې دوستي به ورسره کوي.
په بله جمعه کې يې هغوی ته د سمال ورکړ.

بېو جهېز ته حيرانه وه چې څنگه يې ورپوره کړي؟ په دوی کې خو
د ولور رواج هم نه و او زوم والا هم په دسمال کې ايله پنځه زره
کلدارې ايښې وې.

هغې خپله له موډه لوېدلې د سروزرو گوته ابراهيم ته ورکړه چې
خرڅه يې کړي.

په پيسو يې د معصومې د جهېز لپاره يو څه لوبښي موبښي
واخيستل.

د معصومې له کوژدې ترواده پورې درې مياشتې دومره ژر تېرې
شوې لکه درې ورځې. خو ترواده وروسته هره ورځ کال غوندې
وه.

معصومه يې ځنې بوتله.

دوی په پېښور کې پاتې شول او معصومه يې کابل ته بوتله.
ابراهيم او زرمينه ورسره لاړل. ماشومان بېو ته پاتې شول.

ابراهيم او زرمينه په درېمه ورځ بېرته راغلل.

سړی خوشحاله و خو زرمينې د زوم د کور ډېر صفتونه کول.

پنځم خپرکی

۱-۵. نوی ژوند

معصومه د ښکلي تخت د پاسه پر بخملي توشکه پرته وه. تخت ته مخامخ د سینگار پر مېز باندې د سره مرسل د گلانو گېډۍ او د سینگار ډول ډول سامانونه ایښي وو.

هغه راپاڅېده. گلانو ته یې پزه ورنژدې کړه، لویه ساه یې واخیسته.

په هېنداره کې یې ځان ته وکتل.

پر غوښنو اننگو یې گوتې تېرې کړې.

یو څه حیرانه شوه ځکه غاښونه یې تر پخوا کوچني شوي وو او لکه په لاس چې دې پیلي وي، سره برابر وو.

شوندې یې هم تر پخوا نرۍ شوې وې.

یو وار یې ځان سره ویل چې زه بدله شوې يم او بیا یې په زړه کې وگرځېدل چې نه زه له پخوا همدا سې ومه.

یوه لاس ورته په گیلان کې د انارو شربت مخې ته کېښود.

دې ښې لوري ته وکتل.

گلداره ښیښه یې جگ یې د مېړه په لاس کې و.

هغه ورته موسکۍ شو او بیا یې د ناکو، منو، کېلو او انگورو څخه ډکه غوړۍ مخې ته ورکېښوده.

ښه شېبه دواړو په ټوکو او خنداوو مېوې خوړلې.

آخر کي سيد عثمان ورته يوه دانه کبله سپينه کړه.
د دې خولې ته يې ونيوه.
په مينه يې ورباندې غږونه کول: معصومي، معصومه گلې! دغه
يوه دانه بله و خوره، نوره دې نه خوروم.
خو دا مړه شوې وه.
په لاس باندې يې کبله پورې وهله.
مخ يې بلې خوا ته گرځولې و.
خنې يې پر مخ باندې خورې وې.
په نځرو يې ويل: نه، نه، بس دی. نه يې خورم.
خو مېړه يې همدا غږونه کول چې معصومي، وه معصومي!
غږونه واريپه واريپه زوره کېدل او د چيغو بڼه يې راخپلوله.
د وره په دربارا وينه شوه.
خوابنې يې چيغې وهلې: معصومي! تاته وایم، وه د خان صايب
لورې! ترکله به خوبونه کوي؟ پاڅه تنور ولگوه. ډوډۍ پخه که
چې مازديگر شو.
معصومي سترگې وموښلې.
په ښۍ پوښتيو او په نس باندې يې درد و.
هغه پر وچ کلک تېر باندې وېده شوې وه.
خوابنې يې توشکې ورڅخه اخيستي وې چې تا ولې په جهېز کې
در سره بستره نه ده راوړې.
کولمې يې تا وېدې، ان سهار يې يوه ټوټه وچه ډوډۍ خوړلې وه،
بيا يې تراوسه په څه شي ځکه هم نه وه کړې.

فاطمې ډوډۍ پرې درولې وه چې ولې بچي نه راوړې؟ شنډې غوا
ته چا وابنه ورکړي دي؟ د ډوډۍ صندوق ته يې قلف وراچولې و.
معصومه په سختۍ راپاڅېده.

خپل ډنگر بدن ورباندې دروند و.

د انگړ په گوټ کې يې تناره ته ځان ورساوه.

بوتې يې پکې ورواچول، خړ، تراخه لوگي راپورته شول.

د معصومې له سترگو د اوبښکو څاڅکي راوبهېدل، د غومبرو له
راوتلو هډوکو يې تېر شول او په گونځې گونځې سپېره مخ کې
يې لارې جوړې کړې.

خو شېبې وروسته د دې لوگيو ځای يوبل ډول تکو تورو غوړو
لوگيو ونيو. د رابړ د سوځېدلو بوی هوا کې خورو.

په تناره کې زاړه بوتان سوځېدل.

ډوډۍ يې چې له تناره څخه راواېستلې، فاطمه راغله.

شگوري يې ورپورته کړ او ويې ويل: وه څر مېنې! چې بيا دې
چايجوش هېر نه شي. تناره ته به يې کوزوې.

معصومې د سوالگرو په شان لاس وراوږد کړ: وږې يم.

فاطمې د يوې ډوډۍ سوځېدلي څنډه ماته کړه او داسې يې د
هغې مخې ته گوزار کړ لکه سپي ته چې يې واچوي.

د وره له خلاصېدو سره کوټې ته د لانتين ژپه رڼا ورننوته.

معصومې پورته وکتل، لانتين د سيد عثمان په لاس کې و.

ژپه يې په درزا شو.

پروني دردونه يې ورياد شول.

پښې او لاسونه يې راټول کړل.
د کوټې کونج ته يې ځان وڅکاوه.
د سړي اوږده او غښتلي لاسونه يې کمځيو ته ورو لوبدل.
د معصومي چيغه پورته شوه: د خدای لپاره، څه مې کړي دي؟
گناه خو مې راوبند.
د مېړه لغته يې پر چپ تشي برابره شوه او خبره يې ورپرې کړه.
ژړا، انگولا، زاری، او د لغتو او سوکان دربا په گډه سره کوټه په
سرواخيسته.
څو شپې وروسته د خوانبې غږ معصومه له وهلو خلاصه کړه:
زويه بس يې دی، ولې ځان پرې ستړی کوي. هسې له دې خړې سره
دې ماغزه خوري.
سيد عثمان چې ساه يې بنده بنده کېده او ستمی يې خوت، له
کوټې څخه د راوتو په حال کې وويل:
وه د سپي لورې... که بيا دې... د غرمې خوبونه... کړي وو... زه به
درسره جوړ شم.
سيد عثمان هر شپه په جلا کوټه کې ځملاسته.
دې ته يوازې هغه وخت ورجوتېده چې خوريا مور به يې ورته
شکایت کړي او د دې وهل به حتمي وو.
معصومي ته بيو ورياده شوه.
په زړه کې يې وگرځېدل چې کاشکې بيو يو ځل راغلې وای.
خو ژر له خپلې هيلې پښيماڼه شوه.
ورياد يې شول چې دوې مياشتې مخکې چې بيو ورغلې وه،
خوانبې او نندروريې ورسره څنگه چلند کړی و. اول خويې

خوانبې له خپل بکس څخه دې ته صابون ورکړ چې مخ او لاس ورباندې پرې مینځي او د یوې میاشتې خبره په یو وار صابون وهلو پاکه کړي. بیا یې بل بکس ته کونجې واچوله. د دې پاکې جامې یې ورکړې او په غوږ کې یې ورته وویل: که دې مور ته حال ویلي وو، بیا به دې گیلله له ځانه وي.

اوږده شېبه وروسته ببو پوښتنه وکړه چې معصومه چېرته ده؟ فاطمې ورته وویل چې هغه تر اوسه وېده وه. همدا اوس راوینښه شوه. مخ لاس مینځي، رابه شي.

معصومه هغه وخت دومره خواره نه وه لکه اوس خو بیا هم ببو ورنه څو ځلي پوښتنه کړې وه چې ولې دومره ډنگره شوې یې؟ ناجوړه خو به نه یې؟

خو دې ورته ویلي وو: نه، زه بیخي جوړه یم. هسې مې تاسو ته اندېښنه وي چې څنگه به یې. نوره هېڅ خبره نشته.

په هغه ورځ څو شېبې د ببو په څنگ کې کېناسته. د ورور او کورنۍ د حال پوښتنه یې وکړه. خو خوانبې ورته سترگه وټومبله او دا جگه شوه.

چې د غرمې ډوډۍ یې تیاروله، د خوانبې پیغورونه یې واورېدل چې ببو ته یې ویل: زوی مې خوارکی له ملابانگه تر ماښامه خواري کوي خو ټولې پیسې ستا د لور په دواگانو ځي. بیا کاشکې کومه گټه خو وکړي. له اولاده خو یې تمه ختلې ده. بیا په ژړا سر شوه له ژړا سره یې وویل: زما قسمت خوار دی. زړه بوډۍ، مې د خوارکي زوی په نصیب شوه. نه یې اولاد کېږي، نه یې د کورکار زده، نه کومه قواره لري.

ببو هېڅ ونه ويل.
ډوډۍ ته يې لاس نه ورغځېده. لکه ډوډۍ چې دا خوري.
په دوو دريو شخوندونو مړه شوه.
پلمه يې دا وه چې فشار يې لوړ دی، ډاکترانو له ډېر خوراکه منع
کړې ده.
د سترخوان چې ټول شو، هغه ولاړه شوه.
چای ته نشوه تمه.
ويل يې چې دکوم چا دوعا ته ځي. د خدای پامانۍ په وخت کې
يې د معصومي په غوږ کې وويل: لورې اوسېله وکه.
ببو چې لاړه، دا په ژړا شوه.
خوابنې ته يې وويل: زه خو مو هرڅه په چوپه خوله تېروم، اوس
مو ببو ته هم ملا تړلې ده.
خوابنې ورته هېڅ غږ ونه کړ. خو بېگانه چې يې زوی راغی، يودم
يې په ژړا پيل وکړ: وه خدايه، زه دې همدې ورځې ته ساتلې ومه؟
په څه خواړۍ مې زوی رالوی کو. واده مې ورته وکو چې يو څو
شپې آرام وکم خو دا.
سيد عثمان يې په خبرو کې ورولوېد: څه خبره ده؟ بيا يې څه کړي
دي؟
مور يې د نيالۍ لاندې لاس تېر کړ. دوه ټوټې قات قات کاغذونه
يې راوايستل او زوی ته يې ونيول.
- دا څه شی دي؟
مور يې د خادر په پيڅکه باندې اوښکې وچې کړې. پزه يې
پورته کش کړه، ويې ويل: ځانېت دي. ټوله خبره په همدې کې ده.

— سم مې پوی که، خبره څه ده؟

— نن یې هاغه جادوگره ببو راغلې وه. دا ځانستونه یې دې ته راوړي وو چې په تایې وڅوري چې د تازې له موږه تور کي. معصومه یې په خبره کې ورولوېده: دروغ ولې وايې؟ د ځوانې ژړا له سره زور واخیست: ودې لیدل؟ ستا په مخ کې راته دروغجن وایي، چې ته نه یې څه څه به راته وایي؟ ته څه خبرېږې وه زویه.

بیا د بېلچې لاستی و او د معصومې ولي، ملا، سراو پنبې. د دې خاطرې په پای کې د معصومې سترگې درنې شوې او خوب یوړه.

خوب یوازینی شی و چې د معصومې هیلې یې وریپوره کولې. ښه خواړه، روغ بدن، ښکلا او خوشحالي دا ټول یوازې په خوب کې ورته رسېدل.

۲-۵. نوې گوتمی

ابراهيم د زرمينې په گوته کې د نوې گوتمی په لېدو سودايي غوندی و. دا يې له کومه کړې؟ زه څنگه پرې نه يم خبر؟ له دوکانه يې پته کړې ده؟ نقلي خو به نه وي؟ کېدای شي د سرو زرو نه وي، هسې به نورو ته ځان بښي. يا کېدای شي له خپلې وربندارې يې امانت اخيستې وي. دغو فکرونو د ابراهيم چورت خراب کړی و. په دې تمه و چې کارونه ژر سره خلاص شي. خلک خپلو کورونو ته لاړ شي او دی له کيسې خبر شي.

هغه د معصومي د واده په ورځ دغه گوتمی ولېده او ماښام چې د واده له جنجاله خلاص شو، له زرمينې سره يې اوله خبره همدا وه: وه ښځې دا گوتمی دې له کومه کړې؟

زرمينې د ښي لاس په غټه او پټه گوتو د کېڼ لاس په منځوی گوته کې گوتمی تاو راتاوه کړه، په نخره يې وويل: دا خو مې لالا له لنډنه رالېږلې وه.

ابراهيم خپل ښی لاس وراوږد کړ: ته را.

ښځې نوې گوتمی راوايسته او د مېړه په ورغوي کې يې کېښوده.

سړي د گوتې له ډنډره ونيوه. سترگو ته يې پورته کړه. د ډنډر د ننه خوا کې يې ۲۱ نمبر ته وکتل. بيا يې په ورغوي باندې کېښوده. يو دوه وارې يې سوکه سوکه پورته وغورځوله او بيا يې وويل: امم، عربي ده. ښه درنه خو ښکارېږي.

— څلور نیم گیرامه ده؟
— ته څه پوی شوی؟
— هغه، کبیر، کبیر راته وویل.
— ښه نو دا یې کله رالېږلې وه؟
— ان هغه وخت چې خبر لالا مې لا دلته و.
— ښه، نو تر اوسه دې ولې نه وه رابښودلې؟
— هېڅ، همداسې. ما ویل چې رانه وایې نخلې. چې خرڅه یې
نه کې.
— غلې شه! کم عقلې.
له هغې خبرې میاشتې تېرې شوې.
بله ورځ یې له خیبر سره په تېلفون کې خبره یاده کړه چې لالا دې
هغه گوتی. په لنډن کې اخیستې وه که یې پیسې درلېږلې وې او
تا دلته واخیسته؟
خیبر له گوتی. بیخي ناخبره و. هغه وویل چې ما خو چاته
گوتی. نه ده راوړې.
د ابراهیم سودا ورځ تربلې زیاتېدله خو چاته یې غږ نه کاوه.
د معصومې د واده درېیمه چې تېره شوه نو زرمینې به هڅه کوله
چې خپل مېړه او ځوانېسې د هغې کورته له تگ څخه منع کړي.
همدا به یې ویل چې څه یې کوئ؟ شکر ارامه ده.
سید عثمان شاه هم په دې پنځو میاشتو کې یوازې یو وار پېښور
ته راغلی و، هغه هم یوازې بهانه یې دا وه چې د کور کارونه ډېر
دي، موریې ناروغه ده او معصومه ایله د کور کارونه سمبال
کړي.

ببو هم چې يو ځل د معصومي لېدو ته ورغلي وه، ويل به يې چې شکر ارامه ده خو ابراهيم د هغې په خبره کې خپګان لېده. خو وارې يې زرميني ته هم دا خبره وکړه خو هغې به ويل: د ببو خوار کې خو همدا يوه لور وه. خامخا به ورپسې خپه کېږي. هغه چې به له ببو پوښتنه وکړه، د هغې ځواب هم همدا شی و. پس له پنځو مياشتو يې يوه ورځ ببو ته وويل: ډېرې شپې وشوې چې د معصومي پوښتنه دې نه ده کړې. دا خو شپې يې سر په سر په خوب کې وينم. ما وې که يو ځل تللې وای. ببو سوړ اسويلی وکينئ، ويې ويل: هو زويه، زما زړه هم ورته تنګ دی خو څه وکم مجبوري ده. _ د څه شي مجبوري؟ ته خو چا نه يې منع کړې. وایم چې هر وخت دې زړه وي، ورځه. _ نه زويه تا خو نه يممه منع کړې. خو

ببو غلې شوه.

_ ولې خبره ژوبې؟ زرميني خو به درته څه نه وي ويلې؟ _ نه بچيه دې څه نه دي ويلې خو د معصومي خوانبې او نندروړ ډېر خراب خلک دي. زه چې ورغلي ومه، پيغوري يې راکړ چې لور ته دې سم جهيز نه وکړی، کاري يې نه زده، اولاد يې نه کېږي...

ببو خپلې اوښکې د پورني په پيڅکه وچې کړې. په ژړغوني غږ يې وويل: وايي چې لور دې شنه ده، زړه ده. ابراهيم وويل: دا څه وايي؟ نو ولې دې ما ته نه ويل؟ په زوره خو مو نه ده ورکړې، پخپله ورپسې راغلي وو. دلته خلک.

سبا ته ابراهيم له غټو کڅوړو سره کور ته راغی. بيو ته يې کړه:

سبا وختي به له خيره ځم.

خپه مازديگر يې د سيد عثمان د کور ورو وټکاوه.

د معصومي خواښې ورته دروازه خلاصه کړه.

دی چې انگر ته ورننوت، ښي لاس ته يې يوه ډنگره خوارنجو کې

ښځه ولېده چې اور لړونۍ په لاس د لوگيو په منځ کې د تناره سر

ته ناسته ده.

گومان يې وکړ چې کومه پردۍ ده.

سريې ټيټ کړ او د کوټو خوا ته روان شو.

خوله هغې خوا يې د معصومي غږ له ژړا سره واورېد: اخ، لالا

جانه! خوب خوبه نه وينم؟ ته په ريښتيا راغلی يې؟

هغه مخ ورواړاوه.

غږ د معصومي و خو څښتنه يې بدله ښکارېدل.

ښه ورته ځير شو.

نه، سترگې خويي هماغه وې. خو ډېرې ننوتلې، تر سترگو يې

توره کړې راتاوه شوې وه. د مخ پر راوتلو هډوکويې گونځې

گونځې تور پوستکي لکه يخ وهلي بانجان پروت و. ان غاښونه

يې هم د پوستکي لاندې شمېرل کېدل. د تندي گونځې يې عمر

دوه چنده زيات ښوده.

د مړۍ دوو خواو ته يې دوې پلې لکه د ږنگې کېږدۍ لرگي په

ځان پورې گونځې گونځې پوستکي پورته نيولي و اوله ساه

اخيستلو سره کښته پورته کېدې. هغې ځان د ورور غېږې ته

واچاوه او ښه اوږده شپه يې وژړل.

د ورور په سترگو کې هم اوښکې راټولې وې خو مناسب ځای ته یې کتلې چې راوبهېږي.

د معصومي ځوانې داسې غلې ولاړه وه چې ته وایه پکې نشته.

نور نو د معصومي د صبر کاسه ډکه شوې وه.

لالا ته یې ښه زړه تش کړ.

د ټولو ظلمونو کیسې یې ورته وکړې.

د هغې له هرې کیسې سره د ابراهیم د اوښکو یوه لړۍ گرېوان ته رهي کېدله او د هغه د تودې سینې په وینستونو کې ورکېدله.

کله چې دی راوړل شو، معصومه یې پښو ته ورولوېده چې زه نوره دلته نه شم کېناستی. ما هم درسره بوځه.

ابراهیم هغه دلاسه کړه: یو دوه درې ورځې نوره هم صبر وکړه. زه به د سپین ږیرو جرگه راوړم. که داسې پخپل سر کور پرېږدې نو بیا به مو خلک گرموي.

— لالا د خلکو په خبرو پسې مه گرځه. ما درسره بوځه که نه نو دوی به مې ووژني. ما ته یې اخطار راکړی و چې چا ته به حال نه وایې.

ابراهیم غږ لوړ کړ چې ټول یې واورې: کوم د نر زوی به وي چې په تالاس پورته کي.

منځ یې د خور ځوانې ته کړ: ای! تاسو ته وایم. ها بې غیرته زوی ته به دې وایې چې که د معصومي د سړیو وینسته کم شو نو بیا به زه ورسره جوړېږم. بس دي همدومره ظلمونه مو چې کړي دي، همدا مو بس دي.

۳-۵. رسوايي

زرمينې په زړه کې خدای خدای کول چې ابراهيم دې په هرڅه پوه شوی نه وي. ځمکې ځای نه ورکاوه. کله به پخلنځي ته تلله او کله چو ترې ته.

ببو ته يې هم خپله اندېښنه نه شوه ويلاى. همدا چې د کوم بچي غږ به يې واورېد، د ليو نيانو غوندې به يې چيغه کړه: غلي شئ!

ماشومان يې څو څو وارې پر همدې ووهل چې ولې شور کوي. سريې تود و. ماغزه يې کار نه کاوه. ساه کښل هم ورته گران وو. په ستوني کې يې د کومې غوټې احساس کاوه. هر ځل چې به د سړای دروازه لرې شوه، د دې زړه به په ټکان شو.

مانښام نژدې و چې مېړه يې په دروازې راننوت. رنگ يې تور او ښتی و او شونډې يې وچې کلکې وې. زرمينې ځان په پخلنځي کې پټ کړ.

هغه چې کوټې ته ورننوت، د چايو پتنوس يې واخيست او په رېږد بدلو گامونو کوټې خوا ته روانه شوه. د کوټې له دروازې سره پښه نيولې شوه.

د ذبيح او ليمې غږونه يې واورېدل چې پلار ته يې ويل: پلاره! نور چې هر چېرته ځي، موږم درسره بوځه. چې ته نه يې موږ مو وهي.

زرمينې د کوټې د وره پرده د ښي لاس په څنگل بېرته کړه.

سلام يې و اچاوه خو چا ورته عليک ونه وايه.

وېره يې لا زياته شوه.
پتنوس يې د مېړه مخې ته کېښود.
پياله يې کنگاله کړه او کنگالي ته يې تشه کړه.
لا يې پياله پر نالېکۍ نه وه ايښې چې د ابراهيم لاس وروغځېد.
د دې گوتې يې ټينگې کړې.
ځان خوا ته يې وروخکوله.
نژدې پر پتنوس لوېدلې وه.
د مېړه سترگو ته يې وکتل.
په سرو سترگو کې يې غضب لمبې وهلې.
هغه په کراره خو د ريشخند په ژبه وويل: ښه نو دا گوتۍ دې لالا
درته رالېږلې وه، هه؟
د بېو او لمسيو خولې وازې پاتې وې.
يوه هم څه نه ويل.
زرمينه غلې وه.
_ تاته وايم خبرې وکړه.
زرمينې ځمکې ته کتل.
شپک شو. مخ يې تود شو.
د ابراهيم خپېره يې پر سپين مخ باندې سرې ليکې وايستې.
چيغه يې کړه: بېو! هله چې وهي مې.
د ابراهيم غږ ډډ شو: او هو، لا مې وهلې چېرته يې، ته ودره.
ورپسې جگ شو.
لغته يې ورته سيخه کړه.
يوواري يې پر تشو باندې وکړ.

ببو ځان ورور ساوه.
د هغه لاس يې ټينگ ونيو.
دېوال خوا ته يې پورې وواهه: وه زويه، څه خبره ده؟ شرم دی،
خلک راباندې خبروي؟
هغه د ببو لاس په يوه ټکان پورې وواهه، ويې ويل: خبره له خلکو
تېره ده. دې راته دروغ ويلې. ستا د لور ژوند يې ورتباه کړی.
بيا يې پر زرمينې د لغتو وارونه وکړل.
د هغې په چيغو د جمال مېرمن په منډه راوړسېده.
زرمينه يې د کوتې په کونج کې کښوله او پخپله يې هم څنگ ته
کښاسته.
ببو ابراهيم خپل څنگ ته کښاوه.
ابراهيم سوړ اسويلی وکښ. ژر ژر يې ساه کښله. پر شونډو يې
ژبه تېره کړه، ويې ويل: ببو! دې مکارې موږ ټول غولولي وو. پر
معصومي سخت ظلم روان دی. مېړه يې يو قاتل انسان دی.
ببو په خبرو کې ورولوېده: دا څه وايې؟ څوک يې وژلي؟
ابراهيم زرمينې ته مخ ورواړاوه: ووايه کنه، ته خو خبره وې.
د زرمينې سر کښته و. يوازې د سلگيو غږ يې راته.
مېړه يې وويل: تا خو راته ويلې وو چې سړی کونډ دی. ولې دې
صفا خبره نه وه کړې چې ښځه يې پخپله وژلې ده؟
ببو وويل: خپله ښځه يې وژلې ده؟ دا څه وايې؟
ابراهيم زرمينې ته اشاره وکړه: دا بې شرفه په هر څه خبره وه.
خو د يوې گوتې په خاطر يې له موږ پټ کړي وو.
د زرمينې سلگو زور واخيست.

ابراهيم بيو ته كړه: هغه گوتمی، چې دې پدړنالتې ويل ورور
يې له لنډنه ورته رالېږلې ده، هغه ورته عثمان خان اخيستي وه.
اوف چې وایم دا گوته يې له گوتمی سره ورغوڅه کم.
زرميني د څادر له چولي نورو ته وکتل.
د ټولو سترگې د هغې خوا ته وې.
بيا يې ژړا ته زور ورکړ.
مېړه يې چيغه کړه: بس که مکارې! اوس نو ژاړه مه، داسې به
کله رانه خلاصه شي.

د ښځې ژړا بيا په سلگيو بدله شوه.
سړي خپله خبره پسې وغځوله: عثمان خپله ښځه په دې وژلې
وه چې اولاد يې نه کېده. هغې کومه ورځ ورته ويلې وو چې تاوان
په تا کې دی، ته کمزوری يې. همدې سره يې هغه تر مرگه پورې
وهلې وه. هغه وخت دی په کوم تنظيم کې و. ښځه چې له اخه ټوخه
لوېدلې وه، بيا يې په مرمۍ ویشتلې وه. اوس يې معصومه هم په
وهلو وهلو مرگ ته رسولې ده. بيو! د کاپر زړه به پرې وسوځي. ما
خو په اول نظر بيخي ونه پېژندله. وچه کلکه، تيار لرگی ورنه جوړ
دی.

د بيو غږ له ژړا سره پورته شو: څه خوار قسمت مې دی. يوه
لور کې مې وه، هغه يې هم په ژوندون رانه بېله کړه. نه هغه راځي،
نه زه ورتلی شم.

زوی يې وويل: ژاړه مه. په دې کې خو ته هم گرمه يې. تا خو يې
حال ليدلی و. ولې دې ما ته څه نه ويل؟ ته چې تللې وې، ما درنه
پوښتنه وکړه چې خور مې څنگه وه؟ تا ويل چې بيخي شکر ښه ده.

د ژړا په منځ کې د ببو غږ واورېدل شو: څه به مې کړي وای، وه
زویه! ما ویل که ته خبر شې اوښي ته به دې څه ووايي. د
معصومي ژوند به لا پسې خراب شي. ما خو ځکه څه نه ویل.
پلوشې وویل: خیر اوس نو دا خبرې کومه گټه نه لري. د چارې
خبره وکړې چې څه وکړو چې دا لاندې خلاصه شي.

ابراهیم پر تندي لاس کېښود. لویه ساه یې واخیسته، ویې
ویل: زما خوماغه بیخي کار نه کیي. څه وکړو؟ هېڅ نه پوهېږم.
پلوشه یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل: زه وایم که د سپین
ډیرو جرگه راوبولو څنگه به وي؟

ابراهیم په دوو گوتو د تندي پوستکي ته گونځې ورکړې: زما
زړه هم همداسې ده. معصومي خو غوښتل چې هماغه گړۍ راسره
راشي خو ما وویل چې نه، دا خبره به په جرگې حل کوو. خو څوک
راوبولو؟

ببو وویل: زویه، چلستون ته خو تللی وي، گاونډیان بېرته
راغلي وو که نه؟

- راغلي وو. ځینو بېرته خپل کورونه جوړ کړي.
- نو ورشه چلستون ته، هلته خو دې خلک پېژني. د جومات
ملا، ملک، حاجي ولي مامد او هغه د شفیقي مېړه، هغوی
خوم ریشخورو ته تللي دي کنه.

ابراهیم یې په خبره کې ورولوېد: بس، د هغه دووس نوم خو
راته مه اخله. دا ټوله دوو سي هماغه کړې ده.

یوه شېبه غلې شو. بیا یې وویل: نن یک شنبه ده؟ زه خو وایم
چې تر جمعې پورې به ورشو. ریښتیا یو اندېوال مې ولید، ویل

يې چې په طالبانو کې کسان پېژني. که خبره په جرگه نه شوه چې په حکومت يې خلاصه کو.

۴-۵. له بد نه بد تره

همدا چې ابراهيم له معصومي سره مخه ښه وکړه، د هغې په زړه کې وېره خوره شوه. په لږ زاندو گامونو يې د کوتې لاره لنډه کړه. ټول بدن يې رېږدېده. لکه يو لوی قمار يې چې وهلی وي، د سبا په اړه يې فکر کاوه. دغه فکر له اندېښنو او اميدونو ډک و. ځان به يې په څو ورځو کې ازاد لیده. د ورور په کور کې، د بېو په خوا کې، له وهلو ټکولو، لوږې او تندې څخه بېغمه ژوند.

خو اندېښنه له دې چې خبره له بدې بتره نه شي. که مېړه يې د جرگې خبره ونه مني؟ که هغوی وغولوي چې معصومه به نوره ښه ساتو خو وروسته يې بېا همدا حال وي؟ په شريعت کې خو د طلاق ورکولو حق د مېړه دی، که سيد عثمان دا طلاقه نه کړي، څنگه به شي؟

په همدې فکر کې و چې د وره د ټکولو غږ يې واورېد. کړکۍ ته ودرېده. خوانې يې وليده چې د وره خوا ته روانه ده. له هغې خوا بېرته له خپل زوی سره راغله.

همدا چې دهلېز ته راننوتل، فاطمه په چيغو په ژړا شوه: وه ورور جانه ته چېرته وي؟ زما په سر کې خو يې يو تار وينسته پرې نه ښود.

معصومي د کوتې د وره له چولې وروکتل.

د فاطمې په گوتو کې د وينستو يوه غوټه وه.

مور يې هم په ژړا سر شوه.
معصومه حيرانه وه چې خبره څه ده؟
خوابنې يې خادر له سره ايسته وغورځاوه. د ورمېر په دواړو
خواوو کې يې د نوکاري خراشې وې.
په ژړا يې زوی ته وويل: نن د دې پدرو نالتې ورور راغلی و. موږ
دواړه يې دومره ووهلو چې بيخي له پښو ولوېدو.
خپل ورمېر ته يې گوته يووړې: دا وگوره، نژدې يې وژلې
ومه. هسې خدای و ساتلم که نه اوس به ته بې موره وې، وه شيرينه
زويه.
له دې خبرې سره يې ژړا ته نور هم زور ورکړ. ورسره د فاطمې
ژړا هم زور واخيست.
سيد عثمان له دهلبزه ووت. فاطمې مور ته سترگه ووهله.
دواړه موسکۍ شوې.
سيد عثمان د تبرلاستی په لاس په دهلبز راننوت.
د مور او لور ژړا بيا پيل شوه.
مور يې هغه له لاسه ونيو: زويه، څه يې کوي؟ که ته دا پليته
ووهي، بله ورځ به بيا خپل ورور ته شکايت وکړي.
يوه شېبه يې وژړل، بيا يې وويل: دا وار به موږ ژوندۍ پرې نه
ږدي. دا وار به تام ووهي.
سيد عثمان غاښونه وچيچل: ته ما له هغه وچموري ډاروي؟
اوس دې راشي، خپله خور دې رانه خلاصه کړي.
معصومې د وره له شا زارۍ وکړې: دروغ وايي. ولله که چا گوته
وروړي وي. خدای ته وگوره، د دوی خبره مه منه.

سید عثمان پرې برچ وهل: ته ودرېږه، د سپي لوري!
د کوتې دروازي ته يې لاس کړ. ځان خوا ته يې زور وکړ.
له هغې خوا د معصومې بې غوښې کوتې د وره پر زنځير ټينگې
وې.
دواړو زورونه وهل خو سید عثمان په يوه ټکان دروازه خلاصه
کړه.

معصومه پر مخې ولوېده.
لایې سر نه و پورته کړی چې د سوتې گوزارونه پرې شروع شول.
اول واريې پر ملا باندې وشو. دا شاته قات شوه او چيغه يې کړه.
ورپسې پر ولو، ورننو او پښو باندې يې سر په سر درانه ورونه
وشول.

له هروا سره د هغې چيغه اسمان ته پورته کېده. وی، الله، وخ،
وه خدایه، وه مسلمانانو، هله چې مړه يې کړم، وی الله
خو د سید عثمان سپکې سپورې د هغې تر چيغو تېزې وې.
هغې لاسونه سر ته نیولي وو چې سر له گوزاره وساتي. خو، سوتې
يې پر گوتو ولگېد. همدا چې لاس يې ایسته کړ، بل واريې پر سر
باندې وخوړ، له چيغو ولوېده، بې سده شوه.

وخت ورته نه و معلوم خو د سپورمۍ رڼا کوټه روښانه کړې وه
چې په سد شوه. سريې څړيکې کولې.

گوتې يې پر سر وموښلې. وينان يې په سر پورې کلک نښتي وو.
اندامونه يې بند په بند خوړېدل. ولاړه شوه خو سر ورباندې
وگرځېد. بېرته راولوېده.

ټول بدن يې رېږدېده. غاښونه يې کړس کړس سره لگېدل. يخه هوا يې پر بدن داسې لگېده لکه مالګه چې پر زخمونو ودرېږي.

ځان يې کړکۍ خوا ته وڅکاوه. انگړ ته يې وکتل.

د سپوږمۍ سپينه رڼا د لغړو ونو څانګې روښانه کړې وې. د انگړ په ګوټ کې د منې تر زړې ونې لاندې د هغې غوڅ شوي لوی لوی ښاخونه دلی وو.

ځان ورته لکه ونې يې وسه ښکاره شو. هر بند يې جلا جلا خوږېده. لاسونه يې د پښو په منځ کې کېښودل او په پښو باندې يې ټينګ کړل. ورنونه يې په نس پورې لګولي وو.

د مني يخې هوا خوب ته نه پرېښوده. په کراره ولاړه شوه. په لږزاندو ګوتو يې د کړکۍ پرده راخطا کړه. په پرده کې يې ځان ونغښت. لاسونه يې پر مټو وسولاوه. سري يې پر زنگانه کېښود او پرده يې په سر باندې راکش کړه.

خو شېبې دغسې ناسته وه. کرار کرار يې بدن تود شو.

پاخېده. په کړويه ملا تر وره پورې لاړه. ورو يې د وره دستګير تاو کړ. په کراره يې ټېبله کړ. وربند و.

بېرته د کړکۍ خوا ته لاړه.

خو شېبې يې انگړ ته وکتل.

الله اکبر، الله اکبر...

د آذان غږ راغی.

کېناسته.

آذان خلاص شو. د وره خوا ته لاړه. ساه يې ډوبه کړه. غوږ يې د وره پر دړې کېښود. هېڅ غږ و غوږ يې وانه ورېد.

خو شېبې د غسې ولاړه وه. د بلې کوتې د وره د لرې کېدو غږ ته
منتظره پاتې شوه خو هېڅ خبره نه وه.

بيا د کرکۍ خوا ته لاړه. کرکۍ يې خلاصه کړه. د چپراسونو
ځيگړو پورته شو.

ځای په ځای ودرېده. مخ يې وره ته نيولی و. د چا غږ يې وانه ودرېد.
د باندې خوا نه کرکۍ ته پلاستيک ټک وهل شوی و. په نرۍ
گوته يې پلاستيک سوري کړ.

سah يې ډوبه کړه. د هېڅ شي غږ نه راته.
په پلاستيک کې يې گوته ومنډه. پلاستيک يې وشکاوه. يوه
پنبه يې له کرکۍ تېره کړه، بيا بله پنبه لاسونه يې د کرکۍ په
چوکاټ پورې ټينگ کړل. ځان يې ځوړند کړ. پنبې يې له ځمکې
يوه لوبشت پورته وې. ځان يې خطا کړ.
يوه شېبه غلې ودرېده.

د انگړ د دروازې خوا ته غلې غلې روانه شوه. په لاره کې يې خو
ځله د دهلېز خوا ته وکتل.

دروازې ته غټ قلف لوېدلی و.

د تناره خوا ته لاړه. زينه يې راواخيسته. دېوال ته يې ودروله.

شا ته يې وکتل.

څوک نه و.

ژر ژر وختله. پر دېوال کېناسته. زينه يې په کراره راپورته کړه. له
دېواله يې واړوله. کوڅې خوا ته يې ودروله. په زينو ورکېسته شوه.
چې ځمکې ته ورسېده، زينه يې لرې کړه او له دېواله سره يې
هواره کېښوده.

مخې ته يې تش پټې و. پر پوله روانه شوه. کوڅې ته ورسېده. يوه شېبه ځای پر ځای ودرېده. شا و خوا ته يې وکتل.

د کوڅې له کړلېږه يو سړی رابنکاره شو چې په پټو کې يې ځان پېچلی و. سړی مخامخ د دې خوا ته راته. مړ لانتين يې په لاس کې ځوړند نيولی و. قات شوی جای نماز يې پراوړه پروت و.

معصومه د بواله ته جوخته روانه وه. سړي ته چې ورورسېده، په ټيټ غږ يې وويل: وروره، د خدای لپاره ما ته پناه راکه. له کوره تېستېدلې يم. وژني مې.

سړی ودرېد. لاندې باندې وروکتل. ويې ويل: راځه. سړي د مخامخ کور دروازې ته مخ وړاوه. له جېبه يې کيلي راوايسته. قلف يې خلاص او زنځير يې بېرته کې. ورو يې دروازه پرانيسته. معصومې ته اشاره وکړه چې راننوخه. معصومه ورننوته. د دروازې شا ته ودرېده.

سړي ورپورې کې. دا يې تر مټ ونيوه: راځه، په کور کې څوک نشته.

معصومې زړه نا زړه ورو ورو گامونه واخيستل. سړي د دهلېز د وره قلف ته کيلي ورواچوله. ور يې خلاص کې. دواړه ورننوتل.

معصومه يې وړو کې کوټې ته ورننه ايسته. د کوټې په منځ کې بستره غوړېدلې او بړستن يې گډه وډه پرته وه. سړي وويل: راځه، پر دې توشکې کېنه. بړستن يې پر پنبو باندې ورواچوله.

مخامخ ورته په گوندو کېناست او د دې مخ ته يې وکتل: دا

سترگه دې ولې پر سپدلې ده؟

- مېړه مې وهلې يم.

- ولې؟

- بس نو. هر وخت مې وهي.

- خدای دې يې غرق کي. دا څه رقم انسان دی؟

- پوښتنه مه کوه وروره. ټول بدن مې شين اوښتی. سر مې

مات دی.

سړي يې له سره پرده لرې کړه. پر ويښتو يې وچه شوې تور بخونه

وينه ښتې وه.

د معصومې زړې ته يې لاس وروړ.

د هغې سر ځوړند و. سترگې يې په ځمکې پورې گنډلې وې.

سړي وويل: د خدای په قهر دې اخته شي. داسې ښکلې ښځه د

وهلو وي. سړی بايد ښځه ونازوي. حيوان خونه ده چې ويې وهي.

د معصومې مخ يې په ورغوو کې ونيو: حيف دی. دا دلته د ښځو په

قدر نه پوهېږي.

معصومې يې لاسونه لرې کړل. سړي يې شا ته يووړ.

سړی لږ په خټ شو.

پاخېد. د کړکۍ خوا ته لاړ.

يوه شېبه ودرېد.

بيا د کړکۍ تاخچې ته ورکړپ شو. ترموز يې راپورته کړ.

په گېلاس کې يې لږ چای واچاوه. ويې رغړاوه. چای يې په بل

گېلاس کې تش کړ. بيا يې گېلاس ډک کړ. بوره يې په کې واچوله.

کاشو غه يې په کې ووهله. راغی. په لږزانده غږ يې وويل: دغه،
دغه خوږ چای و- وڅښه.

د معصومي څنگ ته کېناست. په چپ لاس يې گېلاس د هغې
خولې ته ونيو.

معصومي يو غوړپ ځنې وکړ.

سړي بنی لاس د دې پړاوږې کېښود.

معصومي ځان راغونج کړ. پرده يې پر سر سمه کړه.

سړي بيا لاس وروغځاوه.

دا يې د ځان خوا ته وروڅکوله.

معصومي يې لاس پورې وواهه. سړي ته يې وروکتل.

د سړي لمن پورته وه. چپ لاس يې تر پرتوگانښ لاندې و.

معصومي چيغه کړه: د سپي زويه، څه کوي؟

دې سره په منډه له کوتې ووته. په درنگ شېبه کې يې د انگړ وره

ته ځان ورساوه او هماغسې بېلې پښې کوڅې ته ووته.

پورته خوا وځغاسته. له پنځو- شپږو دروازو واوښته. ساه يې

وسوځېده. ودرېده.

شا ته يې وکتل.

څوک نه وو.

دېوال ته يې ډډه ولگوله.

د زړه دربا يې پخپله اورېدله. ساه يې تېزه تېزه اخيستله. مخ يې

تود و خولاسونه لاهماغسې ساړه.

د چا د منډو ترپا يې واورېده.

شا ته يې وکتل.

سید عثمان له کړلېچه راتا و شوی و.

منډه یې کړه.

د سید عثمان چیغه یې واورېده: ودرېږه، د سپي لورې وایم ودرېږه.

دې منډې وهلې خو د سید عثمان لاس یې اوږې ته وروړسېد.

چیغه یې کړه: وه مسلمانانو، د خدای لپاره.

د سید عثمان غښتلي لاس یې خوله وربنده کړه.

له دوو سره مخامخ کورونو دوه سړي راووتل.

سید عثمان وویل: وروڼو، هېڅ خبره نشته. دا مادر خطا تښتېدل.

ومې نیوله. ځی تاسې خپلو کورونو ته درځه، د سپي لورې.

معصومه یې هماغسې چې پر خوله یې لاس ایښی و، په ځان پسې راوځکوله.

راوتلي سړي بېرته په چوپه خوله کورونو ته لاړل.

معصومه هڅه وکړه چې خوله خلاصه کړي. زور یې وکړ خو د

مېړه هډور لاس یې ورمېر کلک نیولی و.

پر زامو یې زور وکړ چې خوله خلاصه کړي. د مېړه گوته یې د

غابونو تر منځ راغله. غابونه یې پرې ټینګ کړل.

د سید عثمان سوک یې پر ټپک ولگېد. په سترگو یې تیاره راغله

او لکه مړی د مېړه لاسونو ته تسلیمه شوه. بیلو پښو یې د کوڅې

په خاورو کې دوې کږې وږې لیکې ایستلې.

د انګرې دروازه په شدت سره خلاصه شوه. درې یې پر دېوالونو

ولگېدې او د زنځیر شرنګه یې پورته شوه.

سید عثمان یې سر راتا وکړ او پر ځمکه یې گوزاره کړه.

فاطمې په بېړه ور پورې او زنځير يې بند کړ.
خو انې يې پر وينستو بريد وکړ. لکه د لاندي له پسه نه چې سړی
وينسته وباسي، په دواړو منگولو يې د معصومي وينسته
وشکول.

د معصومي چيغه پورته شوه.
سيد عثمان له شان خپل تاو کړی پټو د قيضي په شان په خوله
کې ورواچاوه. پر خټ يې پښه کېښوده. سينه يې پر ځمکې
ولگېده. نور يې غږ اوچت نه شو.

پر پښو او خټ يې د لرگيو وارونه وشول. د مار غوندي تاوېده
راتاوېده خود مېړه پښه يې د پورته کېدو مجال نه ورکاوه.

سيد عثمان وويل: هله، غوډله خلاصه که.

معصومه يې د غوډلې خوا ته وځکوله.

پښې يې په پرې وروترلې.

معصومي زاری وکړې: بد مې کړي. غل مې خوړلي. د خدای په
خاطر. خوشې مه که.

سيد عثمان چې تېزه تېزه ساه يې اخيستله، وويل: اوس به زه غل
درباندي وخورم. کم ذاتې، د سپي لورې.

بل ډبل پرې يې د معصومي په خوله کې واچاوه. زامې يې سره
لرې شوې. پرې يې ژبه وربنده کړه. يوازې د اممممم - اممممم
تت اواز يې له خولې راوته.

سړی ووت. ور پورې شو. غوډله په تيارو کې ډوبه شوه. د وره د
زنځير د بندولو غږ راغی.

۵-۵. جرگه

چا وړوډ باوه. عاطفې په ترهېدلو سترگو وروړ ته وکتل: خدای دې خیر کي. په دې مازدیگري کې به څوک وي؟
مور بې وویل: گاونډیانو خو به له بامه نه یو و لیدلي؟
سید عثمان ځواب ورکړ: نه، ما شا و خوا ته کتل. هېڅوک نه وو.
- نو دا به څوک وي؟

- و به بې گورم. فاطمې! دا ختې د لارې نه ایسته که.
سید عثمان لاسونه سره و سولول چې نیمه و چې ختې ځنې تویې شي. د وره خوا ته روان شو. په نیمايي لاره کې ودرېده، شا ته بې وکتل. په لاس سره بې خور و مور ته اشاره وکړه چې کوټې ته دې ننوځي.

په رېږد بدلي غږ بې پوښتنه وکړه: څوک؟

- ابراهیم یم. ور خلاص که.

ور بې خلاص کړ.

ابراهیم د وره مخې ته و. بڼي لاس ته لږ څنگ ته درې سپین ږيري او یو تور پټکی ځوان ولاړ وو.

سید عثمان بې ستړي مشي وویل: خیر - خیر خو به وي؟

- خیر و خیریت دی. یو څو دقې به سره کېنو.

سید عثمان سپین ږيرو ته مخ و اړاوه: سلام علیکم. زه به کو - کور ته یو وار ورشم. بېرته راکم.

ابراهیم او مېلمانه بې د وره شا ته منتظر پاتې شول.

سید عثمان چې بېرته راغی د یوه سپین ږيري غږیې واورېد چې ویل یې: د مني مازدیگر بې برکته وي. چې زر زرو ورته خپلې خبرې وکړ او راو وځو. تر چلستونو یو سات لاره ده.

ابراهیم وویل: ډېر وخت به مو نه نیسم. راساً به اصلي خبره ورته وکړو.

ور خلاص شو. سید عثمان چې لاندې لاسونه یې په لمن وچول، وویل: راځئ.

مېلمانه یې کوټې بوتلې. پخپله بېرته په وتو و چې سپین ږيري غږ وکړ: راشه، کېنه. چایو پسې مه گرځه چې ناوخته کېږي.

- یو پیاله خوبه وڅښئ؟

ابراهیم وویل: نه، آغا صاحب. کېنه.

سړی د دروازې په خوله کې کېناست.

سپین ږيري وویل: زه د چلستون وکیل گذریم. اوبنۍ دې شکایت کوي چې له خور سره یې بده رویه کوي. ډېر سربېره دې نه خوږوم. وایي نکاح سنت ده طلاق فرض. موږ چې اورېدلي نور نو نه سره جوړېږئ او چې نه سره جوړېږئ نو شرعي لاره یې همدا ده.

سید عثمان وویل: سم - سمه ده. وکیل صاحب، څه چې تاسې ووايئ خو ما ته به وخت را کوي.

- څومره وخت؟

- دوه، دوه - درې ورځې.

- سمه ده. موږ به د جمعې لمانځه نه وروسته درته راشو.

- بیهخي - بیهخي سمه ده.

مېلمانه راپاڅېدل.

د انگړ له وره چې ووتل، ابراهيم وويل: کور مو ودان. تکليفونه
وبخښئ.

تور پټکي والا وويل: ته څه کوي؟ شپه به دې ما سره وي.
- ولله، هو سمه ده. ته يوه شپه راته ودرېږه، زه به مې خور په
منډه وگورم. ژر بېرته راځم.

سيد عثمان وويل: په دې خوارکي به ناوخته شي. سبا - سبا به يې
وگورې.

- نه يې ځنډوم. سليم جانۀ فقط يوه شپه. وکیل صاحب، په
مخه مو ښه. تکليفونه معاف کئ.

حويلي ته ورننوت. سيد عثمان ورپسې و. د دهلېز وره ته چې
ورسېد. غږ يې وکړ: معصومي!
چوپه چوپتيا وه.

بيا يې غږ وکړ: خورې! ژر کوه چې يو وار دې ووينم، بيا ځم.
عاطفه له کوتې راووته، مور يې ورپسې.
عاطفې چيغه کړه: خور دې تنبېدلې ده. موږ ته يې آبرو او عزت
نه دی پرېښی.

ابراهيم وويل: دا څه بد کوي؟
سيد عثمان يې لاس ونيو: رښتيا وايي. پرون راهيسې ورکه ده.
ټول کلی مې ورپسې گز وېل کړ، درک يې نه و.
ابراهيم د سيد عثمان له گډوډانه ونيو: څه دې ورسره کړي؟ خبره
وکه. وايم چېرته دې پټه کړې ده؟
فاطمې په لوړ آواز وويل: موږ يې څه په بلا وهو چې پټه يې کو.
خدای چې له چا سره جوړه وه. هاغه دي و تنبېده، ورسره لاړه.

- خولې سره دې پام کوه، پليتي.
سيد عثمان يې لاسونه له خپل گړپوانه پورې ووهل: لا موږ څه نه وايو، ته يې وايې؟ خور د تا تنبېدلې، نوم يې زما بد کړی او خبرېم لا ته کيې؟
ابراهيم کوڅې خوا ته روان شو. ودرېد. شا ته يې مخ واړاوه، ويې ويل: داسې مو نه پرېږدم. درباندي پيدا به يې کم.
فاطمې چيغه کړه: ځه، ورځه لاس دې خلاص، توره دې تېره.
ابراهيم ووت. د کوڅې وريې په شدت وواهه.

۵-۲. پلټنه

سليم پوښتنه وکړه: خيريت خو به وي؟
ابراهيم پر تندي باندي لاس ايښی و. سريې ځورند و. سره ساه يې وايسته، ويې ويل: ته راځه، په لاره کې درته کيسه کوم.
د سليم لاس يې ونيو. دواړه روان شول.
له کړلېچه تېر شول. ابراهيم وويل: خبره وړانه ده.
- ولې؟

- وايي خور دې تنبېدلې ده خو زړه ته مې نه لوېږي. هغه ډېره عاجزه ده. د تېښتې نه ده.

- ته ودرېږه. تر کاسې لاندې به خامخا نيم کاسه وي. که داسې وای نو په مجلس کې به يې د ټولو په مخ کې دا خبره کړې وای. راځه چې حوزې ته خبر ورکو.
- نه، نه. په حوزه کې به څه ووايو؟

- گوره، د سړي سترگې د جنايتكارو دي. زما ورته ښه پام و.
په كوتنه كې چې ناست و، ډېر وار خطا ښكارېده. خداى مه
كړه څه بد يې نه وي كړي.
ابراهيم خان په دېواله تكيه كړ.
سليم يې پر اوږې باندې لاس كېښود: زړه به نه غورځوي. لا هېڅ نه
دي معلوم خو هرې خبرې ته به ځان چمتو كوي. حوزې ته به لاړ شو.
ته به ټوله كيسه ورته كوي او دا به هم وايي چې كېداى شي هغه
يې بندي كړي يا خداى مه كړه وژلې وي. دا كار بايد ژر وكو چې
سړى ونه تښتي.
- او، خدايه. دا څه حال دى.
سليم يې لاس ونيو. له ځان سره يې رهي كړ.
د حوزې آمر په دفتر كې پر توشكې غځېدلى و. سپين پاچ لونگى.
يې څنگ ته د تفدانى په خوا كې پرته وه. تورې كړې يې سترگې
يې پورته كړې، په اوږده توره ږيره كې يې گوتې تېرې كړې، ويي
ويل: خداى دې خير كړي؟
سليم وويل: ملا صاحب، يو عرض لرو.
سړى ښخ كېناست: كښينئ.
سليم او ابراهيم پر مخامخ نيالى كېناستل.
- ښه نو وايه، څه كيسه ده؟
- ملا صاحب، يو ظالم دى، د دغه ورور اوښى. د ده پر خور
باندې يې ډېر ظلمونه كړي دي. هره ورځ وهل، ټكول. اوس
وايي چې هغه تښتېدلې ده خو موږ شك لرو چې وژلې به
يې وي.

- څنگه، څنگه؟ سر مې نه سو خلاص.
- صاحب، بله بڼه يېم وژلې وه. مخکې قوماندان و، په حزب اسلامي کې و.
- د حوزې آمر نارې کړې: څه سوئ، وه هلکانو!
- د شل - دوه ويشتو کلونو تور پټکي ځوان راننوت.
- يو درې - څلور کسه ورسې له دغه سړي سره. سړي به لاس ترلې راوړل.
- په تور د اټسن کې کېناستل. د ماښام له آذانه سره د کوڅې په اخر سر کې ودرېدل.
- په سپره پټي کې يې خادرونه وغورځول. يو يې مخکې شو، نور يې له ابراهيم او سليم سره شاته.
- لمونځ خلاص شو. هغه چې جماعت يې ورکړې و، وويل: کوم کور يې دی.
- ابراهيم په گوته د پټي په بل سر کې ايکي يوازې کور ته اشاره وکړه: همدغه دی صاحب.
- ورغلل. ورپې وډباوه.
- څوک راونه وتل.
- بيا يې وډباوه.
- ابراهيم وويل: صاحب، چې تښتېدلی نه وي.
- يوه طالب غږ وکړ: راتاسه د خنزير زويه.
- ټولو هغې خوا ته وکتل چې د دې طالب مخ ورته و.
- د سيد عثمان سر له دېواله پورته ښکارېده.
- ابراهيم وويل: ملا صاحب، چې ونه تښتي.

مشر دوه طالبان ولېرل چې د کور شا و خوا وڅاري. پخپله يې
چيغه کړه: درگاه خلاصوي که يې درماته کړو؟
ډبه، ډبه، وره ته يې لغتي ورکړې.
خو څوک راونه وتل.
د کور له بلې خوا د درب آواز راغی، لکه يوشی چې له لورې ځايه
غورځېدلی وي.
د طالب نارو او ورېدل شوه: ودرېږه، چې ونه خوځي.
ټولو د آواز خوا ته منډه واخيسته.
د چا د پښو ترپا راغله چې ځغستل يې.
ابراهيم دوی د دېوال له گوټه تاو شول.
سيد عثمان د تش پټي په منځ کې په ځغاسته و.
مشر غږ وکړ: ويې وله.
کړپا شوه.
طالب په کلاشينکوف کې مرمی تېره کړه.
سيد عثمان شا ته وکتل خو ونه درېد.
طالب ډز وکړ.
د سيد عثمان له پښو سره له ځمکې د وره پورته شوه.
ځای پر ځای ودرېد. مخ يې راواړاوه. لاسونه يې پورته نيولي وو.
ويې ويل: مه، مه کوه. ډز مه کوه.
دوه طالبان ورورسېدل.
وار له واره يوه يې د کلاشينکوف په کنډاغ هغه پر خټ وواهه.
سړي يې راځملاوه. دواړه پرې بريد وکړ.

- مه، مه مې وهی. د خدای د پاره، اخ، وی، وی، وی. توبه مې کړې ده.

د سید عثمان فریادونه د طالبانو له ښکښتو سره ګډېدل. ټول ورورسېدل.

له شا څخه د ښځو بوغاري پورته شوې: وه مسلمانانو، د خدای د پاره. وه خلکو، هله چې سړی یې مړ کو.

فاطمه او موریې سرتورې، بیلې پښې راوتلې وې.

یوه طالب د هغوی خوا ته ورمنډه کړه. لښته یې پښو ته ورسیده کړه: خغلی، بې شرمو. ژر کوئ، کور ته ننوځئ. خدای مو وشرموه، بې غیرته خلکو.

ښځې په چیغو چیغو ورکې شوې.

سید عثمان یې له ځمکې راپورته کړ.

یوه طالب خپله لونگی له سره ایسته کړه. د هغه لاسونه یې تر شا وتړل.

مشر پوښتنه وکړه: ښځه دې چېرته ده؟

- ملا صاحب، قسم دی، په خدای، په ولله باللّه که مې لیدلې وي.

- غلی سه، دوو سه خوشي قسمونه مه کوه.

سید عثمان په ګوندو شو. سړیې د مشر پښو ته ورتیته کړ: ملا صاحب، په خدای قسم کوم. تنبېدلې ده. خدای خبر چې چېرته تللې ده.

د طالبانو مشر ابراهیم ته وکتل.

ابراهیم وویل: ملا صاحب، باید چې کور یې تلاشي کو.

سید عثمان یې مخکې روان کړ. طالبان ورپسې شول.

لاسي خراغونه یې لگولي وو.

حويلي ته ورننوتل.

مشروويل: گېس ولگوئ.

يو طالب له ابراهيم سره په ټولو کوټو وگرځېد.

معصومه نه وه.

راووتل. ابراهيم وويل: تناره ته به ورشو.

د تناره اوسپنيز سړپوښ يې لري کړ. څوک نه وو.

غوچلې ته ورننوتل.

خس، خټلې، لرگي، زړې جامې، د موټرو د تېرونه ټوټې گډوډ

پرتې وې.

مشروپوښتنه وکړه: څنگه سوه؟

ملگري يې وويل: ملا صاحب، څوک نسته.

- درځئ. سړی موټر ته واچوئ.

۷-۵. بيا پلټنه

سبا سهار سليم او ابراهيم حوزې ته ورغلل.

د اول پور په دهلېز کې ودرېدل. وره ته مخامخ کوټه کې يې سید

عثمان د اوسپنيزو پنجرو شا ته وليدل.

ابراهيم ورنژدې شو. د سړي چپه سترگه پر سپدلې، شنه اوښتې

وه. پر ټپک باندې يې توربخونې وچه شوې وينې د ږيرې تارونه

سره نښلولي وو.

سړي وروکتل: زه خو به آخر د دې ځای نه خلاصېږم خو تا به ولله که

پرېږدم.

سليم د ابراهيم لاس ونيو: راځه.

د حوزې آمرته ورغلل.

برستن يې لا غورېدلې وه. دى تر ټټيره په کې ننوتلى و. د دوى په ليدو يې مسواک له خولې لرې کړ. تفداني يې ورپورته کړه. نارې يې توکړې: سړى خو مو تر سهاره وډباوه خو اقرار يې ونه کړ. که ستاسې دعوا غلطه وخته، بيا به ستاسې هم دغه حال وي.

سليم وويل: صاحب، اجازه راکړئ چې کور يې يو وار بيا وگورو.

- بېگه خو مو ټول ځايونه وکتل، شى مو پيدا نه کړ. چې بيا يې وگورئ، څه به وکړئ.

- ملا صاحب، زما مسلک جنايي دى. که ما ورته پرېږدئ، خبره به معلومه کم.

- څه به وکړې؟ ته وايي زما انديوالان سترگې نه لري که ستا سترگې څلور دي؟

- گوره ملا صاحب، پرون چې ورغلو، په دهليز کې يې د خټو بوى و. په دې وخت کې به يې په خټو څه کول؟
- نو؟

- ضرور به يې کوم څه پټ کړي وي. بېگه تياره وه، هر څه سم نه ښکارېدل. خیر دى ملا صاحب، دغه يو وار اجازه راکه چې زه يې پخپله په رڼا کې وگورم.

دوه طالبان ورسره روان شول.

د سيد عثمان مور چې څنگه ور خلاص کړ، په ژړا يې پيل وکړ: خداى ته وگورئ، زوى مې راخوشى کئ. خوارکي هېڅم نه دي کړي.

طالب وويل: لري شه، بې شرمې.
خلور واپه ورننوتل.
په دهلبز کې ودرېدل.
سليم هغو زينو خوا ته ولاړ چې له دهلبزه بام ته ختلې وې. نور
هم ورپسې شول.
پر زينو د کاه گل تور بخون رنگ ويل چې لانه دی وچ شوی.
سليم شا و خوا ته وکتل.
د دهلبز له کونجه يې گل ماله راواخيسته.
د اولې پټې خټې يې په کراره پورته کړې، لاندې يې خطا کړې.
ويې ويل: لږ دې خوا ته ودرېږئ چې رها شي. دا وگورئ.
پر پټې د وينو د وچو خاخکو ليکه پرته وه.
د بلې پټې خټې يې لري کړې. همدغه شى يې وليدل.
دغسې مخ په بره لگيا شو. خومره چې پورته تلل، هماغومره د
وچو شويو وينو ليکې ډېرې او پراخې کېدې.
بام ته لگېدلې دروازه يې خلاصه کړه.
پر بام وگرځېد. خه يې ونه موندل.
راکښته شو.
عاطفه او موريې د دهلبز په سر کې ولاړې، په ږدو سترگو يې
ورته کتل.
سليم پوښته وکړه: چېرته مو ښخه کړې ده.
چا ځواب ور نه کړ. يوازې د دواړو سونگېدا واورېدل شوه.
سليم وويل: هېڅ مه وايئ، زه به يې پخپله پيدا کم.

د ابراهيم له سرو سترگو د اوښكو خاڅكي په مدار مدار بې غږ
و غوږه راخڅېدل.

سليم يوې کوټې ته ورننوت. ټغريې پورته کړ. راکش يې کړ.
کوټه يې لوڅه کړه. په کې وگرځېد. په پښه سره يې هر ځای
وږ باوه.

په دېوال کې د لگېدلې المارۍ پلې يې خلاصې کړې. د کاليو
پنډونو يې راوايستل. لاندې درې يې لرې کړې. تر المارۍ
لاندې ځمکه يې وگروله.

بلې کوټې ته لاړ. هلته يې هم همدا کارونه وکړل. څه شی نه و.

غوجلې ته لاړ. ابراهيم او طالبان ورپسې شول.

غږ يې وکړ: دا شيان به له غولي لرې کوو.

ټول سره لگيا شول.

خځلې، زړې جامې، د تيرونو ټوټې او د ونو لنډې کړې ځانگې

يې د باندې وغورځولې.

لاندې غولۍ تازه کاه گل شوی و.

بېلچه يې راوخيسته.

د کاه گل ټوټې د لرگيو د درو په څېر امانت جلا شوې.

تر لاندې يې پسته نم جنه خاوره وه.

سليم ورو ورو په بېلچې سره خاوره لږه لږه لرې کړه.

کړنگ شو. لکه بېلچه چې له اوسپنې سره لگېدلې وي. له جيبه

يې د سمال راوايست. په لاس کې تاو کړ. لاس يې ورټيټ کړ.

د درې لوېشتو په اندازه سيخ يې راوايست.

خاورې يې ځنې وځنډلې.

تېره څوکه يې په وينو ککړه وه.
ويې ويل: په دې به لاس نه وهئ.
يوڅه نوره خاوره يې ايسته کړه.
د دوو پښو وچې، نری گوتې رابښکاره شوې.
ابراهيم ړنگ شو. شاته ولوېد.

پای
۱۳۹۳ د وري ۳۰ مه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library